P. G. Wodehouse

TÖKÖS-MÁKOS

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe *Plum Pie*

Fordította *Kövesdi Miklós Gábor*

Az Ebek öröme című elbeszélést
Révbíró Tamás
fordította

A fordítás a *Coronet edition,*
revised and amended, 1978 alapján készült

Fedélillusztráció
Rigler Rigó György
Grafikusok Bt.

ISBN 978 963 539 840 9
© Kövesdi Miklós Gábor és Révbíró Tamás,
Hungarian translation, 2013
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2013

Tartalom

Jeeves és a kövér pasas
Ebek öröme
Ukridge bankszámlát nyit
Sikertörténet
Bingo bombasztikus bakija
Győzelem egy testhosszal
George és Alfréd
Egy jó szivar, az FÜST
Szundi

Jeeves és a kövér pasas

Irtó gyorsan ereszkedtek le az éjszaka árnyai, midőn bőröndömmel együtt bekulcsoltam magam a Wooster-főhadiszállásra. Jeeves magyallal babrált a nappaliban, hiszen itt lihegett már a nyakunkban a karácsony, és Jeeves mindig ügyel a részletekre. Vidáman üdvözöltem.

- Nos, Jeeves, ismét itt vagyok.
- Jó estét, uram. Élvezte a távollétet?
- Nem volt rossz, de örülök, hogy itthon vagyok. Mit is mondott az a szivar az otthonról?
- Amennyiben John Howard Payne amerikai költőre utal, összehasonlította az otthon előnyeit más helyekkel és élvezetekkel. Édesnek nevezte és úgy vélte, jobbat úgyse találsz.
- Nem is túlzott. Ravasz fickó volt ez a John Howard Payne.
- Úgy tudom, az emberek többnyire elégedettek vele, uram.

A hétvégét Chuffnel Regisben töltöttem Sir Roderick Glossop, a kitűnő dilidoki - vagy ahogy ő szereti hívni magát, idegspecialista klinikáján. Hangsúlyozom, mint vendég, nem pedig mint páciens. Nemrég beutalták oda Percyt, Dhalia néném unokatestvérét némi karbantartásra, és a néni megkért, nézzek rá, hogy van. Percy bácsi azt vette a fejébe, nem tudom, honnan, hogy kis, feketeszakállas emberkék követik, és érthető módon azt szerette volna, ha minél gyorsabban megváltozna a helyzet.

- Tudja, Jeeves - mondtam néhány perc múlva, miközben a tőle kapott szódás whiskyt kortyolva leültem -, fura az élet. Hiába is tagadnánk. Sose tudhatod, hányadán állsz vele.

- Netán az élet valamely konkrét területére gondol, uram?

- Sir R. Glossopra gondoltam. Ki hitte volna, hogy eljön a nap, amikor úgy fogunk bratyizni, mint két, eltávozáson lévő matróz? Amint arra kétségkívül emlékszik, nem is olyan régen még kimondhatatlan félelemmel töltött el a személye és a puszta neve hallatára ugrálni kezdtem, mint egy szöcske. Emlékszik még?

- Igen, uram. Emlékszem, hogy feszengve tekintett Sir Roderickre.

- Akárcsak ő énrám.

- Igen, uram, mindenképp volt egyfajta merevség. Lelkük nem forrt egységbe.

- Ma viszont nem is lehetne barátibb a viszonyunk. A köztünk magasló gátak hangos robajjal ledőltek. Mosolygok rá. Ő is mosolyog rám. Bertie-nek szólít. Én őt Roddynak. Dióhéjban összefoglalva igen jól áll köztünk a békegalamb árfolyama, és további emelkedés várható. Na persze, akárcsak Sadrák, Mesak és Abendego, hajói emlékszem a nevükre, együtt léptünk a tüzes kemencébe, és az ilyesmi összekovácsolja az embereket.

Arra az esetre utaltam, amikor - olyan okból, melyről legyen elég annyit mondanom, rendkívül nyomós - mindketten befeketítettük az ábrázatunkat. Glossop égetett parafadugót használt, jómagam cipőkrémet, és egy rémséges éjszakán át bolyongtunk Chuffhel Regisben, nem lévén hol álomra hajtani fejünket, ha jól használom a kifejezést. Márpedig óhatatlanul összebarátkozol azzal, akivel ilyen megpróbáltatásokon mész keresztül.

- De mondok én valamit Roddy Gossopról, Jeeves - folytattam, miután jó nagyot hörpöltem a szíverősítőből.
- Valami nyomja a szívét. Fizikailag tökéletes formában van. Nem hiszem, hogy talál olyan makkot, amely egészségesebb nála. De komor volt... szórakozott... merengő. Beszélgetés közben az volt az ember érzése, hogy a gondolatai másutt járnak, és az a másutt nem túl jó hely. Alig bírtam egy szót is kihúzni belőle. Úgy éreztem magam, mint az a pasas a Bibliában, aki a süket viperát próbálta megbűvölni, de nem igazán tudta meghatni. Volt ott egy Blair Eggleston nevű pasas, talán ez nyomasztotta Roddyt, ugyanis ez az Eggleston... Hallott már róla? Könyveket ír.
- Igen, uram. Mr. Eggleston ifjú, dühös íróink egyike. A kritikusok a nyílt, őszinte és félelmet nem ismerő jelzőkkel illetik a munkáit.
- Ó, tényleg? Nos, bármily irodalmi erényekkel rendelkezzék is, nekem fölöttébb kártékony egyénnek tűnt. Kire dühös?
- Az életre, uram.
- Neheztel rá?
- Erre lehet következtetni a megnyilvánulásaiból, uram.
- Nos, én pedig rá neheztelek, úgyhogy egy-egy. Bár mégse hiszem, hogy az ő jelenléte taszította búskomorságba Glossopot. Szent meggyőződésem, hogy ennél mélyebben kell keresnünk az okokat. Szerintem a szerelmi életével lehet összefüggésben.

Meg kell említenem, hogy Glossop papa, aki özvegy és egy lánya van, Chuffnell Regisben eljegyezte magát Lady Chuffnellel, az én régi cimborám, Marmaduke („Chuffy") Chuffnell nagynénjével. Meglehetősen furcsálltam is, hogy közel egy év elteltével még mindig nőtlen. Az ember azt

gondolná, ennyi idő elegendő lett volna, hogy összekaparja a házassági engedély árát és ráállítsa az ügyre a püspököt meg a klérust. Egy energikus dilidoki, akit fűt a szenvedély, nyilván hónapok óta sínre tette volna az ügyet.
- Gondolja, hogy hajba kaptak, Jeeves?
- Uram?
- Sir Roderick és Lady Chuffnel.
- Ó nem, uram. Biztos vagyok benne, hogy szó sincs az érzelmek elapadásáról bármely oldalon.
- Akkor mi a baj?
- Őladysége nem hajlandó részt venni az esküvői ceremónián, amíg Sir Roderick leánya nem megy férjhez, uram. Határozottan közölte, semmivel nem lehet rávenni arra, hogy egy fedél alatt lakjon Miss Glossoppal. Ez természetesen búskomorságba taszítja Sir Rodericket.

Hirtelen megvilágosodtam. Már mindent értettem. Jeeves szokás szerint most is a lényegre tapintott.

Visszaemlékezéseim megírásakor mindig is aggaszt, miként járjak el, amikor olyan szereplőt hozok a színre, már ha ez a helyes kifejezés, aki valamely korábbi részben már szerepelt. Vajon emlékezni fognak rá az ügyfelek, kérdem magamtól, vagy teljesen elfeledkeztek róla, mely esetben nyilván elvárnak néhány lábjegyzetet. Ez a nehézség merül fel Honoria Glossop kapcsán is, aki, ha jól emlékszem, nagyjából a Wooster Story második fejezetében lépett színre. Biztos lesz, aki emlékszik rá, de akadhat, aki váltig állítani fogja, hogy soha életében nem hallott róla. Úgyhogy azt hiszem, jobb biztosra menni és megkockáztatni a jó memóriával rendelkezők nehezteléséét. Következzék tehát, amit a szóban forgó H. Glossopról rögzítettem akkortájt, amikor önhibámon kívül a vőlegénye lettem.

„Honoria Glossop" - írtam - „egy robosztus, dinamikus lány, olyan izomzattal, mint egy bokszolóé, és olyan a nevetése, mint amikor a Skócia Expressz átrobog a híd alatt. Olyan hatással volt rám, hogy legszívesebben elbújtam volna egy pincében, amíg nem tiszta a levegő."

Így hát tökéletesen meg lehet érteni, hogy Myrtle, vagyis Lady Chuffnel miért vonakodik frigyre lépni Sir Roderickkel, amíg fentebb nevezett a családi kör tagja. Úgy véltem, álláspontja jelentős józan észről tanúskodik.

Hirtelen támadt egy gondolatom: az a gondolat, amely oly gyakran felmerül, amikor Jeeves tiszta vizet önt a pohárba.

- Honnan tudja mindezt, Jeeves? Sir Roderick értekezett önnel? - kérdeztem, mert tudtam, milyen széles Jeeves tanácsadói praxisa.

Ismeretségi körömben oly elterjedt szlogen a „Fordulj Jeeveshez!", hogy egyáltalán nem lenne csoda, ha akár még maga Sir Roderick Glossop is a kezébe helyezné a sorsát szorult helyzetben. Jeeves olyan, mint Sherlock Holmes. Országunk legnagyobbjai járulnak hozzá a problémáikkal. Az se lepne meg, ha drágakövekkel kirakott tubákosszelencéket kapna ajándékba.

Mint kiderült, tévedtem.

- Nem, uram, Sir Roderick nem tisztelt meg a bizalmával.

- Akkor honnan értesült a nehézségeiről? Tán egyfajta hatodik izével?

- Hatodik érzékkel? Nem, uram. Történetesen éppen tegnap lestem bele a klubkönyvbe a G betűnél.

Így már mindent értettem. Jeeves egy főkomornyik-inas klubhoz tartozik, mely a Curzon Streeten székel, és Ifjú Pincérfiúnak hívják. Van egy könyvük, amelybe minden tagnak kötelező információkat beírni a munkaadójáról.

Emlékszem, mennyire megdöbbentem, amikor Jeeves egy nap elárulta, hogy tizenegy oldal szerepel rólam a klubkönyvben.
- A Sir Roderickről és szerencsétlen helyzetéről szóló információt Mr. Dobson szolgáltatta.
- Ki?
- Sir Roderick főkomornyikja, uram.
- Ja persze, igen - feleltem, miután eszembe jutott a méltóságos figura, akinek a markába épp ma reggel nyomtam néhány fontot, mielőtt eljöttem. - De csak nem azt akarja mondani, hogy Sir Roderick a bizalmába avatta?
- Nem, uram, csakhogy Dobson igen kifinomult hallással rendelkezik, így lehetővé vált számára kihallgatni Sir Roderick és őladysége egyik beszélgetésének a zömét.
- Hallgatózott a kulcslyuknál?
- Az ember hajlik erre a feltételezésre, uram.

Ezen eltűnődtem. Tehát így szivárgott ki a dolog! Mély szánalom fogott el szerencsétlen flótás iránt. Egy Bertram Woosternél sokkal lassúbb felfogású hallgató számára is egyértelmű lenne, hogy a jó öreg Roddy pácban van. Tudtam, mennyire mély vonzalmat és megbecsülést táplál Chuffy Myrtle nénikéje iránt. Még azon az éjszakán is szerelemtől csillogó szemekkel beszélt róla, amelyet égetett parafadugó-pakolással az arcán töltött. Ha viszont belegondoltam, mennyire valószínűtlen, hogy akadjon olyan szamár, aki elveszi Sir Roderick lányát, Honoriát, és ezzel szabaddá teszi az utat, vérzett a szívem.

Ezt szóvá is tettem Jeevesnek.
- Jeeves - mondtam -, vérzik a szívem Sir R. Glossopért.
- Igen, uram.
- Az ön szíve is vérzik érte?

- Kimondhatatlanul, uram.
- De semmit se tehetünk. Nincs módunkban segíteni.
- Félő, hogy nincs, uram.
- Az élet nagyon szomorú tud lenni, Jeeves.
- Fölöttébb, uram.
- Nem csodálom, hogy Blair Eggleston ellenszenvvel tekint rá.
- Nem, uram.
- Talán legjobb lesz, ha hoz nekem még egy szódás whiskyt, hogy felvidítson. Utána pedig elugrom a Parazitába harapni valamit.

Bocsánatkérően pillantott rám. Ezt úgy szokta csinálni, hogy az egyik szemöldöke megrezzen egy pillanatra.

- Sajnálattal kell közölnöm, uram, hogy gondatlanságot követtem el. Ez idáig elmulasztottam tájékoztatni, hogy Mrs. Travers arra számít, vendégül látja őt ma vacsorára.
- Nincs Brinkleyben?
- Nincs, uram. Átmenetileg elhagyta Brinkley Courtot, és a városi házában tartózkodik, hogy letudja a karácsonyi bevásárlást.
- Na és azt mondja, nálam akar vacsorázni?

Sokkal jobb lett a kedvem. Mrs. Travers ugyanis nem más, mint az én derék, jó Dhalia nénikém, akivel mindig is kiváltság és öröm együtt harapni. Természetesen úgyis találkozom vele, amikor Brinkley Courtba megyek karácsonykor, de ez az előzetes csak hab a tortán. Ha van valaki, aki elterelheti a gondolataimat Roddy Glossop szomorú esetéről, az ő. Örömteli várakozással néztem a találkozás elé. Nem is sejtettem, hogy nénikém bombát rejteget a ruhaujjába dugva, hogy még aznap este, egy váratlan pillanatban a nadrágom alá csempészve felrobbantsa.

Nénikém valahányszor a városba jön és megvacsoráztatom, mindig rengeteg pletykát hoz Brinkley Courtból és környékéről, amiket ki kell vesézni, mielőtt más témákra térhetünk át. Dhalia néni ugyanis nem igazán hagyja, hogy unokaöccse másra terelje a szót. Jeeves már a kávét hozta, amikor először szóba kerülhetett Sir Roderick Glossop. Miután nénikém rágyújtott és szippantott egyet a cigarettájából, megkérdezte, hogy van a doki, és ugyanazt válaszoltam neki, mint Jeevesnek.

- Kicsattanó egészségnek örved - mondtam -, de búskomor. Szomorú. Mélabús. Levert.

- Csak mert meglátogattad, vagy volt rá más oka is?

- Azt nem mondta meg - feleltem óvatosan. Mindig nagyon vigyáznom kell, nehogy felfedjem a forrásomat, amikor Jeeves megosztja velem a klubkönyvből nyert információit. Az Ifjú Pincérfiú szabályzata szigorú titoktartást követel a könyv tartalmával kapcsolatban. Nem tudom, mi történik veled, ha rajtakapnak, hogy belső információkat adsz ki, de úgy képzelem, hogy a komornyikok és inasok körbevesznek, letépik a gombjaidat, majd hivatalosan kirúgnak az intézményből. En a magam részéről nagyon helyeslem ezt az óvatosságot. Utálnék arra gondolni, hogy a rólam szóló tizenegy oldal bármikor nyilvánosságra kerülhet. Már az is épp elég rossz, hogy létezik egy ilyen könyv - egy igazi időzített bomba, mondhatnánk.

- Nem árulta el, mi rágja. Csak ült búskomoran és leverten.

Az agg rokon azt a mennydörgő nevetését hallatta, ami alighanem kiütött néhány sporttársat a nyeregből akkoriban, mikor nénikém még a Quorn és Pytchleyvel vadászott. A hangja, amikor mulat, azokra a London utcáin felrobbantott pokolgépekre hasonlít, amelyekről az újságban lehet olvasni.

- Percy hetek óta ott van nála. Erre most még te is odamentél. Bárki búskomorságba esne ennyitől. Erről jut eszembe, hogy van Percy?
- Ismét önmaga. Aminek én nem örülnék a helyében, de őt kielégíti.
- Már nem követik apró, szakállas emberkék?
- Ha követik is, megborotválkoztak. Azt mondta, jó ideje nem látott egyetlen szakállat se.
- Helyes. Nem lesz semmi baj Percyvel, ha szakít azzal a szemlélettel, hogy az alkohol étel. Majd felvidítjuk Glossopot, ha Brinkleybe jön karácsonyra.
- Ott lesz?
- Ott bizony, és korlátlan lesz az örömünk. Igazi, régimódi karácsonyt csapunk díszítéssel meg minden.
- Magyal? Fagyöngy?
- Több méternyi. Valamint gyerekműsor, Télapóval megfejelve.
- Főszerepben a plébános?
- Nem, ő influenzás.
- A káplán?
- Megrándult a bokája.
- Akkor kit tudsz betenni?
- Ó, találok valakit. Volt még más is Glossopnál?
- Csak egy Eggleston nevű író.
- Blair Eggleston, az író?
- Igen, Jeeves mondta, hogy könyveket ír.
- Valamint cikkeket. Ír nekem egy sorozatot a Modern Lányról.

Dhalia néni a férje, a vén Tom Travers pénzén néhány éve egy hetilapot adott ki, a *Milady Budoárja* címmel. Egyszer én is írtam bele egy cikket, ahogy mi, újságírók hívjuk, arról,

hogy Mit Visel Ma Egy Jólöltözött Férfi. Azóta már eladta a sajtóorgánumot, de történetünk idején még működött, és hétről hétre termelte a veszteséget, ami nagy lelki gyötrelmet okozott Tom bácsinak, aki a cechet állta. Zsákszámra áll nála a zsozsó, de utál megválni tőle.
- Sajnálom azt a fiút - mondta Dhalia néni.
- Blair Egglestont? Miért?
- Szerelmes Honoria Glossopba.
- Hogyan!? - kiáltottam elképedve. Nem hittem volna, hogy ilyesmi lehetséges.
- Csak túl félénk, hogy bevallja. Sokszor van ez így ezekkel a szókimondó, félelmet nem ismerő írókkal. A papíron valóságos ördögök, de állítsd őket egy lány elé, aki nem a képzeletük szülötte, és összemennek, mint a mosott zokni. A regényeit olvasva azt hinnéd, hogy Blair Eggleston egy szexmániás őrült, akit láncon kéne tartani a női nem érdekében, de tényleg az? Szó sincs róla! Kis nyuszika. Nem tudom, hogy maradt-e valaha is ténylegesen kettesben egy érzéki ajkú, izzó, sötétszemű lánnyal egy tömjénfüstös budoárban, de ha igen, lefogadom, hogy a szoba túlsó sarkába húzta a székét, és megkérdezte a lánytól, olvasott-e valami érdekeset mostanában. Miért nézel úgy rám, mint egy félkegyelmű potyka?
- Eszembe jutott valami.
- Mi?
- Á, csak valami - feleltem körültekintően.

Az, amit Blair Eggleston jelleméről mondott, adott egy ötletet. Ez is ama villámcsapásszerű felismeréseim közé tartozott, melyek oly gyakoriak nálam. De nem akartam többet mondani róla, amíg nem gondolom át. Sose tárd fel az

agyhullámaidat a nagyközönségnek, mielőtt minden szemszögből megvizsgáltad volna őket.
- Honnan tudod mindezt? - kérdeztem.
- Eggleston avatott a bizalmába múltkor egy hirtelen őszinteségrohamban, amikor épp a Modern Lány-sorozatról beszélgettünk. Alighanem együtt érző természetem van, ami kivívja mások bizalmát. Mint emlékszel, te is mindig beavattál különböző szerelmi ügyeidbe.
- Az más.
- Mennyiben más?
- Használd a kobakod, agg vérrokon. A nénikém vagy. Természetes, hogy egy unokaöcs kiönti neked a szívét.
- Értem, mit mondasz. Igen, ez jogos. Tényleg nagyon szeretsz, ugye?
- Borzasztóan! Mindig is szerettelek.
- Ezt örömmel hallom...
- Megérdemled a rajongást.
- ... mert szeretnék kérni valamit tőled.
- Vedd úgy, hogy megtettem.
- Azt akarom, hogy játszd el Télapót a gyerekek karácsonyi partiján.
Számíthattam volna rá? Talán igen. De nem számítottam, és ültömben is megtántorodtam. Remegtem, mint a nyárfalevél. Nem tudom, láttak-e már nyárfalevelet - én biztos, hogy még soha életemben, de arról híresek, hogy piszkosul remegnek. Éles kiáltást hallattam, mire Dhalia néni közölte, ha énekelni akarok, legyek szíves máshol tenni, mivel érzékeny a dobhártyája.
- Még viccből se mondj ilyet! - kérleltem.
- Nem viccelek.
Hitetlenkedve néztem rá.

- Komolyan azt várod tőlem, hogy fehér szakállat öltsek, kitömjem a hasam és azt kiáltsam: „Ho-ho-ho", annak a csomó megátalkodott kölöknek, akik vidéki rezidenciád környékén laknak?
- Nem megátalkodottak...
- Már megbocsáss, láttam őket akcióban. Talán emlékszel, hogy jelen voltam a legutóbbi iskolai szeretet-vendégségen.
- Nem indulhatsz ki abból! Természetes, hogy nincsenek karácsonyi hangulatban egy szeretet-vendégségen a nyár közepén. De karácsonyeste olyan kezesek lesznek, mint a ma született bárányok, majd meglátod!

Éles, metsző nevetést hallattam.

- Én ugyan nem!
- Azt akarod mondani, nem vállalod?
- Azt.

Indulatosan horkantott, és abbéli véleményének adott hangot, hogy egy féreg vagyok.

- De megfontolt, higgadt féreg - biztosítottam. - Olyan féreg, akinek van annyi esze, hogy meglapuljon.
- Tényleg nem teszed meg?
- Kína összes rizséért se.
- Egy imádott nagynéni kedvéért se?
- Egy egész szeretett nagynénihorda kedvéért se.
- Na idefigyelj, ifjú Bertie, te család szégyene...

Mikor jó húsz perccel később becsuktam mögötte az ajtót, ahhoz hasonló érzés fogott el, mint amikor elválsz egy őserdei tigristől vagy egy olyan szekercés ördögfajzattól, aki hatosával kaszabolja az embereket. Alapesetben az agg rokon éppoly vidám, mint akárki, aki valaha borjúkotlettet nyelt, de ha keresztezik az útját, hajlamos kijönni a sodrából. Az iménti

étkezés során pedig, mint azt láthattuk, kereszteztem az útját, mint egy tonna tégla. Meglehetősen gazdagon gyöngyöző homlokkal tértem vissza az étkezőbe, ahol Jeeves épp a romokat takarította.
- Jeeves - mondtam, miközben patyolat zsebkendőmmel felitattam homlokomról a gyöngyöket -, bár a vacsora vége felé nem tartózkodott a szobában, de azért eljutott önhöz valami az elhangzott beszélgetésből?
- Ó igen, uram.
- Az ön hallása, akárcsak Dobsoné, éles.
- Rendkívül, uram. Mrs. Traversnek pedig robosztus hangja van. Feltételezem, hogy indulatba jött.
- Mérgesebb volt, mint egy gyilkos galóca. És miért? Mert határozottan visszautasítottam, hogy Télapó legyek a karácsonyi orgián, amit Brinkleyben rendez a helyi bugrisok kölykeinek.
- Értesültem róla őladysége obiter diétájából.
- Azt hiszem, azon kifejezések zömét, amiknek nevezett, vadászat közben csippentette fel a vadászós napjaiban.
- Minden bizonnyal, uram.
- A Quorn és a Pytchley vadásztársaságok tagjai nem vigyáznak a szájukra.
- Úgy tudom, csak nagyon ritkán, uram.
- Ám az erőfeszítései izék voltak... mit is szokott mondani?
- Hiábavalók, uram?
- Vagy eredménytelenek?
- Amelyiket óhajtja, uram.
- Hajthatatlan voltam. Erős maradtam. Igazán nem vagyok egy kekeckedő alak, Jeeves. Ha valaki megkér, hogy játsszam el Hamletet, legjobb tudásom szerint igyekeznék a kedvében járni. De a fehérszakállnál és a műanyag pocaknál meghúzom

a határt. Méghozzá határozottan! Amint hallhatta, a néni puffogott és fortyogott, de tudhatta volna, hogy értelmetlen vitázni velem. Ahogy a régi bölcs mondás tartja, a sas nem kapkod a Télapó szerepe után.
- Való igaz, uram.
- Gondolja, igazam volt, amikor hajthatatlannak bizonyultam?
- Teljes mértékben igaza volt, uram. Meg kell mondanom, rettentő szépnek találtam tőle, hogy ilyen szilárdan támogatja ifjú gazdáját, mert azt nem is említettem, hogy mindössze néhány nappal korábban vele kellett éppoly rendíthetetlenül szembehelyezkednem, mint imént az agg rokonnal. Rá akart venni, hogy karácsony után menjünk Floridába. Hosszasan ecsetelte, mennyire örülnének nekem amerikai barátaim, akik a téli hónapokban egymás nyakát tiporják Hobe Soundban. De bármily tetszetősen is hangzott, én átláttam a szitán. Tudtam, honnan fúj a szél. Jeeves szeret Floridában horgászni, és minden vágya, hogy fogjon egy tarponhalat.

Többnyire megértéssel viseltetem sportolói ambíciói iránt, és be is adom a derekamat, ha tehetem. De ezúttal Londonban akartam maradni a Parazita Klub februári dartsversenyére. Meglehetősen biztos lehettem benne ugyanis, hogy ezúttal megnyerem, ezért azt mondtam, Florida ki van zárva, mire Jeeves azt felelte: „Igenis, uram", és ennyiben maradtunk. Úgy értem, a sértettségnek nyomát sem lehetett felfedezni rajta, ahogy az egy kisebb formátumú embernél elvárható lett volna, de inasomnál ilyesmiről szó sem lehetett.
- Ám mégis, Jeeves - tértem vissza a megsebzett néni témájához -, bár határozottságomnak és elszántságomnak köszönhetően győztesen kerültem ki az akaraterők csatájából, mégis szomorúságot érzek.

- Uram?
- Vagy lelkiismeret-furdalást. Mindig ez történik, ha valakit leigázol. Mindig arra kell gondolnod, bárcsak tehetnél valamit, hogy bekötözd a sebeket és visszacsempészd a napsütést szerencsétlen pára életébe. Nem szívesen gondolok rá, hogy Dhalia néni álmatlanul forgolódik és próbálja visszafojtani a fel-feltörő zokogást, amiért nem állt módomban beteljesíteni álmait. Azt hiszem, jelképes olajágat kellene nyújtanom neki, vagy más néven *amende honorable-t.* (***jóvátételt***)
- Nagylelkű gesztus lenne, uram.
- Akkor szánok néhány fontot virágra. Volna szíves holnap reggel elszaladni, hogy beszerezzen, mondjuk, két tucat hosszú szárú rózsát?
- Természetesen, uram.
- Biztos felvidítják majd a nénikémet, nem gondolja?
- Kétségtelenül, uram. Reggeli után azonnal gondoskodom róla.
- Köszönöm, Jeeves.

Kicsit somolyogtam, amikor kiment, mert az iménti beszélgetésünk alatt nem voltam teljesen őszinte. Mulattatott a gondolat, hogy Jeeves azt hiszi, csupán a lelkiismeretemet akarom megnyugtatni.

Jóllehet, őszintén gondoltam, hogy kedves akarok lenni az agg rokonnal, begyógyítani a sebet meg minden, gesztusom mögött sokkal több rejtőzött ennél. Elengedhetetlen volt megpuhítani a nénikémet, mert alapvető fontosságúnak tűnt a közreműködése a terv sikeréhez, amely a woosteri agyban érlelődött attól a perctől fogva, hogy megkérdezte, miért bámulok úgy, mint egy féleszű guppi. A terv célja Sir R.

Glossop boldoggá tétele volt, és most, hogy alaposan végiggondoltam, úgy láttam, nem vallhat kudarcot.

Épp fürödtem, amikor Jeeves megérkezett a bokrétával. Miután megszárítottam a porhüvelyt és felöltöztem, megreggeliztem és elszívtam egy cigarettát, hogy lelket öntsek magamba, mielőtt elindulok vele.

Nem számítottam szívélyes fogadtatásra a vén családtagtól, ami szerencse, mert így is történt. Gőgösen fogadott, és olyan pillantást vetett rám, amilyet azoknak a sporttársaknak tartogathatott a Quorn és Pytchley-időkben, akik kutyaháton lovagoltak.

- Ó, te vagy az? - kérdezte.

Ezt hiába is tagadtam volna, így hát egy udvarias „jó reggelt"-tel és egy mosollyal ajándékoztam meg - bár meglehetősen bátortalan mosollyal, mert a néni igen félelmetesen nézett ki. Szó szerint füstölgött.

- Remélem, megérted - mondta -, hogy a tegnap esti gyáva viselkedésed után nem állok szóba veled.

- Ó, nem állsz szóba?

- Természetesen nem. Néma megvetéssel szemléllek. Mi van nálad?

- Néhány hosszúszárú rózsa. A tied.

Megvetően nézett rám.

- Te és a hosszúszárú rózsáid! Ne hidd, hogy néhány hosszúszárú rózsa megingathat azon meggyőződésemben, miszerint utolsó, gyáva féreg vagy és egy dicső család szégyene. Az őseid a keresztes háborúkban harcoltak, és gyakran emlegették őket a haditudósításokban. Te pedig rángatózni kezdtél, mint csiga a sótól, mert Télapóként kéne megjelenned a bűbájos gyermekekből álló közönség előtt,

akik a légynek se tudnának ártani. Elég ahhoz, hogy egy nagynéni megadja magát a sorsnak és bedobja a törölközőt. Na persze - mondta és egy pillanatra meglágyult a hangja -, lehet, azért jöttél, mert meggondoltad magad.
- Attól tartok, nem, agg rokon.
- Akkor lépj le, és ha lehet, hazafelé menet üttesd el magad egy busszal. Lehetőleg akkor, mikor ott vagyok, hogy halljam, amint megpukkadsz.
Úgy éreztem, ajánlatos késlekedés nélkül rátérnem a *résre**.
- Máris készséggel megmagyarázom. Azzal kell kezdenem, hogy Jeeves a minap olyasmit mesélt, ami alaposan megrázott. Nem - feleltem a néni közbeszúrt kérdésére -, nem a calcuttai fiatalember történetét. Roddy szerelmi életével kapcsolatban. Hosszú história. Dióhéjban összefoglalom neked, de mielőtt belekezdenék, szeretném hangsúlyozni, hogy az információ pontos, mert ha Jeeves mond valamit, az olyan, mintha egyenesen az istállóban őgyelgő macskától származna. Mi több, Mr. Dobson is megerősítette, Roddy főkomornyikja. Ismered Myrtle-t, azaz Lady Chuffnellt?
- Ismerem.
- Ő és Roddy jegyben járnak.
- Hallottam.
- Nagyon szeretik egymást.
- Na és, miért baj az?
- Megmondom, miért. Őladysége nem hajlandó összebútorozni Roddyval, amíg a lánya, Honoria nem megy férjhez.

Úgy számoltam, hogy erre ki fog egyenesedni a néni, és nem csalódtam. Először nézett úgy rám, mint aki nem tekinti minden szavamat egy beteg ember lázas hablatyolásának.

**** Latin, ügy.***

Mindig is kedvelte R. Glossopot, és sokként érte, hogy a vén agyturkász nyakig ül a szószban. Nem azt mondom, hogy elsápadt, mert - miután oly sokat követte a vadászkopókat mindenféle időjárásban - nem tud, de fölhorkant, és láttam rajta, hogy mélységesen megindult.
- Az ég szerelmére! Ez igaz?
- Jeevestől származnak a tények.
- Jeeves mindent tud?
- Tartok tőle. Persze érthető Chuffnell mama álláspontja is. Ha te menyasszony lennél, örülnél neki, ha Honoria tartósan ott kotlana a fészkedben?
- Nem örülnék.
- Na ez az! Szóval muszáj Roddy barátainak és jóakaróinak lépéseket tenni, hogy Honoriát kiházasítsuk. Most jön a lényeg. Van egy tervem.
- Lefogadom, hogy pocsék.
- Épp ellenkezőleg, telitalálat. Tegnap este jutott eszembe, amikor azt mondtad, hogy Blair Eggleston szereti Honoriát. Ez a mi reményünk!
- Úgy érted, azt gondolod, majd ő feleségül veszi, és megoldja a problémát?
- Pontosan.
- Ki van zárva. Mondtam már, hogy túl félénk a frigy javaslásához. Sose lesz bátorsága megkérni Honoria kezét.
- Kivéve, ha hátulról noszogatják.
- De ki fogja noszogatni?
- Én. A segítségeddel.

Megint azzal a hosszú, aggódó pillantással nézett rám, és tudtam, ismét arra gondol, hogy kedvenc unokaöccse talán mégis a füle tövéig megmártózott a szőlőlében. Miután újabb

próbatételektől és krétaemlegetéstől féltem, gyorsan megmagyaráztam a dolgot.
- Íme, az ötletem. Teljes erőből udvarolni kezdek Honoriának. Itatom ebédnél és vacsoránál. Színházba és night clubokba viszem. Visszajárok hozzá, mint egy családi kísértet. Tapadok rá, mint a vakolat.

Mintha azt motyogta volna, hogy „szegény lány", de nem törődtem vele, és folytattam.
- Ezalatt te... Találkozol mostanában Egglestonnal?
- Naponta találkozunk. Elhozza nekem legújabb meglátásait a Modern Lányról.
- Akkor gyerekjáték lesz. Azt mondtad, már beavatott téged az egyszerű barátságnál mélyebb érzéseibe Honoria iránt. Így nem okozhat nehézséget szóbahozni a témát beszélgetés közben. Atyáskodva figyelmeztesd, hogy neki annyi, ha nem vall szerelmet, titkolja szenvedélyét és titkát rágja, mint bimbót a féreg, sápasztva egyre arca rózsaszínét - ez Jeeves mondása. Szerintem nagyon találó. Mondd meg neki, hogy jobb lesz fölkötnie a gatyáját és elkapni a lányt, amíg van rajta mit elkapni, mert történetesen tudod, hogy az unokaöcséd, Bertram heves ostromba kezdett, és akármelyik percben pontot tehet a frigy végére. Ha kellő vehemenciával lépsz fel, nem látom be, hogy maradhatna közömbös. Szerelmet vall, mire kettőt pislogsz.
- Tegyük fel, hogy Honoria nem akar a menyasszonya lenni.
- Kizárt. Honoria egyszer még az én menyasszonyom is volt.

Egy kis időre elhallgatott. Gondolataiba merült, ahogy mondani szokás.
- Nem biztos - mondta végül -, hogy nincs némi igazságod.
- Sima ügy.
- Igen. Azt hiszem, igazad van. Okos ez a Jeeves!

- Hogy jön ide Jeeves?
- Nem az ő ötlete volt?

Dölyfösen kihúztam magam - ami nem könnyű, ha egy karosszékben ülsz. Fölöttébb sért az az általános meggyőződés, hogy ha valami különösen fortélyos ötlettel állok elő, az csakis Jeevesé lehet.

- A terv teljes egészében tőlem származik.
- Pedig nem is olyan rossz. Mindig is mondtam, hogy vannak jó pillanataid.
- Vállalod a részedet?
- Szíves örömest.
- Remek. Használhatom a telefonodat? Ebédelni hívom Honoria Glossopot.

Gondolom, gyakran mondják Bertram Woosterről, hogy ha valamihez hozzáfog, sose végzi félvállról. Azt ígértem Dhalia néninek, hogy teljes erőből udvarolni kezdek Honoriának, és teljes erőből udvarolni is kezdtem. Megebédeltettem, megvacsoráztattam és két alkalommal night clubba vittem. Pénzbe került, de ha jó ügyről van szó, nem sajnálod a csekkfüzetet. Még a meghökkentő végösszegek látványakor is azzal vigasztaltam magam, hogy mindez emberbaráti célokat szolgál. Az se tántorított el, hogy órákat kell töltenem egy olyan lány társaságában, akiről legyen elég annyi, hogy inkább futnék egy teljes óráig szűk cipőben, csak hogy elkerüljem. De Glossop papa boldogsága forgott kockán, és ha egy haver boldogsága a tét, akkor alulírottnak semmi se drága. Fáradozásom nem bizonyult hiábavalónak. Dhalia néni mindig felhívott, hogy tájékoztasson, miszerint Blair Egglestonban napról napra feljebb ment a pumpa, és csak idő kérdésének tűnt, mikor érjük el a hőn áhított célt. Aztán egy

nap azzal a nagyszerű hírrel állíthattam be nénikémhez, hogy elértem a hőn áhított célt.

Épp egy Erle Stanley Gardner krimibe merült, de beléptemkor udvariasan leengedte a kötetet.

- Szervusz, rondaságom - mondta. - Mi járatban? Miért nem Honoria Glossopnak teszed a szépet? Mi ez a bliccelés?

Elővettem szerény mosolyaim egyikét.

- Agg rokon - kezdtem -, azért jöttem, hogy tudassam veled, a hosszú út végére értem - azzal minden további kertelés nélkül beavattam. - Jártál már odakint?

- Igen, sétáltam egyet.

- Nyilván szokatlanul enyhének találtad az időjárást, lévén december vége. Inkább tavaszias, sem mint téli.

- Azért jöttél ide, hogy az időjárásról beszélgessünk?

- Majd meglátod, hogy nagyon is a tárgyhoz tartozik. Mivel a délután oly mámoros volt...

- Akárcsak egyesek.

- Parancsolsz?

- Nem szóltam. Folytasd.

- Nos, miután olyan kellemes napunk van, gondoltam, járok egyet a parkban. Így is tettem, és mindjárt az első, aki utamba került, Honoria volt. Egy széken ült az ösvény mellett. Le akartam bukni egy bokor mögé, de elkéstem. Meglátott, így hát csatlakoznom kellett hozzá csevegni. Arra ekkor nem más bukkant fel, mint maga Blair Eggleston.

Sikerült felkeltenem a néni érdeklődését. Felkiáltott.

- Meglátott?

- De meg ám!

- Akkor most jött el a te időd! Ha van egy hangyányi eszed, megcsókoltad Honoriát.

Ismét szerényen elmosolyodtam.

- Megtettem!
- Tényleg?
- Igen, uram! Szorosan magamhoz szorítottam, és hadd szóljon!
- Na és mit szólt Eggleston?
- Nem vártam meg. Elsiettem.
- De biztos, hogy meglátott?
- Muszáj volt neki. Alig egy-két méterre állt, és jó látási viszonyok uralkodtak.

Ritkán kapok fenntartások nélküli méltatást néhai atyám húgától, aki legjobb barátom és legszigorúbb kritikusom, de ezúttal nem győzött dicsérni. Öröm volt hallgatni.

- Akkor biztos sikerült - mondta, miután elismerő megjegyzéseket tett zsenialitásomra és fineszemre. - Tegnap találkoztunk Egglestonnal, és mikor megemlítettem neki, milyen jól érzitek magatokat Honoriával, olyan képet vágott, mint egy szőke Othello. A kezét ökölbe szorította, a szeme izzott, és ha nem csikorgatta a fogát, hát nem tudom, milyen a fogcsikorgás. Pont erre a csókra volt szüksége, hogy átbillentse a holtponton. Remélhetőleg rögtön megkérte a kezét, amint eltűntél az útból.
- Én is pont erre gondoltam.
- A csudába! - mondta az agg ős, ekkor ugyanis csöngeni kezdett a telefon. Pont akkor zavart meg minket, amikor zavartalanul szerettünk volna beszélni az ügyről.

A nénikém felvette a kagylót, és hosszú, egyoldalú beszélgetés kezdődött. Azért mondom, hogy egyoldalú, mert Dhalia néni a maga részéről csak „Ó"-kra és „Hogyan"-okra szorítkozott. Bárki is volt a vonal másik végén, végül elmondta a mondanivalóját, mert húsom és vérem letette a kagylót, és gyászos arccal fordult hozzám.

- Honoria hívott - közölte.
- Ó, tényleg?
- Rendkívül érdekes dolgot mondott.
- A tervünk szerint alakult minden.
- Nem maradéktalanul.
- Hogy érted, hogy nem maradéktalanul?
- Nos, először is, úgy tűnik, hogy Blair Eggleston, nyilvánvalóan mindattól feltüzelve, amit tegnap mondtam neki rólad, még tegnap este megkérte Honoria kezét.
- Tényleg?
- És megkapta.
- Az jó.
- Nem olyan jó.
- Miért nem?
- Mert amikor meglátta, hogy megcsókolod, eldurrant az agya, és felbontotta az eljegyzést.
- Ó, te jó ég!
- Ez még nem minden. Most jön a legrosszabb. Honoria azt mondja, hogy hozzád megy. Azt is mondta, hogy tisztában van a rengeteg hibáddal, de biztos benne, hogy képes lesz kijavítani őket. Majd ő átgyúr téged, és bár nem te vagy álmai férfija, úgy érzi, kitartó szerelmed jutalmat érdemel. Nyilvánvalóan túl odaadónak bizonyultál. Persze, úgy vélem, ez mindvégig benne volt a pakliban.

Még a mondandója elején járt, amikor ismét elővettem a „reszkető nyárfa"-számomat. Kővé dermedve düllesztettem rá a szemem.
- De hisz ez borzalmas!
- Mondtam, hogy nem olyan jó.
- Biztos nem csak ugratsz?
- Nem, ez hivatalos.

- Akkor most mit tegyek?
A néni egykedvűen vállat vont.
- Ne tőlem kérdezd - közölte. - Kérdezd Jeevest. Talán majd ő javasol valamit.

Könnyű azt mondani, hogy kérdezd Jeevest, de ez nem olyan egyszerű, mint ahogy a nénikém gondolja. Ahhoz, hogy megismertessem az összes ténnyel, mondhatnám, kíméletlen részletességgel, ahhoz ki kéne pletykálnom egy hölgy nevét. Márpedig mindenki tudja, hogy a jobb klubokból kizárnak ilyesmiért, és kiközösít a falu. Ugyanakkor őrültség lenne ekkora szószban nem kikérni a tanácsát. Rengeteg fejtörésembe került rájönni, miként oldhatnám meg a dolgot. Jeevesért kiáltottam, mire a derék fickó meg is jelent egy udvarias „Uram?" kíséretében.

- Ó, Jeeves - mondtam -, remélem, nem épp Spinoza *Etikáját* vagy mijét tanulmányozta kényelembe helyezkedve, mikor felzavartam. Meg akartam kérdezni, tudna-e rám szánni értékes idejéből.
- Természetesen, uram.
- Egy barátomnak, akit ne nevezzünk nevén, problémája akadt, és a tanácsát kérem. Azzal kell kezdenem, hogy ez azon kényes ügyeknek az egyike, ahol nemcsak a barátom nevének kell titokban maradnia, hanem minden érintett személyének is. Más szóval, nem mondhatok neveket. Érti?
- Tökéletesen értem, uram. Szívesebben utalna a fő-szereplőkre úgy, mint X és Y.
- Vagy Észak és Dél?
- Az X és Y elterjedtebb, uram.
- Ha maga mondja. Szóval, X férfi, Y nő. Eddig tud követni?
- Ön maga a megtestesült ékesszólás, uram.

- Sajnos azonban a... mi is az a valami, ami a körülményeknek van? Valami Szása is szerepel benne, ha jól emlékszem.
- Az „összejátszása"lenne a szó, amit keres?
- Ez az. A körülmények összejátszásának köszönhetően Y abban a tévhitben leledzik, hogy X szerelmes bele. Pedig nem. Még mindig tud követni?
- Igen, uram.

Itt szünetet kellett tartanom, hogy összeszedjem a gondolataimat. Miután megtettem, folytattam.

- Egészen a közelmúltig Y a jegyese volt...
- Mondhatjuk így, V-nek?

Dehogy, nagyon is fiatalok. Tehát, mint mondtam, a közelmúltig Y jegyben járt egy úrral, és X-nek a világon semmi gondja nem volt. Ám sajnálatos törés keletkezett, az egész lefújva, és Y szabadon hirdeti, hogy összeáll X-szel. Azt szeretném, ha törné a fejét, X miként bújhatna ki. Ne higgye, hogy egyszerű, mert X köztudottan „preux chevalier"*, ez pedig akadályt jelent. Úgy értem, amikor Y azzal keresi fel, hogy „Tiéd leszek, X!", akkor ő nem felelheti, hogy „Úgy, szóval az enyém leszel? Azt te csak hiszed!" Szigorú morális kódexe van, amely azt mondja, hogy együtt kell játszania a hölggyel, és beletörődni a helyzetbe. Pedig, őszintén szólva, Jeeves, inkább választaná a halált. Erről van szó, Jeeves. A tényeket ismeri. Van valami ötlete?

- Igen, uram.

Megdöbbentem. Persze hozzászoktam már, hogy a fickó többnyire mindenre tudja a választ, de ez több mint gyors kiszolgálás.

*** Francia, jelentése: igazi lovag.**

- Folytassa, Jeeves. Csupa fül vagyok.
- Nyilvánvaló, uram, hogy Y házassági tervei a nulla felé tendálnának, ha X arról értesítené, hogy a szíve máshoz húz.
- De nem húz.
- Elegendő volna csupán azt a benyomást kelteni, hogy ez az igazság.

Kezdtem érteni, mire céloz.

- Úgy érti, ha én... vagyis jobban mondva X... felmutatna egy nőt, aki megerősítené, hogy a jegyesem... vagy mondjuk inkább úgy, az övé... akkor elmúlna a veszély?
- Pontosan, uram. Elmerengtem.
- Jó gondolat - helyeseltem -, de van egy apró bibi - tudniillik, hogy miként teszünk szert az utóbbira. Nem kérdezheted meg sorba a londoni lányokat, hogy nem játszanák-e el a jegyesedet. Vagy megkérdezheted, de nagyon megerőltető.
- Ez benne a nehézség, uram.
- Nincs esetleg más ötlete?
- Attól tartok, uram, hogy nincs.

Bevallom, elbizonytalanodtam. De mindenki tudja a Parazitában, hogy ha néha átmenetileg el is lehet bizonytalanítani Bertram Woostert, nem marad bizonytalan sokáig. Aznap este véletlenül összefutottam Macskakaja Potter-Pirbrighttal a Parazitában, és hirtelen rájöttem, hogy oldhatnám meg a bökkenőt, amire céloztam.

Macskakaja manapság a színpadon ténykedik, és sok, úgynevezett gyerekszerepben játszik. De a kezdetekkor, mint annyi ifjú titán, kénytelen volt ügynökről ügynökre járni munka után - vagyis próbált truppot találni, azt hiszem, ez a szakkifejezés, és erről mesélt anekdotákat vacsora után. Egy csapásra megvilágosodtam: ha egy olyan lány kell, aki eljátssza a menyasszonyodat, egy színházi ügynök a te

embered. Egy efféle pasas biztos össze tud hozni valami elfekvőben lévő művésznővel, aki örömmel kapható egy kis szemfényvesztésre, szerény díjazásért cserébe.

Macskakaja azt is elmondta, hol találok efféle jószágokat. Állítólag a legtöbben a Charing Cross Road környékén ténferegnek, így másnap reggel látható voltam, amint felmegyek a nevezett útvonal körülbelül felénél található épület felső emeletére, Jas Waterbury irodájába.

Nem azért esett a választásom Jasre, mert annyira agyba-főbe dicsérte volna mindenki, egyszerűen az összes többi iroda zsúfolásig volt pasasokkal és fruskákkal, ezért értelmetlennek találtam a várakozást. Ugyanakkor Waterbury várószobáját teljesen üresen találtam. Mintha megszakított volna minden kapcsolatot az emberi nemmel.

Nem zárhattam ki az eshetőséget, hogy Jas átugrott az út túloldalára egy felesre, de az is elképzelhető volt, hogy a „privát" feliratú ajtó mögött lapul, ezért kopogtattam. Nem vártam, hogy élet jelére bukkanok, de tévedtem. Egy fej bújt ki.

Láttam már szemrevalóbb fejeket. Úgy tudnám leírni, hogy zsíros fej. Minden millimétere hajolajtól csillogott, és az arca is azt sugallta, hogy tulajdonosa a reggeli borotválkozás után helyesnek találta bedörzsölni arckrémmel. De én felvilágosult ember vagyok, semmi kifogásom ellene, hogy zsíros legyen, ha erre vágyik. Könnyen lehet, hogy ha lett volna szerencsém találkozni Kenneth Molyneux-vel, Malcolm McCullennel, Edmund Ogilvyvel és Horace Furnivallal, a többi színházi ügynökkel, akiket felkerestem, ők is zsíros fejűnek bizonyulnak. Lehet, hogy minden színházi ügynök az. Magamban megjegyeztem, hogy kérdezzem majd meg Macskakaja Potter-Pirbrightot.

- Ó, hello, pajtás! - mondta az olajos úriember tele szájjal, mert épp korai ebédjét fogyasztotta egy sonkás szendvics formájában. - Miben segíthetek?
- Jas Waterbury?
- Személyesen. Szerződés kéne?
- Nem, nő kéne.
- Kinek nem? Miben utazik? Vándortársulat?
- Nem. Úgy mondanám, amatőr színjátszók érdekelnek.
- Ó, azok? Akkor mondjon el mindent.

Arra számítottam, hogy kínos lesz megosztani a magánügyeimet egy színházi ügynökkel, és nem is csalódtam. Kínos volt. De pléhpofát öltöttem és belevágtam. Ahogy haladtam a beszámolómmal, rá kellett jönnöm, hogy félreismertem Jas Waterburyt. A külsejétől megtévesztve azt feltételeztem, hogy ő is azon hájpacnik közé tartozik, akik lassan értik meg a dolgot, és az apró finomságokat fel se tudják fogni. De gyorsnak és intelligensnek bizonyult. Megértően bólogatva hallgatta a beszámolómat, és amikor befejeztem, közölte, hogy a legjobb emberhez jöttem. Van ugyanis egy Trixie nevű unokahúga, aki minden elvárásomnak megfelel. Mint mondta, a projekt éppen Trixie-nek való. Még hozzátette: ha rábízom magam, az előadás óriási sikert arat.

Jól hangzott, de mégis kétkedőn szorítottam össze ajkamat. Azt kérdeztem magamtól: nem lehetséges, hogy a nagybácsi szeretete eltúlozza a fent nevezett Trixie erényeit?

- Biztos benne - kérdeztem -, hogy a szóban forgó unokahúga felnő a feladathoz? Jelentős színészi képességek szükségesek hozzá. Képes lesz meggyőzően alakítani a szerepét?

- Forró csókokkal árasztja el önt, ha emiatt aggódik.
- Én inkább a dialógusra gondoltam. Nem szeretném, hogy elrontsa a szövegét. Gondolja, hogy egy tapasztalt profival van dolgunk?
- Igen, Trixie tapasztalt profi. Évekig játszott tündér-királynőket különböző karácsonyi pantomim-előadásokban. Sose kapott londoni szerződést a magasabb körök irigykedése miatt, de kérdezze csak meg Leedsben vagy Wiganben, mit gondolnak róla. Kérdezze meg Hullban. Kérdezze meg Hudersfieldben.

Megígértem, hogy megteszem, amennyiben véletlenül arra járok, ő pedig lelkesen folytatta:
- „A gömbölyű szépség" - *Leeds Evening Chronicle.* „Tehetséges kis cukorfalat" - *Hull Daily News.* „Szépség és méltóság elegye" - *Wigan Intelligencer.* Csöppet se féljen, pajtás, Trixtől megkapja, amiért fizet. Jut is eszembe, mennyit fizet?
- Egy ötösre gondoltam.
- Legyen tíz.
- Rendben.
- Vagy még inkább tizenöt. Így legalább teljes engedelmességre és együttműködésre számíthat.

Nem volt kedvem alkudozni. Reggeli közben Dhalia néni csörgött rám, hogy elmondja, találkozott Honoria Glossoppal, aki azt mondta, délután négykor beugrik hozzám. Létfontosságú volt, hogy a fogadóbizottság időben készen álljon. Kicsöngettem tizenöt fontot, és megkérdeztem, milyen hamar tudja előteremteni az unokahúgát, mivel sürget az idő. Azt felelte, jóval a zéró óra előtt rendelkezésemre fog állni, mire azt feleltem, jó.

- Csörögjön rám, ha minden kész - mondtam. - A Parazita Klubban fogok ebédelni.

Úgy tűnt, ez felkeltette az érdeklődését.

- Parazita Klub, mi? Maga ott tag? Van néhány jó barátom a Parazita Klubban. Ismeri Mr. Widgeont?

- Freddie Widgeont? Közelről.

- És Mr. Prossert?

- Igen, ismerem Stexes Prossert.

- Adja át nekik az üdvözletem. Kedves fickók mindketten. Most menjen és tömje nyugodtan a fejét. Mire félúton jár a hal és krumpliban, én elérem Trixie-t.

Az ebéd utáni kávét fogyasztottam a kávézóban, amikor telefonhoz hívtak. Mint vártam, Jas Waterbury volt az.

- Maga az, pajtás?

Azt feleltem, igen, én, mire azt mondta, minden rendben. Sikerült elérnie Trixie-t, aki bármire elszántan hadrendbe áll, mire felmegy a függöny. Azt kérdezte, milyen címre kell jönniük, mire megmondtam, ő pedig biztosított, hogy pontban háromnegyed négykor ott lesznek. Így hát minden rendben volt, én pedig jó szívvel gondoltam Jas Waterburyre, miközben visszasétáltam a dohányzóba. Persze változatlanul olyan személynek tartottam, akit haboznék magammal hívni egy hosszabb gyalogtúrára, és úgy vélem, jóval kevesebb zsír lenne ideális mind a haján, mind a testén. De vitathatatlan tény, hogy ha a körülmények tervek forralására kényszerítenek, csakis Waterburyvel érdemes forralni.

Amíg távol voltam a dohányzótól, Macskakaja Potter-Pirbright elfoglalta a székem, én pedig haladéktalanul Jas Waterburyre tereltem a szót.

- Emlékszel, hogy beszéltél nekem a színházi ügynökökről? Ismersz egy bizonyos Waterburyt?

Elgondolkodott.
- Ismerősnek tűnik a név. Hogy néz ki?
- Nagyon furcsa.
- Ez nem segít. Minden színházi ügynök nagyon furcsa. De különös, hogy ismerős a neve. Waterbury? Waterbury? Ha! Nem egy kövér pasas?
- Nagyon kövér.
- A keresztneve nem Jas?
- De igen.
- Akkor ismerem a fickót. Személyesen nem találkoztam vele - szerintem akkoriban még nem dolgozott, amikor én ügynöktől ügynökig kilincseltem -, de hallottam róla Freddie Widgeontól és Stexes Prossertől.
- Igen, említette, hogy a barátai.
- Nem mondaná ezt, ha hallaná, hogy beszélnek róla. Különösen Stexes. Jas Waterbury egyszer legombolt róla kétezer fontot.

Elképedtem.

- Legombolt *Stexesről* kétezer fontot? - ámultam, és nem akartam hinni a saját fülemnek.

Stexes a Parazita Klub milliomosa, de közismert tény, hogy gyakorlatilag lehetetlen akár csak öt fontot kiszedni belőle kloroform és foghúzó fogó nélkül. Többen is próbálták már, mindhiába.

- Freddie Widgeon mondta. Freddie szerint ha Jas Waterbury egyszer feltűnik az életedben, búcsút mondhatsz a tulajdonodnak. Lehúzott rólad bármit?
- Tizenöt fontot.
- Szerencséd van, hogy nem ezerötszázat.

Ha azt mondják, hogy Macskakaja fenti szavai nyilván nyugtalanná és aggódóvá tettek, egyáltalán nem tévednek.

Háromnegyed négykor redőződő homlokkal sétáltam fel-alá a Wooster-lakban. Ha csupán arról van szó, hogy ez a zsírral kipárnázott színházi ügynök megvágta Freddie Widgeont néhány fontra, más lenne a helyzet, Freddie-t egy gyerek is megpumpolja. De ha arról van szó, hogy Stexes Prossert, akinek molyok generációi tanyáznak a pénztárcájában, valaki megszabadította kétezer fonttól, megáll az ész, és hasztalan keres logikus magyarázatot. Mégis így van. Macskakaja azt mondta, lehetetlen kihámozni az egész sztorit, mert valahányszor megemlíti valaki Jas nevét, Stexes feje belilul és köpködni kezd. De a pőre tény akkor is az, hogy Jas bankszámlája ennyivel megnőtt, Stexesé pedig ennyivel leapadt. Én pedig úgy éreztem magam, mint egy krimi főszereplője, aki hirtelen rádöbben, hogy magával a keresztapával áll szemben, és halvány fogalma sincs, hogyan szabaduljon a bűn hálójából.

De hamarosan a józan ész visszatért trónusára és rájöttem, hogy fölöslegesen izgatom magam. Velem nem történhet ilyesmi. Lehet, hogy Jas Waterbury megpróbál becsalni valami üzleti vállalkozásba azzal a hátsó szándékkal, hogy én vigyem el a balhét, de ha így is tesz, kemény ellenállással találja magát szemben. Így hát, hogy rövidre zárjam a sztorit, mire megszólalt a csengő, Bertram ismét önmaga volt. Kinyitottam az ajtót, mert pont Jeeves szabadnapja volt. Hetente egyszer leteszi a lantot, és bridzselni megy az Ifjú Pincérfiúba. Ajtót nyitottam. Jas és unokahúga lépett be, én pedig bambán néztem őket. Azt lehetne mondani, egy pillanatra megbabonáztak.

Kisgyerekkorom óta nem jártam pantomim-előadáson, így már elfelejtettem, milyen helyesek lehetnek a Tündérkirálynők. Trixie Waterbury látványa felért egy lórúgással.

Egyetlen pillantás elég volt, hogy megértsem, a *Leeds Evening Chronicle* színikritikusa miért nevezte „gömbölyűnek". Körülbelül százhatvan magas volt rövid, francia csizmájában, és minden irányba gömbölyödött. Na és azok a villogó szemek és csillogó fogak! Beletelt kis időbe, mire köszönni bírtam.

- 'napot! - mondta Jas Waterbury, és elismerően nézett körül. - Szép kis lakása van. Fogadok, nem két fillér fenntartani! Ez Mr. Wooster, Trixie. Szólítsd Bertie-nek.

A Tündérkirálynő megkérdezte, a „cukorborsó" nem lenne-e jobb, mire Jas Waterbury lelkesen közölte, hogy igaza van.

- Sokkal eladhatóbb! - lelkendezett. - Ugye megmondtam, hogy jó lesz a szerepre, pajtás? Nyugodt lehet benne, hogy profi, West End-szintű előadást nyújt. Mikorra várja a barátnőjét?

- Bármelyik percben.

- Akkor jobb, ha berendezzük a színpadot. A hölgy rajtakapja, hogy abban a székben ül, Trixie pedig az ölében.

- Tessék?!

Érezhette a vonakodást a hangomban, mert összeráncolta a szemöldökét a zsír alatt.

- Mind az előadás sikerén dolgozunk - emlékeztetett szigorúan. - Hiteles benyomást akar kelteni, márpedig semmi se olyan jó, mint egy képi poén.

Beláttam, hogy sok igazság van abban, amit mond. Ez nem a félmegoldások ideje. Leültem. Nem mondom, hogy könnyű szívvel, de leültem, Wigan kedvenc Tündérkirálynője pedig az ölembe telepedett, akkora huppanással, hogy a szék beleremegett, mint a nyárfalevél.

- Függöny fel! - mondta Jas Waterbury. - Lássuk azt a szenvedélyes ölelést, Trixie. Adj bele mindent!

Beleadott mindent, én pedig úgy éreztem magam, mint egy svájci hegymászó, akit pacsuli illatú lavina temetett maga alá. Jas Waterbury szélesre tárta az ajtót, amin Blair Eggleston sétált be. Az utolsó, akire számítottam.

Döbbenten állt. Én döbbenten ültem. Jason Waterbury is megdöbbent. Meg lehet érteni az érzéseit. Érthető a zavara, miután a női főszereplőre számított, de csak egy sokadrangú mellékszereplő lépett színpadra, aki nem is tagja a színtársulatnak. Egyetlen impresszárió se szereti az ilyesmit.

Én szólaltam meg elsőként. Elvégre én voltam a házigazda, az én feladatom volt megadni a kezdő lökést a társalgásnak.

- Ó, halihó, Eggleston - mondtam. - Jöjjön be. Gondolom, nem ismeri Mr. Waterburyt, Mr. Eggleston. Mr. Jas Waterbury. Ő pedig az unokahúga, Miss Trixie Waterbury, a menyasszonyom.

- A *mije?*

- Menyasszony. Jegyes. Ara.

- Jó ég!

Jas Waterbury úgy érezhette, hogy miután az előadás darabokra hullott, nincs értelme maradniuk.

- Gyere, Trixie - mondta. - A te Bertie-d nyilván beszélni szeretne a barátjával, úgyhogy adj neki egy puszit, és mi megyünk is. Örvendek, hogy megismerhettem, Mr. Hogyishívják - azzal egy széles mosollyal kivezette a Tündérkirálynőt a szobából.

Blair Eggleston még mindig nem tért magához. Úgy nézett Waterburyék után az ajtóra, mint aki azt latolgatja, valóban látta-e, amit látni vélt. Azután olyan ember modorában fordult hozzám, mint aki magyarázatot követel.

- Mit jelentsen ez, Wooster?

- Mi jelentsen mit, Eggleston? Fogalmazzon pontosan.

- Ki az ördög ez a nőszemély?
- Talán nem figyelt? A menyasszonyom.
- Ténylegesen el vannak jegyezve?
- Így van.
- Ki ő?
- Tündérkirálynőket játszik pantomim-előadásokon. Nem Londonban, mert sok az irigye magasabb körökben, de igen nagyra tartják Leedsben, Wiganben, Hullban és Huddersfieldben. A *Hull Daily News* kritikusa tehetséges kis cukorfalatként jellemezte.

Eggleston egy ideig hallgatott; úgy tűnt, fontolóra veszi az elhangzottakat. Aztán a mai modern regényírókra jellemző nyílt, egyenes, félelmet nem ismerő hangon azt mondta:
- Olyan, mint egy víziló. Nem vitattam.
- Talán van némi hasonlóság. Gondolom, a Tündérkirálynőknek gömbölydednek kell lenniük, ha hitelesek akarnak maradni Leeds, Huddersfield és a hasonló városok közönsége előtt. Az északi népek sokat akarnak kapni a pénzükért.
- Amellett szörnyű szagot áraszt, amit még nem sikerült beazonosítanom.
- Pacsuli. Igen, észrevettem.

Megint elmerengett.
- Nem tudok túllépni azon, hogy a menyasszonya.
- Pedig így van.
- Ez hivatalos?
- Teljes mértékben.
- Ez nagy újság Honoriának.

Nem tudtam követni.
- Honoriának?

- Igen. Végre megnyugodhat. Nagyon sajnálta önt, szegény gyermeket. Ezért jöttem. Hogy kíméletesen közöljem, Honoria sose lesz az öné. Hozzám jön feleségül.

Egglestonra meredtem. Először azt hittem, hogy bár még csak fél öt fele jár, vendégem máris erős alkoholos befolyásoltság alá került.

- Pedig én egy fölöttébb megbízható forrásból úgy hallottam, hogy lefújták.

- Úgy volt, de visszafújtuk. Teljesen kibékültünk.

- Ezt nevezem!

- Honoria nem mert eljönni, hogy személyesen közölje. Azt mondta, nem bírná elviselni az ön szemében csillogó, zsibbasztó fájdalmat. Ha elmondom, hogy eljegyezte magát, Honoria örömében dalra fakad. Nemcsak attól a tudattól, hogy nem tette tönkre az életét, Wooster, de a csodálatos megmenekülése miatt is. Belegondolni is rossz, hogy az ön felesége lehetett volna! Megyek is, hogy elújságoljam a jó hírt - mondta, és távozott.

Egy perccel később csengettek. Ajtót nyitottam, és Eggleston állt a küszöbön.

- Még egyszer, hogy is hívják? - kérdezte.

- Kit?

- A menyasszonyát.

- Trixie Waterbury.

- Te jó ég! - mondta, és távozott.

Én pedig visszatértem merengésemhez, amiben az imént megzavart.

Volt idő, amikor, ha valaki azzal jön oda hozzám, hogy „Mr. Wooster, egy jelentős kiadó azzal bízott meg, hogy írjam meg az ön életrajzát, és szükségem lenne néhány intim részletre, amit csak öntől tudhatok meg. Visszatekintve mit

tekint pályafutása csúcsának?", gond nélkül megmondtam volna neki. Tizennégy éves koromban történt, feleltem volna, amikor a Malvern House bentlakó diákja voltam Bramley-on-Sea-ben. Ez egy magániskola, amelynek a görények királya, Aubrey Upjohn volt az igazgatója. Rám parancsolt, hogy másnap jelenjek meg az irodájában, ami mindig hat kiadósat jelentett a nádpálcával, mely megcsíp, mint a kígyó, megmar, mint a vipera. Meg is kaptam volna, ha reggelre nem lepnek be rózsaszín pöttyök. Kanyarós lettem, és a fájdalmas beszélgetést elnapoltuk *sine die,* ahogy mondani szokás.

Mindig is az volt a legszebb pillanatom. Ám most először még ennél is nagyobb mértékben öntött el az, amit akkor érzel, amikor kijátszód a sötétség erőit. Úgy éreztem, mintha óriási terhet vettek volna le rólam. Bizonyos szempontból így is történt, mivel a Tündérkirálynő testvérek közt is megvolt vagy hetven kiló, de azt akartam kifejezni, hogy hatalmas terhet vettek le Wooster lelkéről. Mintha amikor a viharfelhők elunják magukat, és ránk mosolyog a napocska.

Az egyetlen szeplő, amitől mégse lehetett maradéktalanul tökéletes a pillanat, az Jeeves hiánya volt, mert nem osztozhattam vele diadalomban. Eljátszottam a gondolattal, hogy felhívom az Ifjú Pincérfiúban, de nem akartam megzavarni a nagyszerű lapjárás közben.

Dhalia néni is eszembe jutott. Feltétlenül hallania kell a jó hírt, mivel nagyon kedvelte Roddy Glossopot és rendkívül aggódni kezdett, amikor beszámoltam neki a vén Glossop pácban tartózkodásáról. Azt is nyilván örömmel hallja majd, hogy hőn szeretett unokaöccse megmenekült attól, ami rosszabb a halálnál - t.i. nőül venni Honoria Glossopot. Persze biztos füstölög még, ha ez a jó szó, amiért nem vagyok

hajlandó Télapót játszani a gyerekzsúrján. De legutóbbi találkozásunkkor már sokkal kevésbé forrongott, tehát okom volt feltételezni, hogy immár szívélyes fogadtatásban részesülök. Na jó, ha nem is épp szívélyesben, de majdnem. Így hát hagytam egy üzenetet Jeevesnek, hogy hová mentem, és egy fürge taxival nénikém címére siettem.
Úgy volt, amint vártam. Nem mondom, hogy felderült az arca, amikor meglátott, de nem vágta hozzám a Perry Mason-kötetét, nem szólított becsmérlő neveken, és derűs lelkesedéssel hallgatta végig történetemet. Megállapítottuk, milyen csodás karácsonyi ajándék a dolgok ilyetén alakulása Glossop papának, és azon spekuláltunk, milyen lenne a lánya, Honoria házastársának lenni. Vagy ha már itt tartunk, milyen lenne Blair Eggleston házastársának lenni. Arra jutottunk, hogy mind Honoria, mind Blair megérdemli egymást, amikor csöngött a telefon. A szerkezet a néni széke közelében állt egy asztalon, és felvette.
- Halló? - bömbölte. - Ki?
Vagy még inkább KI, mert a nénikém általában ugyanolyan hangnemet használ a telefonban, mint annak idején a vadászaton. Átnyújtotta a kagylót.
- Valamelyik barátod keres. Azt mondja, Waterburynek hívják.
Miután átvettem a kagylót, Jas Waterburyt meglehetősen zavartnak találtam.
- Hol vagy, pajtás? Az állatkertben? - kérdezte ámuldozva.
- Nem értem magát, Jas Waterbury.
- Most bömbölt rám egy oroszlán.
- Ó, az a nénikém volt.
- Inkább a tied, mint az enyém. Azt hittem, lerepül a fejem.
- Markáns hangja van.

- Az biztos! Sajnálom, barátocskám, hogy zabaidőben kellett zavarnom őnagyságát, de gondoltam, érdekelni fog, hogy Trixie-vel átbeszéltük a dolgokat, és mindketten úgy gondoljuk, egy szerény polgári esküvő lenne a legjobb. Semmi szükség felhajtásra meg pénzpocséklásra. Azt üzeni, Brightonba szeretne nászútra menni. Mindig is szerette Brightont.

Bevallom, sötétben tapogatóztam afelől, hogy mi az ördögről beszél, de annyit mégis sikerült leszűrnöm belőle, hogy a Tündérkirálynő férjhez akar menni. Megkérdeztem, jól értem-e, mire Waterbury zsírosan felkacagott.

- Mindig viccelsz, Bertie. Nagyon vicces vagy! Ki tudná, ha nem te, hogy férjhez megy?
- Fogalmam sincs. Ki a vőlegény?
- Természetesen te. Talán nem úgy mutattad be a barátodnak, mint a menyasszonyodat?

Haladéktalanul helyreigazítottam.

- De csak fortélyból. Nyilván elmagyarázta az unokahúgának?
- Mármint micsodát?
- Hogy csupán úgy kell tennie, mintha jegyesek volnánk.
- Milyen hallatlan ötlet! Miért mondtam volna neki ilyet?
- Tizenöt fontért.
- Én nem emlékszem semmiféle tizenöt fontra. Én úgy emlékszem, eljöttél hozzám azzal, hogy láttad Trixie-t mint Tündérkirálynőt a Hamupipőkében a wigani varietében, és első látásra belészerettél, mint oly sok ifjú. Valahogy megtudtad, hogy az unokahúgom, ezért megkértél, hogy hozzam el neked. Amint beléptünk, láttam, hogy szerelmesen csillog a szemed, az övé dettó. Öt percbe se telt, hogy az öledbe ültesd, és már turbékoltatok is, mint egy gerlepár.

Szerelem első látásra, és nem szégyellem bevallani, hogy meghatott. Szeretem, ha fiatal párok találnak egymásra tavasszal. Nem mintha tavasz lenne, de a lényeg ugyanaz.

Ekkor Dhalia néni, aki egészen eddig némán füstölgött, közbeszólt, hogy egy becsmérlő névvel illessen, és megkérdezze, mi az ördög van. Dühösen leintettem. Minden erőmmel koncentrálnom kellett, hogy úrrá legyek ezen a nyilvánvaló félreértésen.

- Sületlenségeket beszél, Jas Waterbury.
- Még hogy én?
- Igen, maga. Egészen máshogy volt.
- Azt hiszed, mi?
- Igen, és szíves örömest elmagyarázom Miss Waterburynek, hogy az esküvői harangok nem kondulnak meg.
- Pont ezt magyarázom. Trixie nem akar templomi esküvőt.
- Akkor az anyakönyvvezető sem kondul meg. Azt felelte, elképesztő vagyok.
- Nem akarod elvenni Trixie-t?
- Befogott orral se venném el.

Egy döbbent „Uram, ne hagyj el" hallatszott a vonal túloldaláról.

- Nahát, micsoda különös egybeesés! - mondta. - Szó szerint ugyanezt mondta Mr. Prosser, amikor nem volt hajlandó elvenni a másik unokahúgomat, miután tanúk előtt bejelentette az eljegyzésüket, akárcsak te. Ebből is látszik, milyen kicsi a világ! Megkérdeztem tőle, hallott-e már a házassági ígéret megszegéséről, amire szemmel láthatóan megrendült, és nyelt egyszer vagy kétszer. Aztán rám nézett, és azt kérdezte: „Mennyi?" Először nem értettem, de aztán bevillant, mit akarhat. „Úgy érti, fel akarja bontani a jegyességet?" mondtam, „és úri kötelességének érzi

gondoskodni, hogy szegény lány kellő mennyiségű gyógyírt leljen sebzett szívére?" kérdeztem.
„Nem lehet holmi csekélység", folytattam, „hiszen figyelembe kell venni a kétségbeesést és a bánatot." Úgyhogy meghánytuk-vetettük a dolgot, és kétezer fontban maradtunk. Ugyanezt javasolnám a te esetedben. Azt hiszem, rá tudom beszélni Trixie-t. Persze semmi se enyhítheti léte kopárságát most, hogy elvesztett téged, de kétezer font azért segíthet.
- BERTIE! - kiabált Dhalia néni.
- Á! - mondta Jas Waterbury -, visszajött az oroszlán. Hagyom, hogy végiggondold. Holnap eljövök megtudni, mire jutottál. Ha úgy döntenél, hogy nem írod meg azt a csekket, megkérdezem egy barátomat, mivel tudna meggyőzni. Egy Dagi Jupp nevű díjbirkózó. Valaha én menedzseltem. Visszavonult, mert eltörte egyszer egy ipse gerincét, és ki tudja, miért, ez elvette Dagi kedvét a sporttól. De még mindig csodás formában van. Látnia kéne, hogy tör paradiót az ujjaival. Odavan értem, bármit megtenne a kedvemért. Például ha netalán valaki cserbenhagyna egy üzleti tranzakcióban, Dagi készséggel „szeret - nem szeret"-et játszana az illető végtagjaival. Jó éjt, szép álmokat - mondta Jas Waterbury, és letette.

Egy effajta mérhetetlenül kellemetlen beszélgetés után természetesen szívesebben félrevonultam volna egy csöndes sarokba, hogy fejemet kezeimbe fogva leüljek, és minden szempontból mérlegelésnek vessem alá a helyzetet. Csakhogy Dhalia néni most már olyan vehemensen követelt magyarázatot, hogy muszáj volt neki szentelnem a figyelmem. Megtört hangon felsorakoztattam előtte a tényeket. Csodálkozva és meghatva tapasztaltam, hogy együtt érzőnek bizonyul. Gyakran van ez így a női nemmel. Alaposan

kiosztanak, ha mondjuk - hogy találomra hozzak fel egy példát - nem osztod nézeteiket az álszakállhúzásról és haskitömésről, de ha azt látják, hogy rád jár a rúd, a szívük ellágyul, feledik a rosszat, és mindent megtesznek, hogy vigaszt nyújtsanak. Ugyanígy jártam az agg rokonnal. Miután Dhalia néni fafejűnek nevezett és kifejtette, hogy nem lenne szabad ápolónő nélkül az utcára engedni, enyhébb hangnemben folytatta:

- De végtére is a bátyám fia vagy, akit gyakran lovacskáztattam a térdemen. Igaz, nálad torzabb kisdedet életemben nem láttam, de úgy éreztem, inkább sajnálni kell, sem mint megróni, amiért úgy nézel ki, mint a buggyantott tojás és egy hasbeszélő bábu keveréke. Így hát nem nézhetem tétlenül, hogy elmerülj a szószban. A tettek mezejére kell lépnem, hogy segítő kezet nyújtsak.

- Köszönöm, agg húsom és vérem. Irtó kedves tőled, hogy segítesz. De mit tehetsz?

- Én magam semmit, de tanácskozhatok Jeevesszel, és ketten majd kisütünk valamit. Hívd fel, és kérd meg, hogy azonnal jöjjön ide.

- Még nincs otthon. Bridzsezik a klubjában.

- Azért csörgesd meg.

Megtettem, és nagyon meglepett, amikor egy kimért hang válaszolt:

- Mr. Wooster rezidenciája.

- Nocsak, halló, Jeeves! Nem számítottam rá, hogy ilyen korán otthon találom.

- A szokott időnél hamarabb eljöttem, uram. Nem leltem örömöt a bridzsben.

- Rossz lapjárás?

- Nem uram, a nekem osztott lapok kivétel nélkül kielégítőnek mondhatók, de kétszer is megkontráztak, és elment a kedvem a folytatástól.
- Milyen kár. Ezek szerint most ráér?
- Igen, uram.
- Akkor volna kedves Dhalia nénihez sietni? Igen nagy szükségünk van magára.
- Igenis, uram.
- Eljön? - kérdezte Dhalia néni.
- Mint a huzat. Csak felveszi a keménykalapját.
- Akkor tűnj el.
- Nem akarod, hogy itt legyek a megbeszélésen?
- Nem.
- Három fej több mint kettő.
- Nem, ha az egyik nyaktól fölfelé kemény, mint a kő - felelte az agg rokon, ami jobban hasonlított a szokásos formájára.

Nehéz éjszakám volt. Rémálmok zavarták meg szendergésemet, amikben Tündérkirálynők üldöztek árkon-bokron keresztül, miközben Jas Waterbury galoppozott a nyomukban és vadász-vezényszavakat kiáltozott. Tizenegy is elmúlt, mire tiszteletemet tettem a reggelizőasztalnál.

- Gondolom, Jeeves - mondtam miközben bökdösni kezdtem egy méla tükörtojást -, Dhalia néni mindent elmondott.
- Igen, uram, Mrs. Travers roppant közlékeny volt.

Ez bizonyos szempontból megkönnyebbülést jelentett, mert a diszkréció meg az ikszipszilonozás mindig teher.
- Katasztrófa fenyeget, nem gondolja?
- Való igaz, hogy jelentős kellemetlenségeknek néz elébe, uram.

- Nem vállalhatok egy házassági ígéretszegési pert a bíróság előtt. Mindenki rajtam röhög, a bíróság megbírságol... Megbírságol, ugye, Jeeves?
- Igen, uram, ahogy mondja.
- Márpedig egy bírói bírság tönkretenne. Soha többé nem tehetném be a lábam a Parazitába.
- Az ezzel járó publicitás valóban nem válnék hasznára, uram.
- Ugyanakkor legalább ennyire viszolygok a lehetőségtől, hogy kétezer fontot fizessek Jas Waterburynek.
- Meg tudom érteni a dilemmáját.
- De talán már ki is agyalt valami csodás tervet Jas átverésére és arra, hogy zsíros fejét hogyan juttatjuk a halottak hazájába. Mit akar tenni, ha megjön?
- Megkísérlek a lelkére beszélni.

Szívem ólommá változott keblemben. Azt hiszem, túlságosan hozzászoktam, hogy Jeeves a legmakacsabb krízissel is egy csettintésre elbánik, ezért mindig azt várom, hogy előránt valami zseniálisat a kalapjából. S bár reggelinél sose vagyok a legjobb formában, megértettem, hogy amit Jeeves ajánl, azt Jas Waterbury közel se nevezné kasszasikernek. A lelkére beszélni, persze! Ennek az embernek legfeljebb bokszerrel és egy homokkal teli zoknival lehetne a lelkére beszélni. Némileg szemrehányóan megkérdeztem, hogy csak ennyire telik-e tőle.
- Nem lelkesedik az ötletért, uram?
- Nem szeretném megbántani az érzéseit...
- Szó sincs róla, uram.
- ...de nem nevezném a legjobb ötletei egyikének.
- Sajnálom, uram. Ezzel együtt...

Felugrottam az asztaltól. Ajkamra fagyott a tükörtojás. Megszólalt a csengő. Nem vagyok biztos benne, hogy tényleg

forgattam a szemem, miközben Jeevesre bámultam, de fölöttébb valószínűnek tűnik, mert úgy hatott rám a hang, mintha aknára léptem volna.
- Megjött!
- Alighanem, uram.
- Nem vagyok képes ilyen korán szembenézni vele.
- Meg lehet érteni az érzelmeit, uram. Javasolnám, hogy rejtőzzön el, amíg én lebonyolítom a tárgyalást. A zongora mögött alkalmas helyet talál.
- Milyen igaza van, Jeeves!

Megtéveszteném az olvasókat, ha azt írnám, hogy kényelmes helyem volt a zongora mögött, de elbújhattam, és pont erre volt szükségem. Ráadásul nagyszerű körülmények közé kerültem ahhoz, hogy figyelemmel követhessem a történéseket. Hallottam, hogy nyílik az ajtó, majd Jas Waterbury hangját.
- 'reggelt, pajtás.
- Jó reggelt, uram.
- Wooster itt van?
- Nincs, uram, az imént távozott.
- Ez furcsa. Várt engem.
- Ön Mr. Waterbury?
- Személyesen. Hova ment?
- Úgy vélem, Mr. Wooster a zálogházba igyekezett.
- Micsoda?
- Valami ilyesmit említett. Abbeli reményének adott hangot, miszerint kaphat néhány fontot az órájáért.
- Maga viccel! Minek csapná zaciba az óráját?
- Rendkívül labilis a helyzete.

Ami ezután következett, leginkább feszült csöndnek nevezném. Úgy vettem ki, hogy Jas Waterburynek időbe telik

megemészteni a dolgot. Sajnáltam, hogy nem vehetek részt a beszélgetésben, mert oda akartam szólni, hogy „Jó nyomon halad, Jeeves!", és bocsánatot kérni, amiért egy pillanatig is kételkedtem benne. Tudhattam volna, hogy ha azt mondja, Jas lelkére beszél, akkor ott van az ingujjában a mindent eldöntő aduász.

Időbe telt, mire Jas Waterbury megszólalt. Hangján enyhe tremoló érződött; talán kezdett rájönni, hogy az élet nem fenékig tejfel és csupa napsütés, mint ahogy ő hitte. Ismerem az érzést. Nincs nagyobb kín, mint azé a férfiúé, aki már azt hitte, hogy megtalálta a fazék aranyat a szivárvány végénél, de hivatalos forrásból úgy értesül, mégse, ha értik, mire gondolok. Egész addig úgy tekintett Bertram Woosterre, mint aki gond nélkül szórja a tizenöt fontokat, amit nem tehetsz meg, ha nem áll masszív bankszámla mögötted. Azzal szembesülni, hogy órákat csapok zaciba, olyan volt számára, mintha szíven döfnék, már ha van neki. Hangja döbbenetet sugallt.

- De mi van ezzel a lakással?
- Uram?
- Nem kapsz Park Lane-i lakást semmiért.
- Valóban nem, uram.
- Szolgálóról nem is beszélve.
- Uram?
- Maga szolgáló, nem?
- Nem, uram. Valaha úriemberek személye körüli úriember voltam, de jelenleg nem ilyen minőségben állok alkalmazásban. Én itt Alsopp és Wilson urakat képviselem, akik borkereskedők. Háromszáznégy font, tizenöt shilling és nyolc penny értékben szállítottak árut ide, amelynek

kiegyenlítésére Mr. Wooster nem talált módot. Én voltaképp, szigorúan véve a behajtó vagyok.

Egy rekedt „Tejószagú" tört fel Jas ajkáról. Szerintem a javára kell írni, hogy nem mondott csúnyábbat.

- Úgy érti, ön a végrehajtó embere?

- Pontosan, uram. Sajnálattal mondom, hogy utcára kerülve ez volt az egyetlen pozíció, amire szert tudtam tenni. De bár nem ehhez vagyok szokva, van jó oldala is. Mr. Wooster igen szeretetreméltó fiatalember és nem vette zokon alkalmatlankodásomat. Hosszú, érdekes beszélgetést folytattunk, mely során bizalmasan beavatott anyagi helyzetébe. Olybá tűnik, teljes mértékben a nagynénje, bizonyos Mrs. Travers apanázsából él. Egy temperamentumos hölgy, aki többször megfenyegette már Mr. Woostert, hogy nem támogatja tovább, ha nem hagy fel a kicsapongó élettel, hanem elküldi Kanadába, ahol csupán szerény havi juttatást biztosít neki. Ő persze abban a tudatban él, hogy én Mr. Wooster személyzete vagyok. Belegondolni is rossz, mit tenne, ha értesülne a hivatalos státuszomról, bár ha szabad megkockáztatnom egy élcet, ha ez bejön, Mr. Wooster kimegy.

Újabb feszült csend következett, mely alatt, úgy vélem, Jas Waterbury a homlokát törölgethette, amely - az ember hajlamos feltételezni - nedves lett ez időre. Végül még egyszer megismételte:

- Tejószagú.

Hogy fokozta volna a megjegyzését vagy sem, nem tudom megmondani, mert a szavak, ha voltak is, ajkára fagytak. Forgószélre emlékeztető hang támadt, és egy hatalmas horkantás tudatta velem, hogy Dhalia néni is a körünkben van.

Amikor Jeeves beengedte Jas Waterburyt, nyilván elfelejtette bezárni az ajtót.
- Jeeves - bömbölte a néni -, képes a szemembe nézni?
- Természetesen, asszonyom, ha ezt óhajtja.
- Meglep, hogy képes. Olyan vastag lehet a bőre, mint egy elefánté. Most tudtam meg, hogy ön egy szolgálóbőrbe bújt végrehajtó! Talán tagadja?
- Nem, asszonyom. Alsopp és Wilson urakat képviselem, akik háromszáznégy font, tizenöt shilling és nyolc penny erejéig hiteleztek borokat, töményeket és egyéb alkoholt.

Nénikém második horkantásába belezengett a zongora, ami mögé rejtőztem.

- Te jó ég! Mit csinál az ifjú Bertie? Piában fürdőzik? Háromszáznégy font, tizenöt shilling és nyolc penny! Biztos legalább ugyanennyivel tartozik még egy tucat helyen. Ráadásul hallom, hogy el akar venni valami kövér nőt a cirkuszból!

- A Tündérkirálynő megszemélyesítője pantomim-előadásokon, asszonyom.

- Egykutya. Blair Eggleston szerint olyan, mint egy víziló.

Bár természetesen nem láthattam, úgy képzelem, hogy Jas Waterbury teljes magasságában kihúzta magát szeretett unokahúga ilyetén való jellemzésére, mert kimért, sértett hangon szólalt meg:
- Ön az én Trixie-mről beszél, és Mr. Wooster vagy elveszi, vagy bepereljük házassági ígéret megszegéséért.

Csak tippelek, de szerintem Dhalia néni is teljes magasságban kihúzta magát.
- A hölgy kénytelen lesz Kanadába utazni, hogy érvényesítse a jogait - mennydörögte a néni -, ugyanis Bertie Wooster odamegy a következő hajóval, és nem nagyon lesz pénze

ígéretszegési ügyekre. Épp csak hogy képes lesz egységben tartani testét és lelkét abból, amit adok neki. Örülhet, ha háromnaponta kerül hús az asztalra. Mondja meg a maga Trixie-jének, hogy felejtse el Bertie-t, és menjen hozzá a démonkirályhoz.

A tapasztalat megtanított rá, hogy az olyan létfontosságú témákat leszámítva, mint a Télapónak öltözés, Dhalia nénit nem lehet legyőzni. Minden bizonnyal Jas Waterbury is rájött erre, mert egy pillanattal később azt hallottam, hogy csapódik az ajtó. Azt se mondta, fapapucs.

- Erről ennyit - közölte Dhalia néni. - Kimerítőek ezek az indulatos jelenetek, Jeeves. Hozna egy korty szíverősítőt?

- Természetesen, asszonyom.

- Milyen voltam? Elmegy?

- Csodás, asszonyom.

- Szerintem megtaláltam a megfelelő hangot.

- Fölöttébb zengzetes volt, asszonyom.

- Jó érzés, hogy erőfeszítéseinket siker koronázta. Az ifjú Bertie-nek nem kell tovább erőltetnie az elméjét. Persze az elme szót csak tág értelemben használom. Mikorra várható vissza?

- Mr. Wooster itthon tartózkodik, asszonyom. Vonakodott szembeszállni Mr. Waterburyvel, ezért megfontoltan elrejtőzött. A zongora mögött találja.

De ekkor már fel is álltam, és első dolgom az volt, hogy mindkettejüknek forrón hálálkodjak. Jeeves elegánsan fogadta, Dhalia néni újabb horkantással.

- Beszélni könnyű - mondta, miután kihorkantotta magát. - De én inkább tetteket szeretnék, sem mint szavakat. Ha valóban hálás lennél, eljátszanád Télapót a karácsonyi partimon.

Értettem, mire gondol. Megadtam magam. Kezemet ökölbe szorítottam, államat előreszegtem. Meghoztam a súlyos döntést.
- Ám legyen, agg rokon.
- Eljátszod?
- El én.
- Ez a beszéd! Mitől is félnél? A legrosszabb, ami történhet, hogy a gyerekek csokoládékrémet kennek a szakálladra.
- Csokoládékrémet? - kérdeztem kétségbeesett hangon.
- Vagy eperlekvárt. Törzsi szokás. Erről jut eszembe, ne is figyelj a pletykákra, miszerint tavaly felgyújtották a káplán úr szakállát. Merő véletlen volt.

Már-már felújítottam a nyárfalevél-számomat, amikor Jeeves szólalt meg.
- Bocsásson meg, asszonyom.
- Igen,Jeeves?
- Ha bátorkodhatok javaslatot tenni, szerintem egy Mr. Woosternél érettebb művész meggyőzőbb alakítást nyújthatna.
- Azt ne mondja, hogy jelentkezni akar.
- Nem, asszonyom. A művész, akire én gondoltam, Sir Roderick Glossop. Sir Rodericknek kellemes a fellépése, és némileg mélyebb a hangja Mr. Woosterénál. Jobb drámai hatást érne el az ő Ho-ho-ho-hózása, és biztos vagyok benne, hogy ha megkörnyékezi, rá tudja venni, hogy elvállalja.
- Ha azt vesszük - csatlakoztam a kezdeményezéshez -, hogy folyton-folyvást befeketíti az arcát égetett parafadugóval...
- Pontosan, uram. Ez kellemes változatosság lesz neki. Dhalia néni fontolóra vette a dolgot.
- Azt hiszem, igaza van, Jeeves - mondta végül. - Bár szomorú megfosztani a gyerekeket életük legnagyobb nevetésétől, de

tanulják meg, hogy az élet nem vidámpark. Azt hiszem, mégse kérem azt az italt. Még korán van.

A néni távozott, én pedig meghatottan fordultam Jeeveshez. Olyan végtől mentett meg, amelytől kivert a veríték, mivel egy percig se hittem agg rokonom állítását, miszerint a káplán úr szakálla véletlenül gyulladt meg. Az ifjú bűnözők valószínűleg éjszakákon át tervezték.

- Jeeves - mondtam -, nem túl rég mondott valami olyasmit, hogy Floridában szeretné tölteni a karácsonyt.
- Pusztán egy javaslat volt, uram.
- Tarpont szeretne fogni, ugye?
- Bevallom, van ilyen ambícióm, uram.

Sóhajtottam. Nem az bántott, hogy egy tarpont, aki talán feleség, családanya, horoggal ragadunk el a szerettei köréből. Ami késként döfött a szívembe, az a gondolat, hogy kihagyom a dartsversenyt a Parazitában, aminek pedig abszolút favoritja lennék idén. De mit tehettem? Úrrá lettem bánatomon.

- Akkor foglalja le a jegyeket.
- Nagyszerű, uram.
- Ég óvja azt a tarpont, aki ki akar babrálni magával, Jeeves - mondtam némileg gyászosabb hangon. - Halvány esélye sincs.

Ebek öröme

Gyönyörű délután volt. Az ég kéklett, a nap sárgállott, a pillangók csapongtak, a madarak csiviteltek, a méhek döngicséltek - hogy rövidre fogjuk, mosolygott az egész világ. Lord Emsworth kisebbik fiára, Freddie Threepwoodra, aki egy farkaskutya társaságában, sportkocsijában ült a blandingsi

kastély bejárata előtt, mindez csekély hatást gyakorolt. Az ő gondolatait a kutyakeksz foglalta le.

Freddie ekkoriban már ritka vendég volt a kastélyban. Néhány évvel ezelőtt feleségül vette Mr. Donaldson bájos leányát, a Donaldson-féle Ebek Öröme örökösnőjét: ez a vállalat ama célt tűzte zászlajára, hogy egészséges és tápláló kutyakeksz termelésével mozdítja elő az amerikai kutyák jólétének ügyét. Freddie Threepwood az egyesült államokbeli Long Island Citybe költözött, és a cég szolgálatába állt. Jelenleg azért tartózkodott Nagy-Britannia területén, mert apósa ki akarta terjeszteni az Ebek Öröme hatókörét, s ennek érdekében elküldte vejét, hogy puhatolja ki, miként lehetne növelni a forgalmat a szigetországban. Aggie, a fiatalasszony is elkísérte férjét, de ő körülbelül egy hét elteltével túlságosan csöndesnek találta a blandingsi életet, és továbbutazott a francia Riviérára. Megállapodtak, hogy angliai kampánya végeztével Freddie ott csatlakozik hozzá.

Freddie Threepwood épp a bal fülét szárítgatta, amelyet a kutya nedves cirógatásban részesített az imént, amikor egy szerfölött elegáns, alacsony termetű, fekete keretes monoklit viselő idős úr lépdelt le a bejárati lépcsőn. A londoni bohémvilág ismert figurája, Freddie nagybátyja, Galahad volt az: a férfi, akire évek óta büszkén tekintett a színházak, a lóversenyek és az eleven hangulatú éttermek világa. A lépcső aljára érve szívélyesen üdvözölte Freddie-t. Nővérei, Constance, Júlia, Dora és Hermione a családi címer szégyenfoltjának tekintették Gallie-t, de Freddie-ből mindig nagyfokú elismerést váltott ki. Ő rendkívül bölcs és találékony embernek tartotta nagybátyját, aminthogy kétségkívül az is volt.

- Nini, Freddie öcsém - így Gallie -, hová-hová azzal a jószággal?
- Átviszem Fanshaw-ékhoz.
- Marling Hallba? Ott lakik az a csinos lány, akivel a múltkor együtt láttalak, ugye?
- Úgy van. Valerie Fanshaw. Az ő apjáé a legnagyobb kopófalka a megyében. Tudod, hogy az mit jelent.
- Mit jelent?
- Annyi kutya tartozik a fennhatósága alá, amennyi a világon sincs. Márpedig mi tehetne jobbat ezeknek a kutyáknak, mint a Donaldson-féle Ebek Öröme, amelyben az összes létfontosságú vitamin megtalálható?
- Kutyakekszet akarsz eladni neki?
- Tuti üzlet. Valerie az apja szeme fénye, és rajong ezért a kutyáért. Azt mondta: ha neki adom, elintézi, hogy az öreg óriási megrendeléssel álljon elő. Én meg leszállítom az árut.
- De édes Freddie öcsém, ez Aggie kutyája. A feleséged magán kívül lesz, ha megtudja.
- Számoltam ezzel. A mesém készen áll. Azt mondom majd, hogy a kutya elpusztult, és veszek neki egy ugyanilyet. Aggie meg fog békülni vele. De nincs időm itt trécselni; tűzök elfelé. Majd látjuk egymást - mondta Freddie, azzal eltűnt egy füstfelhő mögött.

Gallie összeszorította az ajkát. Bukmékerek, lóversenytéri ügyeskedők és kártyavirtuózok körében leélt élete során látóköre meglehetősen szélesre tágult, de ezt a taktikát mégsem tudta helyeselni. Fejcsóválva tért vissza a kastélyba, és a hallban szembejött vele Beach, a komornyik. Beach kissé zihált, mert sietett, és nem volt már az az áramvonalas ifjú inas, aki annak idején a blandingsi kastély szolgálatába lépett.
- Elszalasztottam Mr. Fredericket, uram?

- Egy hajszállal. Miért?
- Ez a sürgöny érkezett Mr. Frederick számára, Mr. Galahad. Gondoltam, talán fontos lehet.
- Aligha. Talán a négy órai futam eredményét küldték meg neki valahonnan. Adja csak ide, majd átadom neki, ha megjön.

Továbbment, és kezdte magányosnak érezni magát. Társaságkedvelő ember lévén szüksége lett volna valakire, akivel elbeszélgethet. Megtehette volna természetesen, hogy odamegy a nővéréhez, Constance-hoz, aki a teraszon regényt olvasott, és beszédbe elegyedik vele, de valami azt súgta, hogy ennek csekély lenne a hozadéka, és még kevesebb örömöt lelne benne. Gallie beszélgetései főként a sötét múltjából vett anekdoták fölelevenítéséből álltak, és Connie az ilyesminek nem volt jó közönsége. Némi megfontolás után úgy döntött, hogy bátyját, Clarence-t keresi fel, akivel mindig kellemesnek találta az eszmecserét. A szelíd és álmatag főrendre a könyvtárban lelt rá, amint elmerülten bámulta a semmit.
- Á, hát itt vagy, Clarence - mondta, mire Lord Emsworth egy riadt - Mivanmivan? - kiáltással felpattant, és szikár alakja reszketni kezdett.
- Vagy úgy, te vagy az, Galahad! - tette hozzá.
- Senki más. Mi a baj, Clarence?
- Baj?
- Valami nyomja a lelkedet. A tünetek félreismerhetetlenek. Ha az embernek nyugalom hatja át a lelkét, akkor nem ugrál, mint a fürdőzés közben meglepett nimfa, amikor azt mondják neki, hogy itt van. Öntsd ki a szíved.

Lord Emsworth örömmel megtette. Épp együtt érző hallgatóságra volt szüksége.

- Connie rám hozza a frászt - kezdte. - Hallottad, mit mondott reggelinél?

- Ma nem jöttem le reggelizni.
- Á, akkor alighanem kimaradtál belőle. Hát a reggeli kellős közepén - sózott heringet ettem éppen - azt találta mondani, hogy meg akar szabadulni Beachtől.
- Megszabadulni? Beachtől?
- Azt mondta, hogy Beach túl lassú. Hogy liheg. Hogy egy fiatalabb, ügyesebb komornyikra van szükségünk. A frász jött rám. A torkomon akadt a sózott hering.
- Nem hibáztatlak. Blandings elképzelhetetlen Beach nélkül. És ugyanúgy elképzelhetetlen egy fiatalabb, ügyesebb komornyik a kormánynál. Magasságos ég! Sejtem, milyen fickóra gondol Connie: valami ifjú akrobatára, aki szaltókat vet és a lépcsőkorláton közlekedik. Állj a sarkadra, Clarence.
- Ki? Én? - kérdezte Lord Emsworth.

Annyira bizarr volt az ötlet, hogy megfontolásra sem tartotta érdemesnek. Mint említtetett, Lord Emsworth szelíd és álmatag ember volt, a húga, Constance viszont erőteljes, parancsoló modorú, az érett korú Kleopátrára emlékeztető asszony. Névleg Lord Emsworth volt a ház ura, s mint ilyen, emelhetett volna elnöki vétót, de a gyakorlatban Connie szava volt a törvény. Gondoljuk csak meg, hányszor vette rá a bátyját, hogy a falubeli iskola évnyitó ünnepségén cilindert viseljen. Lord Emsworth hiába érvelt, hiába könyörgött, hiába mutatott rá a napnál világosabban, hogy vidéken az efféle egyszerű horgászsapka tökéletesen megfelel az alkalomra. Minden évben, mikor eljött az augusztus, mégis mindig ott egyensúlyozta feje búbján azt a nyomorult cilindert, egyenesen provokálva a gyerekeket, hogy pogácsával célba dobáljanak rá a teasátorban.
- Connie-val szemben nem állhatok a sarkamra.

- De én igen, és meg is teszem. Kirúgni Beachet? Még mit nem! Tizennyolc évi áldozatkész szolgálat után! Botrány!
- Persze kapna nyugdíjat.
- Hiába próbálja Connie holmi nyugdíj ígérgetéssel szépíteni a dolgot. Csomagolhatja, ahogy tetszik, a szikár tény akkor is az, hogy ki akarja rúgni Beachet. Ezt nem szabad megengedni neki. Jóságos ég! Ezen az alapon a canterburyi hercegérseket is ki lehetne rúgni.

Folytatta volna még, de odakintről ebben a pillanatban lábak csosszanása jelezte, hogy Freddie megérkezett Fanshaw-éktól, és a szobája felé tart. Lord Emsworth összerándult. Mint oly sok brit arisztokrata atya, ő is fenntartásokkal viseltetett a másodszülött fiak iránt, ráadásul Freddie, amióta Amerikában élt, fölszedett valami fürge, eleven rámenősséget, amivel Lord Emsworth idegeire ment.
- Frederick - mondta megrázkódva, mire Galahad észbe kapott.
- Nálam van egy távirat, amit neki küldtek - mondta. - Fölviszem hozzá.
- Tedd azt - helyeselt őlordsága. - Én meg azt hiszem, lemegyek, és megnézem a virágaimat.

Kiment a szobából, és a rózsakertbe érve szórakozottan totyogott fel-alá, időnként beleszimatolva a kert díszeibe. Ebben a tevékenységben általában nagy örömöt talált, de fájó szívére ezúttal a rózsaillat sem nyújtott enyhet. Nyugtalanul visszabotorkált a könyvtárba, és leemelte a polcról kedvenc sertéstenyésztési kézikönyvét, ám a disznók sem adtak vigaszt. A gondolat, hogy Beach kikopik Blandings látképéből - ha ekkora tömeg esetében egyáltalán lehet kikopásról beszélni -, lehetetlenné tette az összpontosítást.

Sötét mélabúba süppedt, amelyből borongásának tárgya zökkentette ki.

- Engedelmet, m'lord - mondta Beach. - Mr. Galahad azt kívánta, hogy értesítsem: beszélni szeretne önnel a dohányzóban.

- Miért nem jön ő ide?

- Kificamította a bokáját, m'lord. Ő és Mr. Frederick lezuhant a lépcsőn.

- Aha - bólintott Lord Emsworth, de nem mutatott feltűnő érdeklődést. Freddie mindig fura dolgokat művelt. Ami azt illeti, Galahad is.

- Hogyan történt?

- Mr. Galahad úgy tájékoztatott, hogy átnyújtott Mr. Fredericknek egy sürgönyt. Mr. Frederick pedig, miután felbontotta és a tartalmával megismerkedett, harsány kiáltást hallatott, megtántorodott, belekapaszkodott Mr. Galahad vállába, és mindketten legurultak a lépcsőn. Mr. Frederick ugyancsak kificamította a bokáját. Visszavonult a szobájába, és ágyba feküdt.

- Szent isten! Nagy fájdalmaik vannak?

- Tudomásom szerint a kínok mostanra javarészt enyhültek már. A konyhalány sietett a segítségükre, ő ugyanis a Barnuskáknál tanult.

- A kicsodáknál?

- A Barnuskáknál, m'lord. Ismereteim szerint ez afféle női cserkészszervezet. Tagjai megtanulják az elsősegélynyújtás alapelemeit.

- Mi? Elsősegélynyújtás? Á, vagy úgy: elsősegélynyújtás! - derült fel Lord Emsworth, mint akinek sikerült a sorok között olvasnia. - Kötszerek, gyógyszerek, meg ez, meg az, mi?

- Pontosan, m'lord.

Mire Lord Emsworth a dohányzóba ért, a Barnuska már befejezte egészségügyi szolgálatát, és ismét *A filmvászon csillagait* olvasta. Gallie egy kanapén hevert, a baleset szemmel láthatólag nem nagyon viselte meg. Épp egy szivart pöfékelt.

- Beach azt mondja, elestél - mondta Lord Emsworth.
- Csúnyán - ismerte be Gallie. - De ki nem esett volna el, ha a tökkelütött unokaöccse lerántja két lépcsőfordulón?
- Beach szerint Frederick azért tette ezt, mert valami rossz hírt kapott a táviratban, amit odaadtál neki.
- Úgy van. Aggie táviratozott.
- Aggie?
- A felesége.
- Azt hittem, Frances a felesége.
- Nem Frances. Niagara.
- Fura egy neve van.
- A szülei érzelmi okokból keresztelték így. Niagara Fallsban voltak nászúton.
- Aha, igen. Már hallottam Niagara Fallsról. Ahol hordóban szokás átkelni, igaz? Hát én ebből nem kérnék. Rém kényelmetlen lehet, bár idővel bizonyára megszokja az ember. És mi volt olyan riasztó abban a táviratban?
- Aggie azt írta benne, hogy holnapután idejön, és itt is marad.
- Semmi kifogásom ellene.
- De Freddie-nek van kifogása, és meg is mondom, mi az. Odaadta Aggie kutyáját Valerie Fanshaw-nak.
- Ki az a Valerie Fanshaw?
- Fanshaw ezredes lánya, Marling Hallból. Tudod, az a harsány, hadonászós fickó. Nem találkoztál vele?

- Nem - jelentette ki Lord Emsworth, aki, ha csak tehette, sohasem találkozott senkivel. - De mi rosszat találhat Frances abban, hogy Frederick egy kutyát adott ajándékba ennek a fiatal nőnek?

- Nem azt mondtam, hogy egy kutyát. Az ő kutyáját. Az ő saját, hőn szeretett farkaskutyáját. Bár talán ezt is el lehetne simítani valahogy, ha Valerie Fanshaw tésztaarcú és szemüveges volna, de sajnos nem az. A haja mint a csurrantott arany, a szeme ibolyakék, ami pedig az alakját illeti, azt a sok évi vadászat, halászat, lövészet, lovászat - nem beszélve a golfászatról, úszászatról és teniszészetről - sudárrá és hajlékonnyá tette. Olyan, mint egy szépségkirálynő, arról pedig talán te is tudsz, hogy ritka az az ifjú feleség, aki támogatja, ha a férjecskéje a fenti személyleírású teremtések között vegyül el. Ha Aggie csak egy pillantást vet Valerie Fanshaw-ra, és megtudja, hogy Freddie kutyákat hint a lába elé, még az is lehet, hogy elválik tőle.

- Tán csak nem!

- Arrafelé ez könnyen megy. Az amerikai asszonyok úgy válnak, ahogy más kezet mos.

- Szent egek. És akkor Frederick mit tehetne?

- Hát a lány apja biztosan nem tartaná meg a kutya-keksz-birodalomban. Szerintem visszajönne ide lakni.

- Mi? Ide, a kastélyba? - fakadt ki Lord Emsworth döbbenten.

- Irgalmas isten!

- Láthatod, milyen súlyos a helyzet. De már átgondoltam a dolgot, meghánytam-vetettem eshetőségeinket, és örömmel jelenthetem ki, hogy rábukkantam a megoldásra. Mielőtt Aggie megérkezik, vissza kell szereznünk azt a kutyát.

- Megkéred Rosalie Fanshaw-t, hogy küldje vissza? - Nem éppen. Ő sosem mondana le róla. A kutyát el kell csórni, és itt jössz be te a képbe.
- Én?
- Ki más? Freddie meg én mozgásképtelenül, kínok közt fetrengünk, Connie-t pedig aligha kérhetjük meg. Te vagy az egyetlen hadra fogható erő. Fürge intellektusod alighanem megsúgta már, mi a teendőd. Mit csinál az, akinek kutyája van? Utasítja a komornyikot, hogy esténként engedje ki futni egyet.
- Tényleg?
- Ez elkerülhetetlen. Különben a szőnyegek bánják. Késő este minden kutyát kiengednek, mégpedig alkalmasint a hátsó ajtón által.
- Mi van a hátsó ajtón?
- Által.
- Csakugyan? Persze, persze. Valóban.
- Tehát átruccansz Fanshaw-ékhoz - mondjuk, úgy este tíz tájban -, meglapulsz a hátsó ajtó környékén, míg az állat meg nem jelenik, akkor pedig szépen visszahozod ide.

Lord Emsworth halálra váltan meredt rá.

- De Galahad!
- Semmi értelme degalahadezni. Ennek meg kell lennie. Ugye nem akarod, hogy Freddie életének gyökerei kiszáradjanak és elsorvadjanak, igaz? Arról nem beszélve, hogy hátralevő napjait a kastélyban élje le. Aha; látom, ettől összerezzentél. Számítottam rá. A fenébe is, nem olyan nagy dolog, amit kérek. Csak annyi, hogy álldogálj egy hátsó kertben, aztán csórj el egy kutyát. Egy gyerek is képes volna rá. Ha nem

akarnám titokban tartani az ügyet, egy Barnuskát bíznék meg vele.
- De mi van, ha a kutya nem akar velem jönni? Végül is alig találkoztunk.
- Gondoltam erre. A nadrágszáradat be kell hinteni ánizzsal. A kutyák a világ végére is elmennek az ánizs után.
- Nincs is ánizsom.
- Beach biztosan tud szerezni. És Beach sosem kérdezősködik. Bezzeg Connie fiatalabb, ügyesebb komornyikja bizonyára tele lenne kérdésekkel. A, Beach - tette hozzá, mert megnyomta volt a csengőt -, van a háznál ánizs?
- Van, Mr. Galahad.
- Megkérem, hozzon egy adaggal.
- Igenis, uram.

Ha a kérdés meglepte a komornyikot, ennek nem adta tanújelét. Tapasztalt inas meglepődést sohasem tanúsít. Meghozta az ánizst. A megjelölt órában Lord Emsworth elhajtott Freddie sportkocsiján, és illata az egekig szállt. Gallie pedig magára maradva újabb szivarra gyújtott, és figyelmét a Times keresztrejtvényére összpontosította.

A koncentrálás azonban nehezére esett. Ennek nemcsak az volt az oka, hogy a keresztrejtvények az utóbbi időben fölöttébb megnehezedtek, ő pedig alapvetően Napisten-Rá és Ausztráliai futómadár-Emu típusú ember volt. Mióta látta a bevetésre induló Lord Emsworttot, balsejtelmek és félelmek marcangolták. Azt kívánta, bárcsak jobban hinne bátyja küldetésének sikerében. Az élethosszú kapcsolat folyamán régen leszűrte már azt a tapasztalatot, hogy a családfő gyönge nádszál, melyben, ha vész közéig, támaszt keresni dőreség.

Ismeretségi körében közszájon forgott, milyen zsenialitással képes hibázni.

Galahad azon törte a fejét, vajon a rendelkezésére álló melléfogási lehetőségek bőséges tárházából Lord Emsworth melyiket választja. Árokba fordul a kocsival? Másik házhoz megy? Vagy egyszerűen mindenestül elfelejti a feladatot, leparkol az út mentén, és sertésekről ábrándozik? Lehetetlenség volt előre kitalálni. Gallie lelkiállapotát annak a tábornoknak az érzelmeihez lehetne hasonlítani, aki zseniális stratégiát eszelt ki, de kételkedik abban, hogy csapatai képesek-e végrehajtani. A tábornokok ilyen körülmények között többnyire zaklatottan szokták rágni a bajuszukat; bizonyára ő is így járt volna el, ha visel bajuszt.

Az ajtó mögül súlyos zihálás hangzott fel. Beach lépett be.

- Miss Fanshaw van itt, uram - jelentette.

Gallie csak futólag találkozott Valerie Fanshaw-val, és az azóta eltelt idő alatt a lány előnyös vonásainak némelyikét már el is felejtette. Most, hogy újból előtte állt, Gallie rájött, milyen pontos volt a leírás, amelyet Lord Emsworthnek adott róla. Valerie Fanshaw a szó legteljesebb, legigazabb értelmében egy angyal volt és egy bombázó - röviden: pontosan az a típus, akinek ifjú férjek a legkevésbé ajándékozhatják feleségük kedvenc farkaskutyáját.

- Jó estét - mondta Gallie. - Bocsásson meg, hogy nem sietek üdvözlésére, ahogy az etikett előírná. Kificamítottam a bokámat.

- Részvétem - mondta Valerie. - Remélem, nem zavarom.

- Szó sincs róla.

- Azt mondtam a komornyiknak, hogy Mr. Threepwoodot keresem, de elfelejtettem, hogy ketten vannak. Igazából Freddie-hez jöttem.
- Ágyban van. Kificamította a bokáját.
A lány kissé tanácstalan lett.
- Nem keverte össze a szereplőket? - kérdezte. - A bokáját ön ficamította ki.
- Freddie is.
- Mind a ketten? Miért, mi történt?
- Együtt estünk le a lépcsőn.
- És mi vitte rá magukat?
- Á, semmi, csak úgy. Üzen valamit Freddie-nek?
- Ha nem terhelem vele. Csak annyit, hogy minden rendben van. Említette önnek, hogy kutyakekszet szeretett volna eladni apámnak?
- Említette.
- Hát beszéltem erről papával, és azt mondta, hogy ki fogja próbálni. Nem tart attól, hogy az a keksz megmérgezné szegény oktalan állatokat, és ha már annyira akarom, rendel belőle.
- Nagyszerű.
- És visszahoztam a kutyát is.
Galahad csak a legszenzációsabb hírek hallatán ejtette ki monokliját. A lencse most úgy zuhant ki helyéről, mint egy meteor.
- Hogy mit csinált? - kiáltotta, és újból a szemébe nyomta a monoklit, hogy még tágabbra nyílt szemmel bámulhasson a lányra.
- Délután kaptam tőle egy farkaskutyát, és most visszahoztam.

- Azt akarja mondani, hogy nem kell a kutya?
- Kelleni kellene, de nem tarthatom meg. A szerencsétlennek az volt a belépője a házunknál, hogy nyílegyenesen rárontott apám spánieljére, és szét akarta tépni. Apám él-hal azért a spánielért. „Ki engedte be a házba ezt a paranoiás fenevadat?" - ordította. Megmondtam, hogy én.
- „És honnan szereztél ilyen bestiát?" - üvöltötte. Mondtam, Freddie-től kaptam ajándékba. „Akkor most szépen visszaviszed annak a Freddie-nek, akárki legyen is!"
- öööö...
- Harsogta?
- Igen, harsogta. „És hadd tegyem hozzá - tette hozzá -, hogy most azonnal megyek, fogom a puskámat, tízig számolok, és ha ez az állat még akkor is itt van, szétlövöm a fejét, Isten legyen irgalmas a lelkéhez." Szerencsére vág az eszem; azonnal fölismertem, hogy papának nincs kedve magához édesgetni a kutyát, úgyhogy visszahoztam. Azt hiszem, a személyzet épp vacsoráztatja odalent. Persze hiányozni fog. De hát ugye könnyen jött, könnyen ment.

Ezt mondván Valerie Fanshaw visszatért Gallie bokájának témájához; kifejezte abbeli reményét, hogy nem kell amputálni, majd eltávozott.

Ha valaki e pillanatban hozzálátott volna Gallie bokájának amputálásához, ő talán észre sem veszi, annyira betöltötte gondolatait az öröm, hogy milyen elképesztő szerencse érte szeretett unokaöccsét. Ha, mint hitte, Freddie őrzőangyala idézte elő a happy endet, mint a bűvész, aki nyulat varázsol elő a cilinderből, hát Gallie szerette volna megveregetni a vállát annak az angyalnak, és értésére adni, milyen nagyra becsüli a tevékenységét. A megváltás rejtekutakon jár - mondta

magában, és csöngetett Beachnek egy szódás whiskyért, hogy az alkalmat méltóképp ünnepelje meg.

Nem csekély idő telt el, mire óhaja valósággá vált; Beach mentegetőzött is a késedelem miatt.

- Meg kell mondjam, határtalanul sajnálom, hogy ily soká várattam, Mr. Galahad. Fanshaw ezredes telefonhívása hátráltatott.

- Úgy látom, ezek a Fanshaw-ék nagyon kultiválnak bennünket ma este. Tartalmaz a család Fanshawné asszonyt is?

- Úgy tudom, hogy igen, Mr. Galahad.

- Akkor semmi kétség, hamarosan ő is bekukkant. És mit akart az ezredes?

- Őlordságát kereste, de képtelen voltam fellelni a házban.

- Kiment kószálni egyet.

- Csakugyan? Erről nem volt tudomásom. Fanshaw ezredes azt kérte volna tőle, hogy holnap reggel békebírói minőségében fáradjon át Marling Hallba. Mint hallom, az ottani komornyik tetten ért egy betörőt a hátsó ajtónál, és bezárta a pincébe. Fanshaw ezredes reméli, hogy őlordsága szigorú ítéletet szab ki majd a bűnözőre.

Gallie monoklija aznap este már másodszor hullott ki a helyéről. Mint láttuk, az az eshetőség nem aggasztotta, hogy fivére esetleg minden szerencsétlenség nélkül éli végig az esti kalandot, de ilyesmihez még csak hasonlóra sem számított. Ez még Clarence-től is kimagasló teljesítmény volt.

- Beach - szólalt meg -, ez új gondolatsort indít el. Maga betörőt említett.

- Igen, uram.

- Aki Fanshaw-ék hátsó ajtajánál ólálkodott, és most Fanshaw-ék pincéjében van.
- Igen, uram.
- Nos, akkor jól figyeljen ide. Az a betörő, akit emleget, nem más, mint Clarence, Emsworth kilencedik grófja.
- Uram!
- Biztosíthatom. Én vezéreltem Marling Hallba titkos küldetéssel, amelynek mibenlétét nem áll módomban felfedni, és hogy miként sikerült elfogatnia magát, azt sosem tudjuk meg. Legyen elég annyi, hogy sikerült, és most ott ül a pincében. Boros- vagy szenespince?
- Értesüléseim szerint szenes, uram.
- A mi dolgunk tehát, hogy kihozzuk onnan. Ne szóljon semmit. Gondolkodom, gondolkodom.

Ha egy hétköznapi ember iparkodik kiókumlálni szenespincébe zárt fivére kiszabadításának tervét, e folyamat többnyire hosszadalmas, és homlokráncolással, fejvakarással, alkalmankénti ujjpattintgatással jár együtt, de az olyan férfi esetében, mint Gallie, ez nem így zajlott le. Nyúlfarknyi idő elteltével máris képes volt kijelenteni, hogy megvan a megoldás.
- Beach!
- Uram?
- Menjen fel a hálószobámba, nyissa ki a zsebkendős fiókot, és találni fog benne egy üvegcsét, amelyben fehér tabletták vannak. Azt hozza le nekem.
- Igenis, uram. Ez volna az említett üvegcse, uram? - kérdezte Beach néhány perc múltán visszatérve.
- Ez az. Most még néhány apró, de fontos részlet. Cimborája magának Fanshaw-ék komornyikja?

- Ismeretségben állunk, uram.
- Akkor nem fog meglepődni, ha maga váratlanul beállít hozzá?
- Nem hinném, Mr. Galahad. Olykor amúgy is megteszem, ha utam Marling Hall közelében visz el.
- És ilyen alkalmakkor lecsúszik ez-az, ugyebár?
- Uram?
- Bedobnak egy-két pohárkával, igaz?
- Ó, hogyne, uram. Mindannyiszor megkínál némi frissítővel.
- Akkor nincs is más hátra, mint az üdvrivalgás. Látja ezt az üvegcsét, Beach? A benne lévő anyagnak mindközönségesen Micky Finn a neve. Hallott róla?
- Nem, uram.
- Igen elismert nyugtatószer az Egyesült Államokban.
Amikor legutóbb New Yorkban jártam, egy kedves barátom, aki bármixer a Nyolcadik Sugárúton, megdöbbenve vette tudomásul, hogy nem hordok ilyet magamnál. Égre-földre bizonygatta, hogy enélkül senki sem létezhet. Meg is ajándékozott néhány tablettával, hangsúlyozva, hogy előbb-utóbb okvetlenül jól jön majd. Mostanáig nem volt alkalmam hasznát venni, de azt gondolom, most jött el az idő, hogy a szer a segítségünkre legyen. Tud követni, Beach?
- Nem, uram.
- Ugyan, ugyan. Ismeri a módszereimet, hát alkalmazza őket. Csempésszen egy pirulát a komornyik italába és meglátja: menten összecsuklik, mint a gyönge liliomszál. Innen már sima lesz az útja: megkeresi a pincét, eloldozza láncairól őlordságát és szépen hazafuvarozza.
- De Mr. Galahad!
- Mi az?

- Aligha...
- Ne jöjjön nekem felszínes kifogásokkal. Ha Clarence nem szabadul ki virradat előtt, ronggyá lesz a neve. Mindenki hátat fordít neki és ujjal mutogat rá.
- Igen, uram, de...
- És a dolog másik vetületét se tévessze szem elől. Ha végrehajtja ezt a szimpla feladatot, őlordsága hálája nem ismer majd határokat. Degesz erszények cserélnek majd gazdát. Drága fűszerekkel, ritka kenetekkel, olajokkal megrakott tevék zörgetnek majd a blandingsi kastély hátsó kapuján, és címzettként a maga neve lesz feltüntetve. El sem tudja képzelni, mennyit kaszálhat az ügyön.

Ez nyomatékos érv volt. Beach dupla tokája megszűnt boldogtalanul rezegni. Szemében kigyúlt az eltökéltség lángja. Olyan komornyiknak látszott, aki V. Henrik tanácsát megfogadva tigrist utánoz cselekvésiben, inát feszíti, felszítja vérét, bősz dühvel álcázza szelíd természetét, szörnyű tekintetet ád szemének, mely ércágyúként les ki a fejkapu likán, s oly félelmesen boltozza a szemöldök, miként vad, pusztító óceán mosta, rongyolt szikla csügg le erkélyként háborgó töve fölé.
- Igenis, Mr. Galahad - mondta.

*

Gallie ismét elővette a keresztrejtvényt, és minden eddiginél erősebb meggyőződésévé vált, hogy a meghatározások szerzője agylágyulásban szenved. Idő múltával súlyos zihálás riasztotta fel szunyókálásából, amely a vízszintes hetes értelmezésére tett meddő kísérletek közben vett erőt rajta.

Beach érkezett vissza a frontról, és olyan benyomást keltett, mint akinek mélyreható spirituális élményben volt része.
- Nos? - így Gallie. - Minden rendben? Simán ment?
- Igen, Mr. Galahad.
- Beadta a normál felnőtt adagot?
- Igen, Mr. Galahad.
- És kiszabadította őlordságát?
- Igen, Mr. Galahad.
- Ez a beszéd. Most hol van?

- Fürdik, Mr. Galahad. Meglehetősen beszennyeződött. Kíván még valamit, uram?
- A világon semmit. Bújjon ágyba, és álma békés legyen. Jó éjt.
- Jó éjszakát, uram.

Eltelt néhány perc, mialatt Gallie a függőleges 12-vel birkózott, s ekkor magányát olyan látogató zavarta meg, akire nem számított. Nagyon ritkán fordult elő, hogy a nővére, Constance az ő társaságát kereste volna. Attól eltekintve, hogy idegesen összerázkódott, ha a közelébe került, Constance nem sokat kommunikált vele.

- Á, hello, Connie - szólította meg. - Értesz a keresztrejtvényekhez?

Lady Constance nem mondta azt, hogy „Pokolba a keresztrejtvényekkel", de látnivaló volt, hogy csupán a neveltetése tartja vissza ettől. A fensőbbséges dühnek abban az állapotában leledzett, amelytől Lord Emsworth oly gyakran változott megszeppent kocsonyává.
- Galahad! - mondta. - Nem láttad Beachet?
- Épp az imént csevegtem vele. Miért?

- Fél órája csöngetek neki. Úgy látom, képtelen ellátni a munkáját.
- Clarence említette már, hogy ez a véleményed. Azt mondta, ki akarod rúgni.
- Ki is fogom.
- Én nem tenném.
- Hogyhogy?
- Utóbb elátkoznád azt a napot.
- Nem értelek.
- Akkor hadd mondjak el egy kis mesét elalvás előtt.
- Megkérlek, hogy ne idétlenkedj, Galahad. Komolyan mondom, néha úgy érzem, hogy neked még kevesebb eszed van, mint Clarence-nek.
- A történet - engedte el füle mellett a sértést Galahad - a család érdekei iránti feudális hűségről szól, amelyet nem lehet eléggé nagyra becsülni. Oly kedvező fényben tünteti fel Beachet, hogy szerintem utána te is egyetértesz majd velem abban: ha a kirúgásáról beszélsz, már megbocsáss a kifejezésért, csak a szél lebegteti a szádat.
- Te ittál, Galahad?
- Csupán néhány üdvpoharat ürítettem a Komornyik egészségére, akinek neve legendákban és népdalokban örökre fennmarad. Íme a történet.

Kitűnően adta elő, egyetlen apró részletről sem feledkezve meg, s miközben ajkain a história mind jobban s jobban kibontakozott, úgy erősödött Lady Constance arcán a hamuszürke árnyalat, úgy kezdett mindinkább levegő után kapkodni és nyeldekelni, amivel kétségkívül fölkeltette volna bármely gégész szakorvos szakmai érdeklődését.

- Hát ennyi - fejezte be Gallie. - Ha netán nem rendített volna meg Beach önfeláldozó magatartása, ha esetleg nem méltányolnád ördögi ügyességét, amellyel Micky Finnt csempész mások italába, akkor is be kell látnod: őrültség volna piros lapot mutatni neki. Nem engedheted meg, hogy megyeszerte híresztelje Clarence történetét, márpedig azt te is tudod, hogy ha kirúgod, hónapokig ebből fog élni. Connie, a helyedben én kétszer is meggondolnám a dolgot.

Elégedett tekintettel méregette a roncsot, aki valaha az ő sudár, délceg nővére volt. El tudta olvasni a nyeldeklés üzenetét. Látta, hogy húga éppen kétszer is meggondolja a dolgot.

(Révbíró Tamás fordítása)

A mű eredeti címe: *Sticky Wicket at Blandings.*
Megjelent a Plum Pie című kötetben: Pan Books, 1968.
Első kiadás: Herbert Jenkins, London, 1966.

Ukridge bankszámlát nyit

Azt leszámítva, hogy rendkívül jól öltözött és egyértelműen vagyonos ember benyomását keltettem, a Piccadillyn egy-két méterrel előttem sétáló illető kiköpött olyan volt, mint az én régi barátom, Stanley Featherstonchaugh Ukridge (Ejtsd: Sztenlí Fensó Jukridzs). Épp elmerengtem ezeken a fura hasonlóságokon, és hogy milyen lenne az én kis világom, ha két Ukridge lenne benne, amikor az illető megállt, benézett egy dohánybolt kirakatán, és megláttam, hogy tényleg Ukridge az. Hónapok óta nem láttam sorsüldözött barátomat, és bár őrangyalom azt súgta, hogy öt vagy akár tíz shillinges kölcsönnel távozhatok a végén, ha felhívom magamra a figyelmet, vállon ütögettem.

Ha Ukridge-et vállon ütögeted, többnyire legalább húsz centi magasra ugrik. Rossz lelkiismerete mindig azt súgja neki, hogy bekövetkezett a legrosszabb, és bűnei utolérték. Most azonban csak mosolygott, mintha a vállon ütögetésemmel bearanyoznám a napját.

- Corky, vén csataló! - kiáltotta. - Pont veled akartam összefutni! Tarts velem a boltba, amíg veszek egy öngyújtót, azután velem kell ebédelned. De amikor ebédről beszélek, nem ám a szokásos csésze kávét és vajas zsemlét értem, gondolj inkább egy babilóniai orgiára.

Bementünk a boltba, ahol barátom egy vaskosra tömött pénztárcából kifizette az öngyújtót.

- Most pedig - mondta - jöhet az ebéd, amit mondtam. A Ritz pont kapóra jön.

Lehet, hogy tapintatlanság volt tőlem, de miután leültünk és Ukridge bőséges ebédet rendelt, puhatolózni kezdtem anyagi helyzete felől. Eszembe jutott, hogy talán ismét nagynénjéhez, a gazdag regényíróhoz, Julia Ukridge-hez költözött, így megkérdeztem, így van-e. Azt felelte, nem.

- Akkor honnan van ez a sok pénz?

- Becsületes munkából, haver, legalábbis amikor elvállaltam, becsületesnek hittem. A fizetés jó volt. Heti három fontot kaptam, és semmi kiadás, mert Percy természetesen állta a számlákat. Minden csodás volt.

- Ki az a Percy?

- A munkáltatóm, a munka pedig, amivel megbízott, antikbútor-árusítás. Annak köszönhetem, hogy egy sörözőben összefutottam Stouttal, a nénikém főkomornyikjával. Minden, az élet elején álló fiatalembernek csak az tudom javasolni, járjon sörözőbe, mert sose tudhatod, nem lesz-e ott valaki, aki jót tehet veled. Miután beléptem az intézménybe, perceken keresztül győzködtem Flossie-t, a pultos lányt, hogy írja a frissítőmet a többihez, mert anyagi körülményeim meglehetősen rosszul álltak. De végre győztem, és egy csurig töltött korsóval tértem vissza helyemre, amikor valaki megszólított, és némileg csodálkozva láttam, hogy Julia nénim majordomója az.

- Hello - mondtam. - Hogyhogy épp nem komornyikoskodik?

Mint kiderült, már nem ő töltötte be a pozíciót. Julia néni kirúgta. Ez különösebben nem lepett meg, mert a néni nagy kirugdosó. Biztos emlékszel, hogy engem is nemegyszer kirúgott már. Annyit mondtam, „Balszerencse", vagy

hasonlót, aztán jól elbeszélgettünk. Megkérdezte, most épp hol lakom. Megmondtam, aztán egy kellemes negyedóra után elváltunk. Ő, hogy meglátogassa a fivérét, legalábbis azt mondta, oda megy, én pedig, hogy beugorjak a Külügyminisztériumba, és megpróbáljam megvágni George Tuppert pár font erejéig. Szerencsére ez sikerült, mert jókedvében találtam. Néha, ha megkörnyékezed Tuppyt egy kisebb kölcsönért, rosszkedvében találod, mert egy rejtélyes lefátyolozott hölgy ellopta a titkos szerződéseit. Ilyenkor nehezen hajlik meg az akaratod előtt.

Ilyetén mód kiegészítve anyagi eszközeimet, ki tudtam fizetni a háziasszonyomnak azt a csekélyke összeget, amivel tartoztam neki. Így amikor aznap este benézett hozzám, miközben pipázgatva ültem és gondolkodtam, hogy tehetnék szert némi forgótőkére, félelem nélkül néztem a szemébe.

De nem az anyagiak miatt jött. Azt mondta, egy úr keres, és bevallom, ez meglepett. Miután a napjainkban jellemző pénzhiány mindannyiunkat érint, kénytelen voltam hagyni felgyűlni néhány számlát, így az illető egy hitelező lehetett, akivel kínos lenne találkozni.

- Miféle ember? - kérdeztem, amire háziasszonyom azt felelte, elég nyers a hangja, de ezzel nem kerültem közelebb a megoldáshoz.

Amikor pedig hozzátette, hogy már elárulta neki, hogy itthon vagyok, azt feleltem, akkor küldje fel. Néhány perc múlva megjelent egy alak, aki akár Stout testvére is lehetne. Ami nem meglepő, mert mint kiderült, az is volt.

- Estét! - köszönt.

Megértettem, Mrs. Hogyishívják miért jellemezte nyersnek. Hangja rekedtes és fojtott volt. Gégegyulladást vagy hasonlót gyanítottam.
- Stout vagyok - folytatta. - Úgy tudom, ismeri az öcsémet, Horace-t.
- Te jó ég! - kiáltottam. - Úgy hívják, Horace?
- Így van. Engem pedig Percynek.
- Maga is komornyik?
- Bukméker. Voltam.
- Visszavonult?
- Egy időre. Elment a hangom, miközben az oddsokat kiáltoztam. Pont emiatt jöttem.

Furcsa történetet osztott meg velem. Mint kiderült, egyik ügyfele tekintélyes tartozást halmozott fel - amit érdekes módon nekem sose engedtek a bukijaim -, mígnem olyan sokkal lógott már Percynek, hogy végül egy rakás antik bútor átengedésével tudta csak kiegyenlíteni. Percy nem tudott mit kezdeni a bútorokkal, el akarta adni őket, ha jó árat kap értük. A jó ár biztosítására pedig szerződtetni akart valakit, aki képes meggyőzni másokat - aki nagy fecsegő, ahogy ő fogalmazott -, hogy eladja a bútorokat. Ő természetesen nem tehette, miután a hangszálai cserbenhagyták. Az öccse, Horace, aki hallott engem „élesben", meggyőzte Percyt, hogy nem kell tovább keresniük. Aki képes rávenni Flossie-t, érvelt Horace, hogy hitelezzen neki két pint sört, az Percy embere. Flossie-t acélakaratú leányként ismeri, a leghevesebb könyörgésnek is ellenáll. Ha nem a saját fülével hallja, nem is tartaná lehetségesnek.
- Mit szól hozzá? - kérdezte Percy.

Te ismersz engem, Corky. Nálam első az üzlet. Megkérdeztem, nekem mi ebben a jó. Azt felelte, jutalékot kapok. Megmondtam, hogy fizetésnek jobban örülnék. Amikor heti öt fontot ajánlott koszttal-kvártéllyal, alig bírtam megállni, hogy ne ugorjak ki a bőrömből, mert mint mondtam, anyagi helyzetem nem volt épp rózsás. De azért sikerült lenézően elmosolyodnom, és végül felalkudtam a pénzt egy tízesre.

- Azt mondja, koszt és kvártély - mondom. - Hol kosztolok és kvártélyolok?

Mint kiderült, ez a legjobb az egészben. Nem akar kivenni egy boltot a fővárosban, hanem úgy tervezi, hogy egy lonccal, rózsával és minden extrával felszerelt villában állítja ki a bútorokat, odalent, Kentben. Megértettem, mire gondol. Ott hajtanak el az autósok százai. Biztosra lehetett venni, hogy némelyikük megáll vásárolni, ha meglát egy táblát: „Antik bútor eladó. Valódi korabeli. Garantáltan." Julia nénikém is nagy antikbútor-rajongó, és tudom, hogy sok jó vásárt csinált ilyen út menti birtokokon. Tuti üzletnek tűnt, és Percy is így látta. Ne feledd, Corky, bár te és én nem törjük agyon magunkat holmi hétköznapi antik bútorért, de van egy rakás félbolond, akik odavannak értük. Ezért is szoktam mondani, hogy nem vagyunk egyformák. Azt mondtam magamnak, hogy ez jó lesz. Hátba vágtam Percyt. Ő visszavágott. Kezet ráztam vele. Ő kezet rázott velem. Aztán, hogy feltegye a pontot az i-re, átnyújtott öt font előleget, így hát a következő délután a Rozmaring Villában talált Tunbridge Wells közelében, munkára éhesen.

Előzetes várakozásaim nem bizonyultak eltúlzottnak. A kényelmes élet biztos záloga egy vidám legénylakás. Persze a

nőknek is megvan a maguk előnye, de ha jó életre vágysz, nem akarsz otthon tartani belőlük. Mindig rád szólnak, hogy töröld meg a cipődet, és neheztelnek, ha ingujjban akarsz vacsorázni. A Rozmaring-villában a fenti kellemetlenségek egyikével se kellett megbirkóznunk. A „Szabadság Fellegvára" körülbelül jól kifejezi a helyzetet.

Boldog kis közösség voltunk. Percy tele volt jó történetekkel a lovin töltött éveiből, és bár Horace közel se szárnyalt annyira, ha beszélgetésről volt szó, meglepően jól tudott harmonikázni. Nem is gondoltam volna, hogy a komornyikok azt is tudnak. Csapatunk negyedik tagja egy Erb nevű figura volt, aki úgynevezett „ügyintézőként" tevékenykedett Percy oldalán. Amennyiben a kifejezés új lenne számodra, azt jelenti, hogy ha tartoztál Percynek egy ötössel a kétórás plumptoni futam után és nem igyekeztél perkálni, megkaptad Erböt a nyakadba. Abba az erős, szótlan típusba tartozott, aki nem szólt, amíg nem kérdezték, és akkor se sokat, de szerencsére remekül bridzselt, így hát vacsora után jókat játszottunk négyesben.

Bizony, idillikus élet volt, és mi ki is élveztük. Az egyetlen üröm az örömünkben, hogy az üzlet lehetett volna jobb. Eladtam ugyan párat a rémes kasztnikból, de kétszer is elszalasztottam az ígéretes vevőket, és nem akartam, hogy Percy úgy érezze, rossz embert választott értékesítőnek. Mivel óriási összeg, heti tíz font forgott kockán, gyorsan rá kellett jönnöm, mi a baj. Nemsokára ki is találtam, hol a hiba. Hiányzott a rizsámból a szakszerűség.

Tudod, hogy van az, amikor régi bútort vásárolsz. Elvárod, hogy a pasas, aki eladja neked, fűzzön a mondandójába olyan

zavaros kifejezéseket, amikről fogalmad sincs, mit jelentenek, de tudod, hogy ott kell lenniük. Hasonló, mint amikor autót veszel. Ha nem tömik tele a fejed rugókkal és vezérműtengelyekkel meg differenciálművekkel, csalást szimatolsz, közlöd a fickóval, hogy még meggondolod, és majd értesíted.

Szerencsére abban a helyzetben voltam, hogy gond nélkül pótolhattam eme hiányosságomat. Julia néninél több polcot betöltöttek a bútorokról szóló könyvek, amiket kölcsönvehettem, hogy kikupáljam magam. Elhatároztam, hogy megtanulom a szükséges szakzsargont, így hát másnap lelkemben kis rőzsedalokkal és nyerni akarással indultam el a Wimbeldon Common-on lévő Cédrusosba, nénikém otthonába.

Horace utódja sajnálattal értesített, hogy nénikém csúnya megfázással fekszik, de felvitte a névjegyemet, és azzal tért vissza, hogy öt perce van számomra - nem több, mert az orvost várja. Mikor fölmentem hozzá, épp eukaliptuszt szagolt és sokat tüsszentett. Szemmel láthatóan rossz bőrben volt. De bármennyire szenvedett is, a lelke érintetlen maradt, mert rögtön azzal kezdte, hogy nem ad egy fillért se. Rögtön láttam, hogy a műarany óra esete még nem halványult el. Milyen műarany óra? Ó, csak az, amit egyszer, amikor pénzmagra volt szükségem, elcsórtam az egyik vendégszobából. Nem hittem, hogy valaha is feltűnik a hiánya. Sietve leszögeztem, hogy nem pumpolni jöttem, ami jelentősen enyhítette a beszélgetés elején észlelhető feszültséget.

- Kölcsön szeretnék kérni valamit, Júlia néni - mondtam. - Megengednéd, hogy elvigyek két-három, antik bútorokról szóló könyvet? Nemsokára visszahozom őket.

Kétkedően prüszkölt.

- Vagy zaciba csapod - gyanúsított meg. - Mióta érdekelnek az antik bútorok?

- Árulom őket.

- *Árulod*? - kiáltotta, mint visszhang a svájci hegyekben. - Úgy érted, egy boltban dolgozol?

- Nos, nem egészen boltban. Egy villában bonyolítjuk az üzletet - a Rozmaring villában, hogy egész pontos legyek. Az út mellett, Tunbridge Wells közelében. Így kihasználhatjuk az autós forgalmat. Az én dolgom a tényleges értékesítés, és eddig elég jól megy, de nem vagyok teljesen elégedett a teljesítményemmel. Úgy érzem, több technikai cuccra van szükségem, és tegnap este eszembe jutott, hogy ha elolvasnám néhány könyvedet, meggyőzőbbé tehetném az eladói tevékenységemet. Szóval, ha megengednéd, hogy összeválogassak néhány kötetet a könyvtáradból...

Megint tüsszentett, de ezúttal kedvesebben. Azt mondta, ha tényleg igazi munkát végzek, természetesen örömmel segít. Majd hozzátette - véleményem szerint igen ízléstelenül -, hogy ideje felhagynom a semmittevéssel és elvesztegetnem az életem, ahogy eddig tettem. Megmondhattam volna neki, hogy nincs a napnak olyan perce, kivéve talán, amikor egy korsó jól megérdemelt sör fölött üldögélek a kocsmában, hogy ne valami nagyszabású terven járna az eszem, ami gazdaggá és befolyásossá tesz. De szívtelen dolognak tűnt vitába szállni egy csúnya meghűléssel bajlódó asszonnyal.

- Ha elég jól leszek - mondta -, holnap szemügyre veszem a portékádat.
- Igazán? Az jó lesz.
- Esetleg holnapután. Milyen különös véletlen, hogy épp antik bútorokat árulsz, mivel...
- Igen, már az is véletlen, hogy összefutottam Stouttal.
- Stouttal? A komornyikommal?
- A volt komornyikoddal. Értésemre adta, hogy kirúgtad.
A néni komoran hapcizott.
- Mint a szél! Hadd mondjam el, mi történt.
- Nem, hadd mondjam el én, mi történt - vágtam közbe és előadtam, milyen körülmények között találkoztam Horace-szal, bár kocsma helyett körültekintően tejcsárdát mondtam. - A szomszédos asztalnál vitába keveredtem egy fickóval, és ékesszólásom annyira lenyűgözte, hogy megkért, menjek le a Rozmaring villába, és adjam el az antik bútorait. Van egy bátyja, aki a közelmúltban rengeteget örökölt.
- Hogyan!?

Felült az ágyban, és szemeiben, bár vizenyősek voltak, felgyulladt a régi tűz. Nyilvánvaló volt, hogy valami fontosat akar mondani, de mielőtt megszólalhatott volna, kinyílt az ajtó és belépett a vajákos. Miután úgy véltem, jobb magukra hagyni őket, magamhoz vettem az áhított könyveket, és a tágasabb kívült választottam.

Az utca végén állt egy telefonfülke. Bementem és felhívtam Percyt. Sokba kerülnek ezek a távolsági hívások, de úgy gondoltam, azonnal közölnöm kell a jó hírt, kerüljön bármibe.

Horace vette fel a telefont, és nagy örömmel osztottam meg vele az újságot.

- Most voltam a nénikémnél - mondtam.
- Ó? - kérdezte.
- Csúnyán megfázott - tettem hozzá.
- Á - felelte, és némi elégedettséget hallottam ki a hangjából, mintha hálát adna az égnek, amiért fájdalmas leckét kapott a nénikém arról, hogy máskor gondolja meg jól, hogyan rúgja ki a jó embereket.
- De úgy véli, holnapra rendbe jön - folytattam -, és mihelyt abbahagyja a tüsszögést és a láza is visszatér a normálishoz, eljön megnézni a portékánkat. A regényei után a régi bútorokat szereti a legjobban. Az neki a régi bútor, mint macskamenta a macskának. Ha adsz neki egy széket, amin senki se tud kényelmesen ülni, és meggyőzöd, hogy Chippendale csinálta, ha jól emlékszem a névre, madarat lehet fogatni vele. Könnyen lehet, hogy minden darabunkat megveszi, és fejedelmi összeget fizet értük. Voltam vele kiárusításokon, és saját szemmel láttam, hogy úgy szórta a készpénzt, mint egy részeg matróz. Persze tudom, mire gondol. Azok után, ami maguk közt történt, nehezére esik viszontlátni őt, de szorítsa össze a fogát, és viselkedjen férfiként. Mindannyian a jó célért dolgozunk, úgyhogy... Halló? Halló? Ott van még?

Nem volt ott. Letette. Furcsa, gondoltam, és bántó is valakinek, aki hozzám hasonlóan hálaadó énekekre számított. Túlságosan jó kedvem volt azonban, semhogy holmi komornyikok furcsa viselkedése miatt bánkódjam. Miután úgy éreztem, az alkalom ünneplésért kiált, bementem a Külügyminisztériumba, megadtam George Tuppernek a két fontját, és elvittem ebédelni.

Nem volt túl vidám ebéd, mert Tuppy alig szólt valamit. Kábultan ült. Más pasasoknál is észrevettem már, akinek visszafizettem egy kisebb kölcsönt. Döbbent tekintetet öltenek, mintha valami nagy spirituális élményben lenne részük. Fura. De egy néma Tuppy nem ronthatja el a jókedvemet, és csúcsformában éreztem magam, amikor egy-két órával később átléptem a Rozmaring-villa küszöbét.

- Juhú! - kiáltottam. - Megjöttem!

Hangos üdvözlésre számítottam. Na persze Erbtől nem, de Horace-tól és Percytől mindenképp. Persze elmehettek sétálni, de ez nem tűnt valószínűnek, mert bár Percy néha szeret mozogni kicsit, Horace és Erb ki sem tette a lábát a villából azóta, hogy idejöttünk. Ahogy így álltam, csodálkozva, feltűnt, hogy egyetlen kisasztalt kivéve - zsúrasztalnak hívják az ilyeneket - az összes bútor is eltűnt. Nem szégyellem bevallani, Corky, hogy megdöbbentem. Semmit nem értettem, és még mindig sötétben tapogatóztam, amikor elfogott az az érzés, amit akkor tapasztalsz, ha nem vagy egyedül. Megfordulva láttam, hogy társaságom van. Egy rendőr állt mellettem.

Nem titkolom előtted, voltak idők, amikor az efféle látványtól megfagyott ereimben a vér. Sose tudhatod, mi történik, ha feltűnik a rendőrség. De abból is látszik, milyen kristálytiszta volt a lelkiismeretem, hogy meg se remegtem, hanem vidám „Jó estét, biztos úr"-ral köszöntöttem.

- Jó estét, uram - válaszolta udvariasan. - Ez a Rozmaring-villa?

- Személyesen. Tehetek valamit önért?

- Miss Julia Ukridge megbízásából vagyok itt. Furcsállottam, hogy Julia néninek dolga van a rendőrséggel, de a nagynénik a legvadabb dolgokra képesek, így az információt pusztán egy „Ó, valóban?"-nal nyugtáztam. Hozzátettem, hogy vérszerinti rokonomról van szó, lévén néhai atyám húga, mire azt kérdezte, „Valóban?", és azon véleményének adott hangot, hogy kicsi a világ, amely megállapításával egyet tudtam érteni.
- Azt mondta, meglátogat itt - mondtam.
- Tudomásom van róla, uram. De ő maga nem tudott eljönni, így a szobalányt küldte el a listával. Csúnyán megfázott.
- Biztos a nénikémtől kapta el.
- Uram?
- Azt mondta, a szobalány csúnyán megfázott.
- Nem, uram. Miss Ukridge fázott meg szörnyen.
- Ó, akkor ezt tisztáztuk. Miért küldte ide a szobalányt?
- Hogy elhozza az eltulajdonított tárgyak listáját.

Nem tudom, te hogy vagy vele, Corky, de engem mindig rossz érzés fog el, valahányszor eltulajdonított tárgyakról beszélnek a jelenlétemben. A hideg futkározott a hátamon, miközben a rendőrre meredtem.
- Eltulajdonított tárgyak?
- Néhány értékes bútordarab. Antikvitásnak is nevezik őket.
- Ó, a nénikémé!
- Igen, uram, az ő tulajdonát képezték. A Wimbledon Common-i rezidenciájáról tulajdonították el őket a távollétében. Amint a hölgy állítja, utazást foganatosított Brüsszelbe azon konferenciák egyikére, ahol írók jelennek meg, miután értesüléseim szerint ő is író. A komornyikot bízta

meg a ház felvigyázásával. Mire hazaérkezett, az értékes antik bútorok eltűntek. A komornyik kérdőre vonatván azt vallotta, hogy az agárversenyen járt délután, és ő volt a legjobban meglepve, mikor hazatérvén azt tapasztalta, hogy a tárgyakat eltulajdonították. Természetesen elbocsáttatott, de ez nem sokban enyhítette Miss Ukridge veszteségét. Eső után köpönyeg, mondhatnánk. Egészen ma reggelig az ügy nyugvóponton tartózkodott. De ma reggel az asszonyság olyan információk birtokába jutott, melyek megalapozták a gyanút, hogy a bútorok itt, a Rozmaring-villában tartózkodnak, így érintkezésbe lépett a helyi rendőrséggel, akik érintkezésbe léptek velem. Tudja, a hölgy úgy véli, a komornyik a tettes. Természetesen egy tettestárssal, és nyilvánvalóan egy hétköznapi furgonnal távoztak.

Azt hiszem, egyszer megkérdeztelek, Corky, hogy vágtak-e már hirtelen orrba egy kocsmában zajló politikai vita során, és ha jól emlékszem, nemleges választ adtál. Engem azonban vágtak, kétszer is. Mindkét esetben egyfajta kábult, dermedt érzés fogott el, akárcsak George Tuppert, amikor visszafizettem neki a két fontot, amit kölcsönadott, és elvittem ebédelni. Az a rendkívül élethű illúzióm támadt, hogy leszakadt a plafon és a fejemen landolt. Miközben halottra vált arccal bámultam a biztos urat, olybá tűnt, hogy két rendőrt látok, akik simit járnak.

Ugyanis a rendőr szavaitól lehullott a hályog a szememről. Többé nem kedves üzlettársakat láttam Horace és Percy személyében, hanem felismertem valódi énjüket. Egy komornyikbőrbe bújt farkas és egy buki, aki nem tud különbséget tenni jó és rossz között. Igen, igen, ahogy

mondod, néha engem is rákényszerítettek a körülmények, hogy elemeljek valami apróságot a nénikémtől, például egy órát, de óriási különbség van egy óra elemelése és egy háznyi válogatott antik bútor elszállítása között. Nyilvánvaló, hogy pontosan úgy jártak el, ahogy a biztos úr mondta, nyilván az abszurditásig egyszerű volt. Semmiség. Nem, Corky, tévedsz. Nem kívánom, bárcsak nekem jutott volna eszembe! Megvetnék bármilyen hasonló cselekedetet, még akkor is, ha tudom, hogy a cucc biztosítva van és a nénikémnek semmi szüksége rá.

- Csak az a fura - folytatta a rendőr -, hogy egy antik bútort se látok. Itt ez az asztal, de ez nem szerepel a listán. Márpedig ha lenne itt antik bútor, az ember észrevenné. Úgy látom, rossz helyre küldtek - tette még hozzá, majd, miután sajnálatát fejezte ki, amiért háborgatni kényszerült, felült a biciklijére és eltekert.

Képzelheted, milyen zaklatott elmével hagyott ott. Most nyilván azt hiszed, az varázsolt sötét karikákat a szemem alá, hogy egy behízelgő buki lopott bútor árusítására vett rá, amivel hosszú börtönbüntetés kockázatának tett ki, mint tettestárs, vagy hogy hívják, de tévedsz. Ez is elég rossz, de ami még rosszabb, a felismerés, hogy olajra lépett munkáltatóm hatheti béremmel tartozott. Tudod, amikor megkötöttük a mi kis egyezségünket, azt mondta, ha nekem mindegy, egy összegben fizetne ki a szolgálati időm végén, nem pedig hetente, és én nem láttam benne semmi kifogásolnivalót. Persze ostoba voltam, ezt nem győzöm hangsúlyozni, Corky, vén csataló. Ha valaki pénzt ajánl, azonnal meg kell ragadnod, és nem szabad belemenni holmi

későbbi egyenlítésbe. Csak így lehetsz biztos benne, hogy zsebre teszed a lóvét.

Tehát, mint mondtam, ott álltam, ittam a keserű pohárból, és mialatt így merengtem, autó állt meg odakint az úton, és egy férfi jött fel a kerti úton.

Magas, ősz hajú férfi volt, érdekesen görbült a szája, mint aki most nyelt le egy romlott osztrigát, és azt kívánja, bár ne tette volna.

- Látom, antik bútort hirdet - mondta. - Hol tartja?

Épp meg akartam mondani, hogy nincs már egy se, amikor megakadt a szeme a zsúrasztalon.

- Ez szép kis darabnak tűnik - mondta.

Ugyanazt az antikbútor-gyűjtőkre jellemző csillogást láttam a szemében, amit Julia néniében szoktam. Tetőtől talpig megremegtem.

Gyakran mondogatod, milyen villámgyors az agyam és milyen találékony vagyok, Corky... nos, ha nem te, akkor valaki más... Nem hinném, hogy valaha is gyorsabban vágott az agyam, mint akkor, ott. Egyetlen szempillantás alatt felismertem, hogy ha el tudnám adni Percy zsúrasztalát annyiért, amennyivel tartozik, akkor kvittek lennénk, és a helyzetem stabilizálódna.

- Mi az, hogy szép! - feleltem, és alaposan megdolgoztam a pasast.

Szárnyaltam. Nem hiszem, hogy valaha is beszéltem ilyen meggyőzően, még akkor sem, amikor Flossie-val alkudoztam arról a bizonyos - a kereskedelem éltető nedvét jelentő - hitelről. Csak úgy ömlöttek belőlem a kincset érő szavak, és láttam, hogy megfogtam a madaramat. Mintha csupán egy

perc műve lett volna, hogy elővette a csekk-könyvét, és kiállított nekem egy hatvan fontról szóló csekket.

- Kinek állíthatom ki? - kérdezte.

Mire azt feleltem, S. F. Ukridge-nek, ő pedig megmondta, hová küldjem az asztalt - valahová Londonba, a Mayfair körzetbe -, majd barátsággal elváltunk.

Tíz perc se telt el, miután elment, amikor megjelent Percy. Igen, Percy személyesen, az utolsó ember, akire számítottam. Azt hiszem, még nem beszéltem a külleméről. Ugye nem? Alapjában véve olyan volt, mint egy megborotvált Télapó. Most pedig jobban hasonlított a Télapóra, mint valaha. Áradt belőle a jóság és a joie de vivre* (életöröm). Akkor se lehetett volna rózsásabb a kedve, ha a súlyos összegekkel megfogadott favorit megbotlik és előrebukik.

- Hello, pajti - mondta. - Szóval visszaért!

Most azt gondolhatod, hogy mindazok után, amit a jardtól hallottam, azonnal megszidtam Percyt a bűnelkövetői tevékenysége miatt, és arra buzdítottam, hallgasson a jobbik énjére, de nem így történt. Részben mert teljesen fölösleges egy buki jobbik énjére apellálni, de főleg mivel haladéktalanul tisztázni akartam az anyagi viszonyainkat. Kezdjük a lényeggel, mindig ezt mondom.

- Maga? - kiáltottam. - Azt hittem, meglépett.

Láttál már valaha vérig sértett bukit? Én akkor láttam először. Nagyon a szívére vette. Van egy szó, amit a nénikém előszeretettel használ a regényeiben, amikor a hős valami rosszat mond a hősnőnek, akinek fejébe szökik a vér. A nő... mi is az a szó? „Megorrolt". Erre gondoltam. Percy megorrolt.

- Még hogy én? - kérdezte. - Anélkül, hogy kifizetném? Minek néz engem, hitszegőnek?

Bocsánatot kértem. Azt mondtam, miután hazaérve azt láttam, hogy Percy elment és az összes bútort eltávolították, érthető, hogy támadt néhány gondolatom.

- Talán nem kellett volna elpaterolnom a szajrét, mielőtt megérkezik a nénikéje? Mennyivel is tartozom önnek? Hatvan fonttal ugye? Parancsoljon - mondta, és elővett egy akkora pénztárcát, mint egy elefánt. - Mi van a kezében?

Gebedjek meg, ha a Percy viszontlátása felett érzett érzelmi sokkban nem feledkeztem el a görbülő szájú pasas csekkjéről! Gyorsan aláírtam és odaadtam. Percy meglepve nézte.

- Mi ez?

Lehet, hogy kicsit somolyogtam, mert nem tagadom, büszke voltam az iménti eladói diadalomra.

- Most adtam el a zsúrasztalt egy autósnak.

- Jó fiú - dicsért meg Percy. - Tudtam, hogy magát kell kinevezni értékesítési alelnöknek. Hónapok óta nyakamon volt ez az asztal. Egy rossz adóstól szereztem. Mennyit kapott érte? - A csekkre nézett. - Hatvan font? Nagyszerű! Én csak negyvenet.

- Mi?

- A pasastól, akinek eladtam reggel.

- Eladta valakinek ma reggel?

- Így van.

- Akkor melyikük kapja meg?

- Természetesen a maga embere. Ő adott többet. Becsületesen kell eljárnunk.

- Maga pedig visszaadja a pénzt a másiknak?

- Ne csacsiskodjon - felelte Percy, és alighanem alaposan kioktat, ha ekkor nem érkezik újabb látogatónk.

A sovány, magas, szemüveges járókelő olyan volt, mint valami professzor.

- Látom, antik bútort árulnak - kezdte. - Szívesen megnézném... Á! - folytatta, mikor észrevette az asztalt.

Alaposan megvizsgálta. Párszor megforgatta, és egyszer-kétszer határozottan úgy tűnt, hogy mindjárt meg is szagolja.

- Gyönyörű - közölte. - Csodálatos munka.

- A magáé lehet nyolcvan fontért - mondta Percy.

A professzor kedvesen elmosolyodott.

- Kétlem, hogy érne annyit. Amikor gyönyörűnek és csodálatosnak neveztem, Tancy keze munkájára gondoltam. Ike Tancy alighanem korunk legügyesebb antikbútor-hamisítója. Első ránézésre azt mondanám, ez a középső korszakából való.

Percynek tátva maradt a szája.

- Úgy érti, hamis?! De nekem azt mondták...

- Akármit is mondtak önnek, az informátora tévedett. Hadd tegyem hozzá, hogy ha fenntartja azon üzleti gyakorlatot, miszerint hamisítványokat hirdet és árusít eredeti antik bútorként, alighanem sajnálatos jellegű kapcsolatba kerül a törvénnyel. Ajánlatos lenne eltávolítani a kapun olvasható táblát. Jó estét, uraim, jó estét.

Amit maga után hagyott, joggal nevezhetnéd feszült csendnek.

- A nemjóját! - törte meg a csendet Percy. - Ez elgondolkodtató. Eladtuk az asztalt.

- Igen.
- Kétszer.
- Igen.
- Megkaptuk érte a pénzt.
- Igen.
- Pedig hamisítvány.
- Igen.
- Mi pedig eredetiként adtuk el.
- Igen.
- Ami úgy tűnik, törvénytelen.
- Igen.
- Jobb lesz, ha elmegyünk a kocsmába és átbeszéljük.
- Igen.
- Menjen csak előre. Van egy kis dolgom a konyhában. Jut eszembe, van gyufája? Az enyém elfogyott.

Adtam neki egy dobozt, és mélyen a gondolataimba merülve elindultam. Később utolért, ő is mélyen gondolataiba merülve. Leültünk egy kerítésáthágóra és ott meditálgattunk tovább, mígnem Percy felkiáltott:

- Milyen szép naplemente! Milyen különös, hogy a nap keleten nyugszik. Még sose hallottam ilyenről. Hű, a macska rúgja meg, azt hiszem, kigyulladt a villa!

Képzeld, Corky, tényleg úgy volt. Kigyulladt. Ukridge félbeszakította a beszámolóját, a pénztárcájáért nyúlt, és várakozóan az asztalra tette, hogy jelezze a pincérnek, hozhatja a számlát. Így hát kérdezgetni kezdtem:

- A villa porig égett?
- Addig.
- A zsúrasztallal együtt?

- Igen, valószínűleg gyorsan leégett.
- Szerencsés fordulat nektek.
- Nagyon szerencsés. Nagyon szerencsés.
- Lehet, hogy Percy óvatlan volt a gyufával.
- Az ember él a gyanúval, hogy így volt. De az biztos, hogy így lett boldog a vége. Percy boldog. Jól járt vele. Én is boldog vagyok. Én is jól jártam. Julia néni megkapta a biztosító pénzét, így ő is boldog, feltéve persze, hogy a makacs megfázása végre engedett a kezelésnek. Azt kétlem, hogy a biztosító emberei is boldogok lennének, de ne felejtsük, hogy minél több készpénztől szabadítjuk meg a biztosítókat, annál jobb nekik. Lélekben gyarapodnak.
- Na és az asztal két tulajdonosa?
- Ó, mostanra valószínűleg meg is feledkeztek az egészről. A hozzájuk hasonlóknak semmit se jelent a pénz. Az, akinek én adtam el, Rolls-Royce-on járt. Így hát, ha összességében nézzük... parancsol?
- Mondom: „Jó napot, Mr. Ukridge" - ismételte a férfi, aki váratlanul megjelent az asztalunknál, és láttam, hogy Ukridge álla olyan sebességgel esik le, mint egy gyorslift.

Nem is csodáltam, mert az idegen magas, ősz hajú férfi volt, furcsán görbülő szájjal. Barátságtalan tekintettel meredt Ukridge-re.
- Régóta keresem, reméltem, hogy összefutunk. Hatvan font erejéig zavarnám.
- Nincs hatvan fontom.
- Költött belőle kicsit, mi? Akkor nézzük, mennyi van - mondta a férfi, kiforgatta a pénztárca tartalmát az abroszra, és célratörően megszámolta.

- Ötvennyolc font, hat shilling és három penny. Ez majdnem annyi.
- De ki fizeti ki az ebédemet?
- Ezt sose tudjuk meg - felelte a férfi.

Én sajnos tudtam. Nehéz szívvel nyúltam a mellzsebembe a vékony bankjegykötegért, amiről azt reméltem, hogy legalább még egy hétig a társaságomban marad.

Sikertörténet

I.

Egy hozzám hasonló embernek, aki maga keresi meg a kenyérből, sajtból és egy pint sörből álló ebédjét, nagyon kellemes érzés volt London egyik legjobb éttermében ülni száműzött nagyhercegek, kóristalányok és jobbfajta milliomosok társaságában úgy, hogy tudtam, egy fillérembe se kerül a dolog. Vendéglátómra, Ukridge-ra mosolyogtam, ő pedig visszamosolygott az asztal végéről a hófehér szalvéta és csillogó ezüst eszcájg közül. Egy barátságos, öreg, tizennyolcadik századi lovagra emlékeztetett, aki karácsonyi lakomát ad hűbéreseinek.

- Ne sajnáld a kaviárt, Corky - buzdított szívélyesen.

Megnyugtattam, hogy nem fogom.

- Edd meg a részed a heringből!

Azt feleltem, megeszem.

- Ha pedig kihozzák a bélszínt, temetkezz bele lehajtott fővel, kitartott könyökkel.

Magamtól is hasonló terveket forraltam. Egy olyan kivételes helyzetben lévő ember, aki Stanley Featherstonehaugh Ukridge társaságában ebédelhet egy drága étteremben, méghozzá úgy, hogy utóbbi állja a cechet, nem fogja vissza magát. Az ösztönei azt súgják, hogy egyen, ameddig lehet. Már a szivaroknál tartottunk, és a lakoma finanszírozója az olcsóbb márkákat figyelmen kívül hagyva kiválasztott kettőt, amely akkora volt, mint két bébitorpedó, amikor első ízben éreztem úgy, hogy figyelmeztetnem kéne.

- Felteszem, tudod, hogy azok egyenként egy tízesbe kerülnek?

- Semmiség, pajtikám. Ha kellően hűvös, aromás és frissítő a füstjük, lehet, hogy rendelek egy egész dobozzal.

Elképedve szívtam a saját torpedómat. Az elmúlt hetekben hozzám is elértek a pletykák, miszerint S. F. Ukridge, a végzet eme viharvert játékszere rejtélyes módon megtollasodott. Azt beszélik, hogy barátom könnyed legyintéssel hessegeti el a félkoronásokat, amit az emberek már szinte reflexszerűen nyújtanak neki, ha meglátják. De ekkora fényűzésre mégsem számítottam.

- Állást kaptál? - kérdeztem.

Tudom, hogy nénikéje, a közismert írónő, Miss Julia Ukridge mindig is kapacitálta, hogy vállaljon munkát, és csak arra tudtam gondolni, hogy a néni beprotezsálta valami olyan pozícióba, ahol Ukridge hozzáfér a kasszához.

Ukridge a fejét csóválta:

- Ennél is jobb, öregfiú! Végre sikerült összegyűjtenem egy kis működő tőkét és bármelyik pillanatban hatalmas vagyonhoz juthatok. Miből, azt kérdezed? Azt még túl korai

megmondani, pajtikám. Egyet azonban leszögezhetek. Nem leszek ceremóniamester egy East End-i bokszklubban, bár egészen a közelmúltig ezt az életutat fontolgattam. Mikor is találkoztunk utoljára?
- Három hete. Fél koronát kértél kölcsön.
- Légy nyugodt, ezerszeresen kapod vissza. Több pénzt szórtam szét madáreledelként. Szóval három hete? Körülbelül akkor kezdődött a történetem. Nem sokkal azután ismerkedtem meg a pubban azzal a férfival, aki felajánlotta, hogy legyek bemondó és ceremóniamester a Bokszmennyországban, Bottleton Eastben.
- Mégis miért?
- Állítólag lenyűgözte a hangom. Épp egy süket kommunistával vitatkoztam a politikáról a bárpult túlsó végében, és az idegen azt mondta, hogy jó öblös hangú embert keres. Mint kiderült, váratlan üresedés lépett fel, miután a poszt előző betöltője májzsugorodást kapott. Azt is mondta, ha akarom, enyém az állás. Természetesen kapva kaptam az alkalmon. Olyan munkát kerestem, amiben vannak kilátások.
- Úgy érezted, ebben vannak kilátások?
- Nagyon szép kilátások. Gondolj csak bele! Bár az efféle intézmények törzsvendégei többnyire piaci kofák és aszpikosangolna-árusok, ám közéjük vegyülve igen jelentős számban képviselteti magát a lovi világa - trénerek, zsokék, istállófiúk, tipszterek* és a többi. Ők mind körberajongják a ceremóniamestert, és úgy véltem, csupán idő kérdése, mikor súgnak a fülembe valami belső tippet, lehetővé téve, hogy jelentős mértékben kaszáljak, így hát forrón megköszöntem a

*** Tipszter: lóversenytippeket pénzért kínáló személy.**

pasasnak, fizettem az italait, de csak úgy a hatodik után árulta el, hol a bibi. A szeretetlakoma közepén mintegy mellékesen megjegyezte, mennyire szeretne már látni a ring közepén klakkban-frakkban.

Ukridge drámai szünetet tartott, rám nézett cvikkerén keresztül, amit szokás szerint egy gyömbérsör kupakrögzítő drótjával erősített a füléhez.

- Klakkban-frakkban, Corky?

- Ezt bosszantónak találtad?

- Ezek a szavak valóságos arculcsapásként érték a harmadik mellénygombomat.

- Úgy érted, nem volt elegáns ruhád?

- Pontosan. Néhány hónappal korábban, amikor a nénikémnél laktam, vett nekem egy öltönyt, de réges-rég eladtam, hogy fedezzem a napi megélhetésemet. Az úriember pedig gyomorforgatóan egyértelművé tette, hogy a Bokszmennyországba, Bottleton Eastben egy ceremóniamester se teheti be a lábát anélkül, amit a francia úgy nevez, *Grandé tenue,** Persze értem én, miért van így. Egy bemondó nézzen ki valahogy. Ragyognia kell. A kofák és aszpikosangolna-árusok szeretnek úgy tekinteni rá, mint egy másik, finomabb világ képviselőjére. Egy makulátlan estélyi öltözet, lehetőleg gyémánt szoliterrel** az ingmellen, elkerülhetetlen. így álltam tehát. Biztos belátod, hogy hatalmas csapást jelentett. Sokan megsemmisülve rogynának össze alatta. De én aztán nem, Corky! Ki is mondta, hogy nem tarthatsz a mélyben egy jó embert?

- Jónás, a cethalban.

*** Francia, a.m. díszes, ünnepi öltözet..**

**** Önálló keretbe foglalt drágakő.**

Én is ezt mondtam magamnak. Gyorsan összeszedtem magam, átgondoltam az egészet és rájöttem, hogy még nincs minden veszve.

II.

Másnap - folytatta Ukridge - elszántan felkerestem George Tuppert a Külügyminisztériumban. Úgy véltem, egy ötös elég lenne valami használt öltönyre. Ha jó pillanatban kapod el a jó öreg Tuppyt, egy olyan reggelen, amikor nem lopták el titokzatos, lefátyolozott hölgyek valami nemzetközi szerződés piszkozatát, általában le lehet húzni egy ötösre. Ám sajnos ezúttal elmaradt a happy end. Tuppy szabadságon volt. Szerintem, Corky, ezek az elkényeztetett bürokraták túl sokat nyaralnak. Csöppet sem tetszik. Mint angol polgár, én fizetem George Tupper fizetését, ezért pedig szolgálatot várok.

Sajnos, így állt a helyzet. Ezután benéztem a lakásodba, Corky, ahol azzal kellett szembesülnöm, hogy minden vagyonodat gondosan elzártad. Én a helyedben nem hagynám, hogy így eluralkodjon rajtam a gyanakvás, Corky. Rombolja a jellemet.

Ezek után nem maradt más megoldás, mint elmenni Wimbledon Commonra a Cédrusosba, hogy megpróbáljak a nénikém kegyeibe férkőzni. Nem valami lelkesen néztem a feladat elé, mert akkoriban épp kimért volt köztünk a viszony. Sőt, amikor kirúgott a házából, határozottan kijelentette, hogy soha többé nem akarja látni a rusnya arcomat.

Nem vártam, hogy örömmel fogadnak, és nem is történt így. Nénikém épp indulni készült a Riviérára. Már a bejáratnál állt

az autó, amikor megérkeztem, és Oakshott, a komornyik éppen besegítette munkaadóját. Amikor meglátott, a néni olyan hangot hallatott, mint amikor valaki eltép egy vég vásznat. Viszont legalább nem vágott kupán az ernyőjével, így én is beszálltam, és elhajtottunk.

Az első lépésem természetesen az volt, hogy megpuhítsam.

- Jól nézel ki, Júlia néni - mondtam.

Azt felelte, hogy én viszont pocsékul nézek ki, és megkérdezte, mit akarok.

- Csak látni akartalak, Júlia néni. Csak meg akartam győződni róla, hogy jól vagy. Egy unokaöcs természetes aggódása. Persze ha lenne véletlenül egy fölösleges öltönyöd...

- Minek neked elegáns ruha? Mi lett az öltönnyel, amit vettem neked?

- Ez egy hosszú, szomorú történet.

- Biztos eladtad.

- Szó sincs róla. Ha ezt képzeled rólam...

- Ezt.

- Ezesetben nincs több mondanivalóm.

- Akkor legjobb lesz, ha kiszállsz. Szólj Wilsonnak, hogy álljon meg.

Addig nem állt szándékoztam szólni Wilsonnak, hogy álljon meg, amíg nem érvelek és könyörgök. Egészen a pályaudvarig ezt tettem, de mindhiába.

- Ám legyen - adtam fel végre az értelmetlen eszmecserét. Ekkor már a peronon álltunk. - Akkor egyezzünk ki egy ötösben, csak hogy le ne pisiljenek a kutyák.

Fémes horkantása azt súgta, hogy nem díjazza az ötletet.

- Eszem ágában sincs pénzt adni neked. Ismerlek, Stanley. Első dolgod lenne eljátszani.

Azzal felszállt a vonatra, még egy búcsúcsókra se állt meg, én pedig ott álltam, minden porcikámban reszketve. Egy kerekes közlekedési eszközön érkező fiú zsömlék, szendvicsek és mogyorós csokoládék iránt próbálta felkelteni az érdeklődésemet, de szinte meg se hallottam. Szórakozottan magamba merülve próbáltam minden oldalról megvizsgálni a kolosszális ötletet, ami épp az imént jutott eszembe. Az „eljátszani" szó adta. Gyakran van ez így velem. A legkisebb szikra is elég.

Modern életünk egyik legfurcsább jelensége, Corky, hogy a nagy házak tulajdonosai éjszakára, amikor nem kell razziától tartaniuk, átalakítják hajlékukat szerencsebarlangokká. Vesznek pár pakli kártyát, pár rulettasztalt, és elhíresztelik a megfelelő körökben, hogy megy a játék.
A játékosok pedig falkákban tódulnak. A háznak járó jutalékokból óriásit lehet kaszálni.

Akkor miért ne nyitnám meg, kérdeztem magamtól, nénikém távollétében Wimbledon Commonon a Cédrusost a szórakozni vágyók előtt, hogy meggazdagodjak?

Semmi hibát nem láttam a tervben. Mindig óvatos és megfontolt vagyok, de bárhogy is próbáltam, nem sikerült buktatót találnom.

Egyszer vagy kétszer mindenki életében adódik olyan lehetőség, amiben a legbutább, leglustább szemlélő is rögtön felismeri az aranytojást tojó tyúkot. Ez is közéjük tartozott. Csaknem sose látott ritkaság: öröm, üröm nélkül.

Persze mielőtt a vállalkozás beindulhatott, volt még néhány tennivaló. Például elengedhetetlennek tűnt megkörnyékezni Oakshottot, akire a birtok lett bízva, sőt, be kellett venni társnak. Ugyanis neki kellett a megspórolt pénzéből biztosítani az induláshoz szükséges tőkét.

A kártyák pénzbe kerülnek. Rulettasztalt se adnak a két szép szemedért. Nyilvánvaló, hogy valakinek pénzt kell befektetnie, és mivel én, mint az imént rámutattam, akkoriban pont megszorultam kicsit, minden út a komornyikhoz vezetett. De biztos voltam benne, hogy meg tudom győzni, miszerint eljött az ő nagy esélye. Időről időre összefutottam vele a szabad délutánján különböző lovis összejöveteleken, így tudtam, hogy van benne sportszellem. Bár komornyik, közénk tartozik.

Oakshottot a tálalóban találtam. Egy mozdulattal el-
hessegettem a térdén ülő szobalányt, és kifejtettem aján-
latomat. Pár pillanat múlva, Corky, majd hanyatt estem! Az
átkozott komornyik hallani sem akart róla! Ahelyett, hogy
lábujjhegyen körbetáncolt volna, azt kiáltva: ‚Jóte vőm!",
felhúzta az orrát és kereken megtagadta az együttműködést.

Elképedve néztem a pasasra. Aztán azt gondolván, hogy nyilván nem értette meg a dolog lényegét, a rengeteg, betevőre való pénzt, lassan és tagolva megismételtem. De ismét csak kikosarazott.

- Szó se lehet róla, uram! - mondta kioktatóan, mint egy főesperes, aki savanyúcukor-szopogatáson kapta a kóristafiút mise alatt. - Azt akarja, hogy áruljam el a pozíciómba helyezett bizalmat?

Azt feleltem, hogy dióhéjban erről lenne szó, mire közölte, hogy nagyot csalódott bennem. Ezután felvette a frakkját, amit az imént levetett, hogy ölbe vegye a szobalányt, és kikísért.

Corky, vén csataló, te sokszor láttál engem a sors csapásai alatt tántorogni, csak hogy rövid pihenés és regenerálódás után ismét mosolyogva tűnjek fel. Ha egy szóval kéne jellemezned, alighanem a „rugalmas" jelzőt használnád, és igazad lenne. Rugalmas vagyok.

De nem szégyellem bevallani, hogy ezúttal úgy éreztem, bedobom a törölközőt és a fal felé fordulok, akkora volt a csapás. Nem tudom, vágtak-e már képen vizes hallal? Engem már igen, egy halaskofával folytatott, vallási természetű vita során lenn, a Bethnal Green környékén. Az is ehhez hasonló élmény volt.

Szinte már kezemben éreztem a vagyont. Ez bénította meg a lelkemet és kötötte gúzsba a cselekvőképességemet. Soha még csak a kétely árnyéka se vetült a szememben Oakshottra. Ez olyan, mintha nálam lenne az ír lovis lottó nyertes szelvénye, és a szervezők nem akarnának kifizetni, mondván, hogy ellenzik a sorsjátékokat.

III.

Összetörve váltam el a komornyiktól, és néhány napig félálomban járkáltam. Aztán sikerült annyira összeszedni magam, hogy ha kedvetlenül is, de képes legyek tovább élni az életet. Próbáltam lépéseket tenni annak érdekében, hogy kölcsönt kapjak az öltöny megvásárolásához.

De nem voltam a régi. Annyira eltompultam, hogy két jó lehetőséget is hagytam elillanni magam elől. Sőt, egy reggel összefutottam Buggyant Coote-tal a Piccadillyn, és azt mondtam neki:

- Szia, Buggyant. Jól nézel ki. Adsz egy ötöst?

Amit ő úgy értett, hogy öt fontot, és ide is adta. Ám én szórakozottan zsebeltem be a pénzt. Mit számított az!

Emlékszel Buggyant Coote-ra, aki egy iskolába járt velünk? Lökött egy fazon, mindig csak egy lépés választja el a diliháztól, de gazdagsága a legkapzsibb álmokat is felülmúlja. Ha kicsit is emlékszel még rá, alighanem azért, mert ő röhög a leghangosabban és ő vigyorog a legszélesebben az ismerőseid közül. Már vagy tíz éve gyámság alá kellett volna helyezni, de tagadhatatlan, hogy kedélyes alak.

Ma reggel azonban felhős volt a tekintete. Úgy tűnt, mereng valamin.

- Esküdni mernék, hogy csalás volt - kiáltott fel. - Szerinted nem csalás?

- Micsoda, öregem? - kérdeztem. Öt font nem sok, de adni kell a jó modorra.

- A játék, amiről beszéltem.

Megmondtam, hogy nem beszélt semmilyen játékról, ami meglepte.

- Tényleg nem? Pedig azt hittem. Mindenkinek elmondom. Tegnap éjjel elmentem egy olyan szerencsebarlangba, és megkopasztottak. De ha jól meggondolom, biztos vagyok benne, hogy nem volt tiszta a játék.

A gondolat, hogy egy Buggyanthoz hasonló gazdag valaki olyan szerencsebarlangokba jár, amikben nincs üzleti

érdekeltségem, feltépte a régi sebet, képzelheted. Újult erővel kezdett lüktetni. Megkérdezte, miért horkantottam, mire azt feleltem, nem horkantottam, hanem bánatosan bömböltem.
- Hol történt ez? - kérdeztem.
- Valahol Wimbledon felé. A Commonon lévő nagy villák egyikében.

Néha úgy érzem, Corky, hogy látnoki képességeim vannak. Amint Buggyant kimondta ezeket a szavakat, nem csupán éreztem, hogy a néni villájára gondol. Tudtam.
- Az a ház! - markoltam meg a kabátujját. - Mi a neve?
- Ez is olyan ostoba név, amiből annyi van ott. Bükkös, vagy Szomorú Füzes, ilyesmi.
- Cédrusos?
- Igen, az. Szóval ismered!? Úgy döntöttem, alaposan megleckéztetem ezeket a csalókat. Majd én...

Otthagytam. Egyedül akartam lenni, gondolkozni. Mérlegelni, Corky. Végiggondolni ezt a gyalázatos esetet magamban és kérlelhetetlen alapossággal megvizsgálni... De minél többet gondolkoztam, annál inkább elborzasztott a rémület az előttem feltáruló sötétségtől. Ha van valami, amit a te józan életű józan gondolkodású barátod ki nem állhat, az azzal való szembesülés, hogy milyen mélységbe is süllyedhet az emberi természet, ha markába köpve úgy isten igazából nekigyürkőzik.

Vérlázítóan nyilvánvaló volt, mi történt. Az a komornyikbőrbe bújt sátánfajzat rászedett. Kiderült, hogy egy hatalmas svihák a legrosszabb fajtából. Nyilvánvalóan az első pillanattól kezdve, hogy elkezdtem kifejteni ajánlatomat, azt fontolgatta, hogy egyedül aratja le képzelőerőm és egyedi

látásmódom gyümölcseit. Kétség sem fér hozzá, hogy távozásom után azonnal működésbe lépett.

Elmenni kérdőre vonni a pillanat műve volt. Jó, nem szó szerint a pillanat műve, mert Wimbledon messze van, és nem volt pénzem taxira. Ezúttal a nénikém hálószobájában találtam. Bizonyára úgy döntött, a házigazda távolléte alatt beköltözik. Épp egy karosszékben ejtőzött, szivarozott és számokat írt egy papírra. Hamar rájöttem, hogy az odautazásra szánt négy penny kidobott pénz volt.

Valahogy úgy képzeltem, hogy a pasas elsápad, ha meglát. De nem tette. Gondolom, az efféle emberek nem sápadoznak. Elvégre az elsápadás a lelkiismeret műve, és nem vitás, hogy Oakshott lelkiismerete már kisfiúkorában beadta a felmondását. Amikor karba tett kézzel föléje tornyosultam, és azt mondtam, „Kígyó!", ő csupán annyit válaszolt, „Uram?", és tovább szívta a szivart. Meglehetősen nehéznek találtam folytatni.

Azért mégiscsak megpróbáltam. Megvádoltam, hogy ellopta a nagyszerű ötletemet és kitúrt jogos keresetemből, és ő egy önelégült mosollyal elismerte a vádat. Sőt, amilyen tiszta lelkű ember vagy, Corky, talán el se fogod hinni, de a pasas még meg is köszönte a jó tippet. Végül hihetetlen szemtelenséggel öt fontot ajánlott a követeléseim rendezésére, hozzátéve, hogy a lágyszívűsége fogja a vesztét okozni.

Természetesen megpróbáltam együttműködésre kényszeríteni azzal, hogy megfenyegettem, szólok a néninek, de csak legyintett, mondván, ő is tud rólam egyet s mást. Ezzel pedig az ügy le volt zárva, mert könnyen lehet, hogy tényleg

tud. Úgyhogy, barátom, alaposan megmondtam neki a magamét.

Igen ékesszólású vagyok, ha fel vagyok zaklatva. Nem hiszem, hogy kihagytam valamit. Megalázó kenőpénzét félresöpörve olyan nevekkel illettem, amiket másodtisztektől hallottam matrózokra alkalmazni, illetve olyanokkal, amiket utóbbi matrózok aggattak a másodtisztekre később, az előfedélzet takarásában. Aztán sarkon perdültem és kiviharzottam. Az ajtóban még megálltam, és odavetettem valamit, amit egy bányász mondott egyszer a csaposnak egy kocsmában Montevideóban a jelenlétemben, mikor utóbbi nem volt hajlandó kiszolgálni előbbit, mondván: eleget ivott. Amikor bevágtam magam mögött az ajtót, valósággal megrészegedtem magamtól. Úgy találtam, hogy meglepően jól helytálltam egy nehéz helyzetben.

Nem tudom, Corky, te tettél-e már olyan nemes dolgot, hogy visszautasítottad a pénzt, mert bűn tapadt hozzá és mert túl kevés volt, de én azt figyeltem meg, hogy az ilyen alkalmakkor idővel halványodni kezd az eufória. A józan ész visszaszerzi trónját, és óhatatlanul azon kezdesz töprengeni, hogy dicső, méltóságteljes dolgot tettél, vagy csak szimplán marha vagy?

Velem akkor történt meg, amikor egy Jeremy streeti kocsmában a búfelejtő söröm közepén jártam. Ugyanis ekkor jelent meg a Bottlenton East-i fickó és közölte, hogy már mindenütt keresett. Meg akarta mondani, hogy huszonnégy órán belül döntenem kell a bemondói állásról, mivel a vezetőség nem tarthatja tovább betöltetlenül a pozíciót. A gondolat, hogy önként elutasítottam az ötöst, amivel elérhető

közelségbe került volna egy használt öltöny, tőrként hatolt a szívembe.

Megígértem, hogy másnap mindenképpen értesítem, és távoztam, hogy az utcákat róva tűnődjek.

Rendkívül nehéz és összetett probléma merült fel. Egyfelől a büszkeségem tiltotta, hogy visszakússzak ahhoz a sötét lelkű komornyikhoz, és mégis elfogadjam a könyöradományát. Ugyanakkor mégiscsak...

Tudod, miután a jó öreg Tuppy városon kívül volt, nem nagyon maradt kihez fordulnom tőkéért, márpedig létfontosságú volt minél előbb munkába állnom. Arról nem is beszélve, hogy az ürge beindította a fantáziámat, amikor elképzelt engem a ringben klakkban-frakkban. Láttam magamat, amint magasba tartott kézzel elhallgattatom a közönséget és bejelentem, hogy most négymenetes mérkőzés következik a bermondseyi Dagi Jones és a New Cut-i Öklös Smith között, vagy lehetnek akárkik. Bevallom, hogy mámorító egy kép. Dagadt a keblem a gondolattól, hogy a figyelem középpontjában lehetnék, és minden szavamat tiszteletteljes füttyögéssel nyugtáznák. Tudom, hiúság, nem több, de van-e, aki mentes tőle?

Aznap éjjel újfent elindultam a Cédrusos felé. Tökéletesen tisztában voltam vele, hogy a Ukridge-ek büszkesége élete egyik legdurvább csapását szenvedi el, de vannak helyzetek, amikor a büszkeség húzza a rövidebbet.

IV.

Szerencse, hogy előre felkészültem az önbecsülésem sárba tiprására, mert rögtön az első pillanatban azzal kellett

szembesülnöm, hogy alulöltözöttség okán nem mehetek be a főbejáraton. Maga Oakshott részesített ebben a megaláztatásban, aki kurtán közölte, hogy menjek hátra a hátsó bejárathoz és várjam meg a tálalójában. Hozzátette, hogy örülne, ha sietnék, mert nemsokára megérkeznek a vendégei. Úgy vélte, hogy egy magamfajta kisember látványa zavarná őket.

Így hát a tálalóban vártam. Érkező autókat, egymásnak vidáman kiáltozó hangokat hallottam, és a nagy muri összes többi jelét; hangokat, melyek, mint gondolhatod, savként marták lelkemet. Csaknem egy óra is eltelt, mire Oakshott méltóztatott megjelenni, de akkor is kimért, fenyegető volt a modora.

- Nos? - bökte oda.

Szerettem volna azt hinni, hogy azt mondta, „Nos, uram?", de tudom, hogy nem tette. Viselkedéséből nyilvánvaló volt, hogy komornyiki énje szabadnapot vett ki. Sokkal inkább olyan volt, mint mikor egy sikeres vállalat alapítója audienciát tart.

Azonnal a tárgyra tértem. Tudattam vele - mert ilyen ügyekben semmi értelme húzni az időt -, hogy átgondoltam a dolgot és úgy döntöttem, elfogadom az ötösét. Amire közölte, hogy ő is átgondolta a dolgot és úgy döntött, hogy egy nagy túrót adja oda, és gonoszul csillogott a szeme beszéd közben. Kicsit sem tetszett. Hosszú pályafutásom során sok emberrel találkoztam, akikről messziről lerítt, hogy nem akarnak adni egy ötöst, de soha, egyiknél se volt ennyire szembeötlő.

- Ma reggel rendkívül bántóan viselkedett - mondta.

Rúgtam még egyet a Ukridge-ek büszkeségébe, és azzal érveltem, hogy ne befolyásolják holmi felszínes viselkedésbeli dolgok. Még sose hallott a zord külsőről, amely arany szívet takar?

- Azt mondta rám, hogy...
- Hiába is tagadnám.
- Továbbá...

Ismét el kellett ismernem, hogy lényegében igaza van.

- Távoztában pedig visszafordult az ajtóból, és azt mondta rám...

Éreztem, hogy sürgősen útját kell állni ennek a gondolatmenetnek.

- Megbántottam az érzéseit, Oakshott? - kérdeztem együttérzően. - Megsebeztem, Oakshott, öreg cimbora? Nem akartam. Ha figyeli akkor az arcomat, a szememben huncut csillogást lát. Csak ugrattam magát, kedves barátom. Az efféle mókákat nem kell ám *au pied de la lettre (szó szerint)* venni.

Azt felelte, nem tudja, mit jelent az *au pied de la lettre,* és épp készültem részletekbe bocsátkozni, amikor megjelent Oakshott valamelyik alantasa, és közölte, hogy várják a bejáratnál. Faképnél hagyott, még csak vissza se nézett, én pedig keresni kezdtem a portóit. Biztos voltam benne, hogy van valahol a tálalóban. „Ahol komornyikok vannak, a portói se lehet messze!" Ez olyan aranyszabály, amire nyugodtan lehet alapozni.

A tálalószekrényben találtam meg, és ittam egy serkentő kortyot. Pont erre volt szükségem. Gyakran előfordul, hogy csupán egy jó húzásnyi portói választ el a sziporkázó gondolatoktól. Úgy látszik, a nedű közvetlenül hat a szürke

agysejtekre, megfeszítik tőle izmaikat és kidüllesztik mellkasukat. Olykor egy erős whisky-szóda is hasonló hatással bír, de a portói sose hagy cserben.

Ezúttal sem hagyott cserben. Hirtelen, mintegy gombnyomásra, láttam magam előtt a nénikém hálószobáját, az előtérben pedig a kandallópárkányt azzal a csinos állóórával, ami becslésem szerint lazán megér minimum öt fontot.

A nénikém olyan asszony, aki szereti drága műtárgyakkal körülvenni magát, és ki hibáztathatja? Jól keres a tollával, és ha így akarja elkölteni, áldásom rá. Kifinomult otthona minden zugában gazdag dísztárgyakat lelsz, amikért kivétel nélkül a legsmucigabb uzsorás is örömmel csengetne ki jelentős összegeket.

Nem, Corkey, nincs igazad. Nem válogatod meg kellően a szavaidat. Egyáltalán nem akartam *elcsórni* az órát. A tranzakciót, amire gondoltam, én pusztán átmeneti kölcsönnek tekintettem. Bár konkrét összegekről nem esett szó a Bottleton East-i Bokszmennyország képviselőjével, úgy véltem, joggal feltételezem, hogy a műsorvezető és ceremóniamester posztján magától értetődően magas a fizetés. Elvégre az elődöm májzsugorodásban halt meg. Nem olcsó mulatság májzsugorodásban meghalni. Úgy kalkuláltam, gyerekjáték lesz az első héten félretenni abból a jelentős fizetésből eleget az óra kiváltására, hogy visszategyem a helyére.

Vagyis az egész ügyletet le lehetett bonyolítani anélkül, hogy a nénikémet bárminemű bosszúság vagy kellemetlenség érné. Abból is látszik, mire képes a portói, hogy miközben a lépcsőkön nyargaltam felfelé, volt egy perc, amikor

egyenesen azt gondoltam, amennyiben a nénikém értesülne tervemről, maga is lelkesen tapsolna.

Ezt az érzést módosítottam kicsit, mire az ajtóhoz értem, de nem hagytam, hogy mindez kedvem szegje. A kilincsre vetettem magam, és izgatottan lenyomtam. Képzelheted csalódottságomat, Corky, amikor nem történt semmi. Oakshott bezárta az ajtót és magával vitte a kulcsot, olyan helyzetet teremtve, ami a legtöbb embert megingatna. Sőt, egy pillanatra még engem is megrázott.

Ám ekkor kapóra jött terepismeretem. Jelentős időt töltöttem már eme ház bentlakójaként - ritkán fordul elő, hogy a nénikém a második hét közepénél hamarabb kirúg -, ezért kiismertem magam. Tudtam például, hogy a konyhakerti melegház mögött mindig tartunk egy kicsi, de praktikus létrát. Azzal is tisztában voltam, hogy a nénikém szobájának franciaablaka van, amely egy balkonra nyílik. A létra és egy feszítővas segítségével kacagva átjutok a záron.

A komornyikoknál mindig van feszítővas, így hát visszamentem a tálalóba, és könnyen meg is találtam Oakshottét. Ugyanabban a fiókban találtam egy elemlámpát is, úgy éreztem, arra is szükségem lehet. Épp zsebre vágtam ezeket a hasznos eszközöket, amikor Oakshott lépett be, és képzelheted, milyen érzelmek tolultak fel bennem látván, hogy akkora pénzköteg van a kezében, mint egy útitáska. Feltételeztem, hogy biztonságba akarja helyezni a pénzt a tálalóban. Egy ő helyzetében lévő ember, akire záporozik a pénz, természetesen időnként megszabadul tőle, hogy legyen hely a zsebeiben az újabb zápornak.

Úgy tűnt, a látványom csekély vagy semennyi örömet nem okoz neki. Rideg, buggyantott-tojás szemekkel nézett rám.
- Még mindig itt van?
- Még mindig - biztosítottam.
- Fölösleges várnia - mondta gorombán. - Keresztet vethet arra az ötösre.
- Nagy szükségem van rá.
- Akárcsak nekem.
- Pedig mennyiből állna adnia abból a kupacból? Ekkora gurigából fel se tűnne a hiánya.
- Hiányról szó sem lehet.
- Ám legyen, Oakshott - sóhajtottam. - De tán nem tagad meg tőlem egy korty portóit?
- Ihat egy kis portóit. Én is iszom egy keveset.
- Megfogjam a pénzt?
- Ne.
- Csak gondoltam, szabaddá tenném a kezét, amíg a portóit tölti. Úgy látom, szépen kaszál. Jól megy a bolt?
- Jól. Egészségére!
- Fenékig! - válaszoltam udvariasan, és ittunk. Aztán ő otthagyott, én pedig a kertbe indultam.

Amikor elmentem a társalgó előtt, jókedv és vidámság hangjai szűrődtek ki, amint a tömeg szerencsét próbált és tovább tömte Okashott zsebeit. Komolyan fontolóra vettem, hogy megállok és az ablakba vágok egy téglát. De felismertem, hogy bár kétségtelenül megkönnyebbülést jelentene, nem vinné előrébb az üzleti érdekeimet, így hát nem tettem. Megtaláltam a létrát, felmásztam a balkonra, és épp

munkához láttam volna a feszítővassal, amikor hirtelen fény gyúlt a szobában, ami a frászt hozta rám.

V.

Gyorsan összeszedtem magam, és orromat az üvegnek nyomva Okashottot pillantottam meg. A komód előtt állt, kezében még mindig a pénzköteget szorongatta. Nyilvánvaló volt, hogy miután engem a tálalóban talált, úgy vélte, itt jobb helyen lesz a bevétel. De mielőtt elrejthette volna a pénzt, hirtelen megváltozott a földszintről felszűrődő hangok jellege, mire Oakshott megdermedt. Mint az űzött vad, úgy hallgatózott.

Meg kell említenem, hogy a nénikém szobája a szalon fölött van, így ha felfordulás és ramazuri van az utóbbiban, azt tisztán hallod a balkonról, na és persze a szobában is: felhallatszik a padlón keresztül. Oakshott figyelmét az keltette fel, hogy ezen a ponton a zajok hangereje megnőtt, egy-két női sikoly társult hozzá, majd beszédes csönd következett.

Egy magamfajta, sokat látott ember könnyen rájött, mi történt. Vettem már részt razziában mint vendég, mint pincér, mint mosogatófiú, sőt, egy ízben, Amerikában a műveletet lebonyolító szakasz tagjaként is. Ismertem az eljárást. Először mindenki kiáltozik, a lányok pedig sikoltoznak, aztán elhallgatnak és bambán bámulnak a jövőbe. Próbálnak olyan neveket és címeket kitalálni, amelyek elég hihetőek egy jegyzetfüzettel felfegyverzett úriember számára.

Röviden, utolérte a végzet a Wimbledon Common-i Cédrusost. Valaki feldobta a csehót.
Ez az Oakshott is nyilván össze tudott adni kettőt meg kettőt, és gyorsan levonta a következtetéseket, legalábbis ezt sugallta gyors cselekvése. Nem messze onnan, ahol állt, volt egy szemrevaló, nagy diófa szekrény. Oakshott úgy vetette magát a szekrényre, mint fóka a laposhalra, és a pénzköteget is magával vitte.

Én beugrottam a franciaablakon, és rázártam a szekrényajtót.

Nem tudnám megmondani, miért tettem, de akkor jó ötletnek tűnt. Csak néhány perccel később jöttem rá legendás helyzetfelismerő képességemmel, hogy a puszta mókán túlmenően hasznot is húzhatok a történtekből. Hirtelen belém nyilallt, hogy most akár kereshetnék is egy kis pénzt.

Tudod, tanulmányoztam ennek az Oakshottnak a pszichológiáját. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy azok közé tartozik, akik, ha egy rendőr a szekrénybe zárva találja őket razzia közben abban a házban, amit illegális célokra használtak, megpróbálnak alkudozásba bocsátkozni a szóban forgó rendőrrel. Nyilván te is tudod, hogy ilyen alkalmakkor a vendégek általában megússzák némi pénzbüntetéssel a dolgot, de magára a házigazdára alighanem börtön vár. Márpedig a komornyikok nagyon ragaszkodnak a szabadságukhoz. Úgy véltem, joggal feltételezhetem, hogy Oakshottnak bármi pénzt megérne az ügyet bíróság nélkül, közös megegyezéssel rendezni.

Mindenesetre egy próbát megért. Így hát a szekrényhez léptem, és éles, kifinomult hangon beszélni kezdtem

magamhoz - egy arisztokrata család kisebbik fia hangján, aki egy-két oxfordi év után bezupált a rendőrséghez és elvégezte a Hendon Rendőr Akadémiát.

- Mit keches itt, Simmons? - kérdeztem raccsolva.

Rögtön válaszoltam is, ezúttal basszus hangfekvésben, kis Poner's End-i akcentussal - merthogy Simmonst közönséges fickóként képzeltem, aki csak sima elemit végzett.

- Bezá'tam az egyiket, uram!

- Ó, valóban? - kérdeztem. - Dechrék munka, Simmons. Vigyázzon hrá. Lemegyek.

Az ajtóhoz mentem, becsaptam, és vártam a reakciót.

Nem jött azonnal, és egy pillanatra megijedtem, hogy pszichológiai ismereteim cserbenhagytak. De minden rendben volt. Most már tudom, hogy Oakshott csupán átgondolta a helyzetet. A kapzsi ember tusakodása zajlott szívében, aki szereti a szabadságot, de nem szívesen mond búcsút ebül szerzett vagyonának.

- Öö... biztos úr - hallottam a szekrényből, majd neszezés hallatszott, és egy ötös bukkant ki az ajtó alatt.

Begyűjtöttem, és egy ideig ennyiben maradtunk.

Oakshott alighanem rájött, hogy ha az ember meg akarja vásárolni egy rendőr lelkét, nem fukarkodhat, mert kisvártatva újabb ötös bukkant fel, amit újfent eltettem. Miután ez így ment egy darabig és egyenlegem rohamosan nőtt, úgy döntöttem, fogom a keresetem és kiszállok a játékból. Bármikor megkezdődhetett az ingatlan módszeres átkutatása - el nem tudtam képzelni, mire várnak ennyi ideig -, és ha ez alkalomból rám találnak, nehéz lenne megmagyarázni jelenlétemet. Hiába tiszta a szíved és a lelkiismereted, egy

razziánál ritkán válogatnak. Úgy véltem, jobb lesz nekem másutt. Féltem, a furfangos Oakshottól még kitelik, hogy azt mondja a rendőröknek, én álltam az események hátterében.

Így hát kinyitottam a szekrényajtót, kislisszoltam az ablakon és lemásztam a létrán. Sokat gondoltam rá, Oakshott vajon milyen képet vágott, amikor rájött, hogy a szobában nincs egy darab P. C. Simmons sem.

Csodás este volt, csillagok sziporkáztak az égbolton, a kert hűs és békés volt. Szívesen bebarangoltam volna, hogy magamba szívjam illatait, de éreztem, hogy nem most van itt ennek az ideje. Sokan nyilatkoztak már elismerően acélidegeimről, jogosan, de a vakmerőségnek és a megfontoltságnak is megvan a maga ideje. Nem szégyellem bevallani, hogy ezen a ponton, Midján seregeivel az előszobában úgy éreztem magam, mint macska a kutyatelepen: alig vártam, hogy eltűnhessek.

Olyan erős volt ez az érzés, hogy amikor a konyhaajtó előtti esővizes hordóhoz értem és olyasféle zajt hallottam a közelből, mintha egy vámtiszt bakancsa trappolna az éjszakában, kalapáló szívvel megálltam és felemeltem a hordó tetejét, hogy bebújjak. Csakhogy egy kéz nyúlt ki onnan, és egy bankjegyet dugott a markomba. Látván, hogy a kiszemelt búvóhely már foglalt, odébbálltam.

Képzelheted, milyen nagy benyomást tett rám ez az incidens. Azt sugallta, hogy a biztonságot és a gyors menekülést szem előtt tartva útközben még szerencsém is lehet. Ha a vizeshordóban kincs lapult, másutt is ez lehet a helyzet. Úgy döntöttem, megvizsgálok néhány búvóhelyet,

mielőtt távoznék. Hogy rövidre fogjam, a következő tíz percben jelentősen megnőtt az egyenlegem.

Úgy tűnik, hogy a Cédrusos vendégei közül nem mindenki érte be azzal, hogy ölbe tett kézzel vár a szalonban, amikor a rend őrei felbukkantak. Akadtak, akik a pillanat hevében cselekedtek. Merem remélni, hogy ők az igazi angolok. Azok, akik kiugrottak az ablakon, hogy erre is, arra is elrejtőzzenek a birtokon. Egy pompás fickó, aki tíz fonttal tett gazdagabbá, egy uborkaágyásba kuporodott. Drake-hez vagy Raleigh-hez méltó cselekedet. De gondolhatod, hogy most már szerettem volna megszámolni a bevételt. Egy rendszerető ember mindig igyekszik megtudni, hányadán áll. Úgy véltem, a melegház kellő távolságban van a főépülettől, hogy kívül essen a veszélyzónán, így hát arra vettem az utam. Vidám, bár egészen halk dalocskával az ajkamon léptem át a küszöböt, amikor éles sikítás hallatszott a sötétségből, és rögtön tudtam, hogy odabent is egy szegény embertársam keresett menedéket.

A következő pillanatban az elemlámpa fénye, amit gyorsan felkapcsoltam, Julia néni jól ismert vonásait világította meg.

VI.

Vannak pillanatok az életben, Corky, amikor a vasfegyelmű férfiúnak is megbocsátható, ha egy pillanatra kizökken nyugalmából. Rendkívül nyugtalanító, amikor a nénikéd, akit Dél-Franciaországban tudsz, egy wimbledoni melegházban gubbaszt. Éles „Teringettét!" hagyta el ajkaimat, és azonnal

nyilvánvalóvá vált, hogy a szeretet füle felismerte az ismerős hangot.
- Stanley! - kiáltotta.
Többnyire, amikor a nénikém azt mondja, „Stanley", egyfajta arisztokratikusan felháborodott tónust használ, lévén nevem említése általában egy rendreutasítás előfutára. Most azonban egészen más hangnemben beszélt. Ez a mostani „Stanley!" úgy hangzott, mint ahogy egy sárkány által sanyargatott hölgy kiáltaná, hogy „Gawain!" vagy „Galahad!", amidőn kedvenc lovagja kivont karddal a ringbe lép.
- Julia néni! - kiáltottam. - Mi az ördögöt keresel itt? Akadozva, izgatottan suttogva, a váratlan zajokra összerezdülve, elmondta a történetét. Tulajdonképp roppant egyszerű az egész. Mint kiderült, Cannes-ban találkozott egy barátnőjével, aki nemrég érkezett a Riviérára, aki ismert egy urat, aki azt mondta neki, mármint a barátnőnek, hogy sötét üzelmek zajlanak a jó öreg hajlékban. Annyira érdekes volt a szóban forgó cimbinő beszámolója a Cédrusosról, hogy a nénikém azonnal felpattant az első gépre, mert rajta akart ütni a történekért felelős gonosztevőn.
- Először azt hittem, te vagy az, Stanley.
Méltóságteljesen kihúztam magam.
- Úgy?
- De a barátnőm azt mondta, nem.
- Ajánlom is neki.
- Azt mondta, a komornyik volt.
- Igaza volt.
- Pedig én úgy megbíztam benne!

- Nagy kár, hogy nem kérted ki a véleményem, Júlia néni. Felvázoltam volna előtted a pasas igazi természetét.
- Olyan tiszteletreméltónak látszott!
- Sok ember tűnik tiszteletreméltónak, pedig bármikor képes elbújni egy csigalépcső mögé.
- Te átláttál rajta?
- Mint a röntgen. Sejtettem, hogy amint hátat fordítasz, kitalál valami sandaságot, és igazam is lett. Azért jöttem ide ma este, hátha meg tudom védeni az érdekeidet.
- Játszottál?

Bekapcsoltam az elemlámpát, de rögtön ki is kapcsoltam, amikor nénikém, átmenetileg visszazökkenve megszokott, nyers modorába, megkérdezte, oda akarom-e vonzani a birtokon tartózkodó összes rendőrt.

- Ha tudtál egy gyors pillantást vetni rám, Júlia néni, láthattad, hogy nem vagyok kiöltözve. Az olyan eseményekre, mint amire te is céloztál, kötelező az öltöny. Nincs öltönyöm. Mi történt, amikor ideértél?
- Bementem a szalonba, és épp ki akartam tessékelni az embereket, amikor egy rendőr robogott be és közölte, hogy le vagyunk tartóztatva. Azonnal kiugrottam az ablakon.
- Jól tetted, Júlia néni. Igazi Ukridge-leleményesség.
- Elbújtam ide. Mit csináljak, Stanley? Nem találhatnak meg. Ha elkapnak, miként bizonyítom be a rendőröknek, hogy nem én állok az egész mögött? Ez a botrány tönkretenne. Gondolkozz, Stanley, gondolkozz!

Úgy éreztem, megérdemel egy kis leckét.

- Sajnálatos fejlemények - helyeseltem. - Bár nem az én dolgom kritizálni, kire bízod a házadat, de úgy érzem, csak

magadra vethetsz. Ha engem állítasz a ház élére, amíg odavagy... De erre később is ráérünk. Javaslom, nézzünk körül, tiszta-e a terep. Ha igen, csöndben átszökhetsz a kertfalon. Várj meg, amíg visszajövök. Ha nem jövök vissza, tudni fogod, hogy az unokaöccsi odaadás áldozata lettem.

Nem tudom biztosan, mondta-e, hogy „Én hősöm!" Ezt kellett volna mondania, de a nénikém hajlamos lemaradni a végszavakról.

Mindenesetre lázasan megragadta a kezem, én pedig, miután kurtán utasítottam, hogy húzza meg magát, távoztam.

Ötven métert se tettem meg, amikor jókora testbe botlottam. Egy fát került meg kelet felé tartva, én pedig ugyanazt a fát kerültem meg nyugati irányba. Összeestünk, mint egy pár masztodon, akik az őskori mocsárba tévedtek. A test, egyensúlyát visszanyerve az arcomba világított elemlámpájával, majd megszólalt.

- Hello, Ukridge, öreg haver - mondta. - Itt vagy? Micsoda éjszaka, micsoda éjszaka, micsoda éjszaka!

Buggyant Coote hangját ismertem fel. Képzelheted a megdöbbenésemet, Corky, amikor rávillantottam a lámpámat és azt láttam, hogy rendőri egyenruhát visel. Amikor ezt szóvá tettem, röhögni kezdett, mint egy társait hívó hiéna, és elmondott mindent.

Annyira bosszús volt az előző este a Cédrusosban elvesztett pénze miatt, hogy úgy döntött, rendőrnek adja ki magát és razziát tart. Ahogy ő fogalmazott, ezzel hasznos leckét ad a gazembereknek és elgondolkodtatja őket. Buggyant Coote már csak ilyen, Corky, mindig is ilyen volt. Én most is úgy

éreztem, akárcsak mindig, ha dolgom akadt vele, hogy a diliházban lenne a helye.

Lassan összeállt a kép.

- Úgy érted, nincsenek is rendőrök itt?

- Csak én.

Időbe tellett, míg úrrá lettem az érzelmeimen. Ha belegondoltam, micsoda idegfeszültséget okozott nekem, és felidéztem, hogyan osontam lábujjhegyen ide-oda, miként rezzentem össze a legkisebb zajra, ügyelvén, nehogy akárcsak egy kis gally is megreccsenjen a talpam alatt, és mindezt egy tésztaképű félnótás miatt, nagy kísértést éreztem orrba vágni.

Sikerült visszafognom magam, de hideg, kimért modorban válaszoltam neki.

- A következő pedig az lesz - mondtam -, hogy igazi rendőrök jelennek meg, te pedig két évet kapsz, amiért rendőrnek adtad ki magad.

Ez megrázta.

- Erre nem is gondoltam.

- Akkor vedd fontolóra.

- A törvény kicsit háklis, ha rendőrnek adod ki magad, ugye?

- Ordítani tudna dühében.

- Lám, lám, lám. Gondolod, jobb lesz, ha megyek?

- Gondolom.

- Úgy lesz. Figyelj, Ukridge, öreg haver - mondta Buggyant -, valamit megtehetnél a kedvemért. Kisebb tömeget zártam be a csókákból a szalonba. Módfelett hálás lennék, ha távozásom után kiengednéd őket. Itt a kulcs. Apropó, nem valami olyasmit mondtál ma reggel, hogy kölcsön szeretnél kérni?

- De igen.

- Egy tízes elég lesz?
- Megteszi.
- Akkor tessék. Ha már pénzről van szó - folytatta Buggyant -, a csókák próbáltak megvesztegetni, hogy engedjem el őket. Jó sok pénzt lobogtattak. Bevallom, szórakoztató volt. Akkor jó éjt, öregem. Jó volt újra látni. Mit gondolsz, ha megállít egy rendőr, megúszhatom, ha azt mondom, jelmezbálba készülök?
- Egy próbát megér.
- Rendben. Odaadtam a tízest? - kérdezte.
- Nem.
- Akkor tessék. Jó éjt, öregem, jó éjt.

Visszamentem a melegházhoz és közöltem a nénikémmel, hogy most gyorsan megrohamozhatja a kertfalat. Hálát rebegett, megcsókolt és azt mondta, félreismert. Aztán figyelemre méltó gyorsasággal lelépett, én pedig a szalon felé indultam. Menet közben villámgyorsan tervet kovácsoltam. Amikor Buggyant azt mondta, hogy a foglyok próbálták megvesztegetni, nem kis mértékben felpiszkálta a fantáziámat.

Örömmel mondhatom, hogy Buggyant nem csapott be. Boldogan kész voltak üzletet kötni. Némi *pourparler* a kulcslyukon keresztül, és szépen megegyeztünk a fejpénzben. A pénzt egy méltóságteljes, fehérbajszú muksó nyomta a kezembe. Ránézésre akár a Szerencsejáték-ellenes Liga, vagy valami hasonlóan tiszteletreméltó intézmény elnöke is lehetett, és nem kétséges, hogy virrasztása alatt többször is aggódva tette fel magának a kérdést: most mi lesz?

A pohárszéken találtam pezsgőt. Miután mind elmentek, leültem és kinyitottam egy üveggel. Úgy éreztem, megérdemlem.

Ukridge elhallgatott, és élvezkedve szippantott a szivarjából. Mélységes, fennkölt elégedettség sugárzott az arcáról.

- Szóval így történt, Corky. Ezért tudtalak meghívni erre a rablótanyára anélkül, hogy foglalkoznék a jobb oldalon szereplő összegekkel. A nénikém a szívébe zárt, én pedig ismét otthona elkényeztetett lakója lettem. Ez olyan hátteret ad, ami lehetővé teszi, hogy eldöntsem, miként kamatoztassam jelentős tőkémet. Merthogy jelentős! Nem szívesen mondanám meg, vén csataló, mennyit kerestem. Tapintatlanság lenne. Te küszködő fiatalember vagy, aki örül, ha harminc fontot kap egy *Érdekességek* rovatba írt cikkért „A történelem híres szeretői"-ről vagy valami hasonlóról. Kínszenvedés lenne szembesülnöd vele, milyen gazdag vagyok. Ajkadba harapnál, elmerengenél és mindenféle hátsó gondolataid támadnának a földi javak igazságtalan eloszlásáról. Nem tellene sok időbe, hogy bombákat kezdj dobálni.

- Ne aggódj - nyugtattam meg. - Nem vagyok irigy. Nekem az is bőséges elégtétel, hogy ezt a hatalmas lakomát te fizeted.

Szünet telepedett közénk. Feltűnt, hogy dróttal rögzített cvikkere mögött bocsánatkérő pillantást vet rám.

- Örülök, hogy szóba hoztad, Corky - mondta -, már épp gondolkoztam, hogyan mondjam el. Borzalmasan sajnálom, vén csataló, de most jöttem rá, hogy véletlenül otthon hagytam

a pénzem. Tartok tőle, hogy neked kell fizetned. De ha legközelebb találkozunk, megadom!

Bingo bombasztikus bakija

Bingo Little nehéz szívvel, homlokát ráncolva hagyta el a *Tündibündik* szerkesztőségét, amely oly sokat tett azért, hogy gondolatokat ébresszen Nagy Britannia gyerekszobáiban. Azon kellemes esték egyike volt, amelyek talán ha kétszer előfordulnak Londonban egy nyáron, de szépsége nem lelt visszhangra Bingo lelkében. Az ég kék volt, de Bingót hidegen hagyta. A nap mosolygott, de tőle még egy vigyorra se futotta.

Amikor felesége és élete párja, Rosie M. Banks, a népszerű írónő megszerezte neki a *Tündibündik* szerkesztői székét, azt mondta, jobb lesz, ha nem áll le a fizetésről alkudozni, fogadja el, amit Henry Cuthbert Purkiss, a tulaj ajánl. Bingo így is tett: örült, hogy egyáltalán kápé csörgedezik a zsebében, bármilyen kevés is az. Ám az utóbbi időben váratlan kiadások terhelték a bukszáját. Egy álomtól vezérelve, amelyben Myrtle nénikéje szerepelt (a néhai J. G. Bennstock özvegye), amint bikiniben twistel a Buckingham-palota előtt, egész havi fizetését felrakta Vígözvegyre a félhármas futamra Catterick Bridge-ben, amely végül ötödikként futott célba. Hét indulóból. Emiatt a katasztrófa miatt négy shillingje és három pennyje maradt, így hát bement Mr. Purkisshez és emelést kért, Mr. Purkiss pedig hitetlenkedve nézett rá.

- *Micsodát!* - kiáltott fájdalmasan, mintha barátságtalan fogak martak volna a lábába.
- Csak hogy kimutassa belém vetett bizalmát és újabb magasságokba sarkaljon - érvelt Bingo. - Jó helyre menne az a pénz - erősködött, és gyöngéden levett egy szöszt Mr. Purkiss zakója ujjáról, mert ilyenkor minden apróság jól jöhet.
De mindhiába. Mr. Purkiss számtalan okból nem volt képes teljesíteni a kérést. Egyesével fel is sorolta őket Jobbkeze előtt, és egy órával később, amikor napi feladatai végeztével a jobbkéz elindult útjára, úgy érezte magát, mint egy balkéz.

Azzal vigasztalta magát, hogy amúgy se reménykedett, miután Mr. Purkiss menthetetlenül a garast fogukhoz verők szellemi iskolájának a tagja. Mit tagja, elnöke! Még senkinek sem sikerült költekezésre rávenni. De Bingo akkor is óriási csalódást érzett. Ráadásul, hogy teljes legyen a depressziója, Mrs. Bingo se volt jelen, hogy vigaszt nyújtson. Normál körülmények között Bingo azonnal hozzá sietett volna, hogy a vállán sírja ki magát, de a derék asszony sajnos házon kívül tartózkodott. A brightoni lánynevelde alapítási emlékünnepségére ment Mrs. Purkisszel, mivel valaha mindketten ott tanultak, és nem is jöttek vissza, csak másnap.

Unalmas este elé nézett. Nem volt mulatós kedvében, de hiába is lett volna. Négy shillinggel és három pennyvel nem nagyon ugrálhat az ember. Olybá tűnt számára, hogy az egyetlen megoldás a Parazita Klub maradt egy komor vacsora erejéig, majd hazatérni magányos otthonába és lefeküdni. Épp a Trafalgar Square-en haladt át, útban a Dover Streetre, ahol a klub fellelhető, amikor egy éles kiáltás megállásra késztette. Felnézve azt kellett látnia, hogy révedezésében egy

megdöbbentő szépségű, vörös hajú lány zavarta meg, akiről messziről lerített, hogy bármire kapható, mint általában a vörös hajú lányok ezekben a vészterhes időkben.
- Ó, hahó - köszönt Bingo az olyan ifjú férjek zavarával, akiket gyönyörű lányok szólítanak meg feleségük távollétében.

Nem okozott nehézséget, hogy felismerje a lányt. Úgy hívták, Mabel Murgatroyd, és egy szerencsebarlangban ismerkedtek össze egy rendőrségi razzia során még azelőtt, hogy a modern, felvilágosodott gondolkodás legálissá tette ezeket az intézményeket. Kellemes félórát töltöttek kettesben egy vizeshordóban valami ismeretlen kertjében. Bingo nem felejtette el az incidenst, és nyilvánvaló volt, hogy Miss Murgatroydban is élénken élt, ugyanis azt mondta:
- Megáll az eszem, a régi lakótársam, Bingo Little! Örülök, hogy viszontlátlak. Hogy s mint? Jártál valami érdekesebb vizeshordóban mostanában?

Bingo azt felelte, nem, az utóbbi időben nem.
- Én sem. Nem tudom, te hogy vagy vele, de én kiábrándultam belőlük. Elmúlt a varázs. Szoktam is mondani, ha egyet láttál, láttad mindet. De mindig akad valami, amivel kitöltheted az idődet. Manapság inkább a politika érdekel.
- Indulsz képviselőként?
- Nem, tüntetek a bomba ellen, meg minden.
- Miféle bomba?
- Az atombomba, ami mindannyiunkat a levegőbe repít, ha nem teszünk valamit.
- Á, igen, tudom, melyik bombára gondolsz. Mindjobban elvadul az ember, s az állat nézi szelíd félelemmel.

- Mi is úgy gondoljuk. Amikor azt mondom, „mi", fiatalok csoportjára gondolok, akik közé én is tartozom. Tiltakozunk a bomba ellen. Időről időre felvonulunk Aldermastonban az atomfegyver-kutatónál és tiltakozunk, ahogy a csövön kifér.
- Megviseli a lábat.
- De roppantul kielégíti a lelket. Azután ülünk egy csomót.
- Ültök?
- Pontosan.
- Hol ültök?
- Akárhol. Példának okáért akár itt is.
- A Trafalgar Square közepén? A rendőrök nem ellenzik?
- De még mennyire. Marokszámra gyűjtenek be minket.
- Az jó?
- Jobb nem is lehetne. Másnap benne vagyunk az újságban, ami segíti az ügyet. Á, itt is van egy fakabát, pont, amikor szükségünk van rá. Csüccs le! - mondta Mabel Murgatroyd, és a csukójánál fogva lehúzta magával a földre Bingót, aminek következtében tizenhat taxi, három omnibusz és tizenegy magánautó volt kénytelen megállni sofőrjeik sűrű mordizomadtázása közben.

Fölöttébb kínos pillanat volt Bingo számára. Azon kívül, hogy nem tett jót a nadrágjának, volt egy olyan érzése, hogy épp felhívja magára a figyelmet, amitől mindig is ódzkodott. Mint kiderült, nem tévedett. Ráadásul a hirtelen szintváltás közben fájdalmasan ráharapott a nyelvére.

Ám ezek végső soron apró bosszúságok csupán. Ami igazán aggasztotta Bingót, az a közalkalmazott közeledése volt, akire bájos beszélgetőtársa utalt. Sebesen közeledett, és roppant

félelemkeltő volt a megjelenése. Magasságát Bingo vagy két és fél méterre saccolta, és lerített róla, hogy nincs jó kedvében.

De nem volt mit csodálkozni ezen. Hátizmait nem kímélve hetek óta emelgette London utcáiról a tüntetőket, és kezdte szívből unni a dolgot. A tüntetőknél már csak a kísérőiket utálta jobban. Így most egyetlen „Hó!" vagy „Mi folyik itt?" nélkül rácsatlakozott Bingo és Miss Murgatroyd személyére, és elvezette őket a helyszínről. Bingo a pillanat tört része alatt a Bosher Street egyik lakályos cellájában találta magát, hogy másnap reggel szembenézhessen a törvény szörnyű nagyságával.

No persze szó sincs róla, hogy új élmény lenne a számára. Agglegény korában rendszeresen őrizetben fejezte be a csónakverseny éjszakáját. Most azonban tiszteletben álló nős ember volt, aki búcsút mondott minden földi hívságnak, és nem túlzás azt állítani, hogy égett az arca a szégyentől. Nagyon nyugtalan volt. Tudta, hogy megy az ilyesmi. Ha nem akarsz hét napot lehúzni a dutyiban, öt font bírságot kell fizetned, és erős kétsége volt afelől, hogy másnap reggel a bíró megelégszik négy shilling öt pennyvel és egy váltóval a többiről. Arra pedig gondolni se mert, mi lesz, ha Mrs. Bingo arra tér haza, hogy hites ura a hűvösön csücsül. Úgy eldurranna, hogy nagyobbat szólna, mint az a bizonyos bomba, ami ellen Bingo akaratlanul is tüntetett.

Így hát csaknem elszédült, akkora megkönnyebbülést érzett, amikor másnap kiderült, hogy a Bosher Street-i Rendőrbíróság magisztrátusa azon kedves rendőrbírók közé tartozik, akik az igazságszolgáltatást könyörülettel hígítják. Talán azért, mert születésnapja volt, de még inkább, mivel

Miss Murgatroyd sugárzó szépségének hatása alá került, beérte némi feddéssel, és a vétkes pár szabadon távozhatott anélkül, hogy mélyebben is megismerte volna a törvény szigorát.

Egyszóval, lett reggelre öröm, mint ahogy a zsoltárszerző szerint mindig is történik. Bingo csodálkozott is, hogy partnere nem tűnik boldognak. Szép arca elmerengett, mint aki fontolgat valamit. Mikor Bingo megkérdezte, miért nem repked, mint a madár, Miss Murgatroyd elmagyarázta, hogy idős, ősz halántékú atyja, George Francis Augustus Delamere, Ippleton ötödik earlje jár a fejében, akinek létezéséről a Trafalgar Square-i incidenskor pillanatnyilag elfeledkezett.

- Ha megtudja a dolgot, úgy kell majd lefogni - mondta.
- De honnan tudná meg?
- Ő mindent megtud. Egyfajta hatodik érzék. Van valakid, akitől kritikára számíthatsz?
- Csak a feleségem, de ő nincs itthon.
- Mázlista! - állapította meg Mabel Murgatroyd.

Bingo teljes szívéből helyeselt erre. Ő és Mrs. Bingo mindig is szigorúan a gerlepárok protokollja szerint intézték házaséletüket, de barátunk elég jó eszű tanuló volt „a női nem" nevű tantárgyból ahhoz, hogy tudja, a gerléknél is van egy határ. Rosie volt a legaranyosabb lány e világon, ahol igen ritkák az aranyos lányok, de a tapasztalat megtanította Bingónak, hogy megfelelő körülmények között legalább olyan határozott fellépésre képes, mint azok a bizonyos hurrikánok Amerika partvidékéhez érve. Kellemes volt a tudat, hogy őnagysága sehogy se jöhet rá, miként ruccant ki

férjura a Bosher Street-i rendőrbíróságon a vádlottak padjára, méghozzá szembeszökő szépségű, vörös hajú lányokkal.

Így hát azzal a jóleső érzéssel helyezte le nadrágülepét a *Tündibündik* szerkesztői székébe, hogy ha ez nem is a lehető világok legjobbika, mindenesetre megteszi addig, amíg nem adódik valami jobb. Meglehetősen nyugtalanul aludt a deszkapriccsen, amit a hatóságok biztosítottak neki, és voltaképp nem is reggelizett, de úgy érezte, hányattatásai bölcsebb, megfontoltabb emberré tették, ami sosem árt. Könnyű szívvel fordult a reggeli posta felé, hogy anyagot gyűjtsön a lap egyik legnépszerűbb rovata, a „Joe bácsi tanácsai kiscsibéknek" számára. Épp egy bizonyos Tommy Bootle (tizenkét éves) levelét olvasta, amikor csöngött a telefon, és Mrs. Bingo hangja repült át az éteren.

- Bingo?
- Ó, hello, életem fénye. Mikor értél haza?
- Az imént.
- Hogy mentek a dolgok?
- Elfogadhatóan.
- Purkiss asszony beszédet mondott?
- Igen, Mrs. Purkiss beszélt.
- Gondolom, ott volt a sok régi cimboranő?
- Elég sokan.
- Biztos jó volt találkozni velük. Biztos összeültetek és felidéztétek az éjszakai nassolásokat a hálóteremben, és hogy mit mondott a tornatanárnő, amikor rájött, hogy Maud és Angéla szivarozik a tornaterem mögött.
- Igen. Bingo, láttad a ma reggeli *Mirrort!*
- Itt van az asztalomon, de még nem néztem bele.

- Lapozz a nyolcadik oldalra - mondta Mrs. Bingo, majd egy kattanással letette.

Bingo engedelmeskedett, bár csodálkozott; egyrészt, hogy miért ilyen fontos az asszonynak, hogy a férje felzárkózzon hozzá az olvasásban, másrészt mert volt valami különös őnagysága hangjában. Általában lágy és dallamos; könnyű összetéveszteni a napfényes réteken tavasszal csengő ezüst csengettyűkkel. De az előző beszélgetés során Bingo némi fémes csengést észlelt, ami meglepte.

De nem sokáig. Alig pillantotta meg a neje által ajánlott oldalt, minden világossá vált, és a *Tündibündik* szerkesztősége éppolyan *entrechat-t** végzett, mint amilyeneket Nizsinszkij szokott az orosz balettben. Mintha a Miss Murgatroyd által oly nagyon utált bomba Bingo forgószéke fölött robbant volna fel.

A nyolcadik oldal jobbára képekből állt. Az egyiken a miniszterelnök nyitott meg egy vásárt, a másik egy Chipping Norton-i lakost mutatott, aki az imént ünnepelte századik születésnapját, egy harmadikon diákok lázongtak Pernambucóban vagy Mozambikban, vagy valahol.

De az, amelyik Bingót érdekelte, a lap alján volt látható. Egy jól megtermett rendőr volt rajta, egyik hóna alatt egy elragadó szépségű lány, a másik alatt pedig egy fiatalember, akinek a vonásai ugyan némileg eltorzultak, de azonnal fel lehetett ismerni.

*** Francia balettkifejezés: nem túl magas ugrás két lábon, amely közben a kinyújtott lábfejek igen sokszor keresztezik egymást.**

Az újságokban megjelenő képek sokszor elmosódnak, de ez a kép a fotós munkáját dicsérte.

Ezt írták alá:

TISZTELETREMÉLTÓ MABEL MURGATROYD ÉS BARÁTAI

Bingo szemei oly módon dülledtek ki, amit a csigák tettek oly divatossá. Úgy festett, mint valami, amit egy olyan preparátor tömött ki, aki távoktatáson tanulta a hivatását, és csak a harmadik leckéig jutott. Sokszor került már kutyaszorítóba, mert azon balszerencsés ifjak egyike, akiket a Sors imád ülepen rugdosni, de ekkora szószban még sose volt.

Lassan visszatért az élet a merev végtagokba, és Bingo hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett néhány felesre. Rájött, hogy gyorsan ki kell találnia valamit, márpedig régen megtanulta, hogy semmi sem serkenti úgy a gondolkodást, mint pár korty a megfelelő nedűből. A pillanat tört része alatt fogta a kalapját és elviharzott a Parazita Klubba. Nem mintha a Parazitában annyival jobb nedűt szolgáltak volna fel, mint egy tucat más helyen, ami hirtelen eszünkbe jut, de ez utóbbiakban a töltést pénzvándorlásnak kellett megelőznie, a Parazitában viszont nem volt szükség efféle unalmas formalitásokra. Csak aláírtad a neved.

Az is eszébe jutott, hogy a Parazita Klubban esetleg találkozhat valakivel, aki tud tanácsot adni. Amilyen szerencséje volt, az első ember, akibe beleszaladt a bárban, Freddie Widgeon volt, aki nemcsak a klub egyik legpallérozottabb elméje, de olyan férfiú, akinek egész életét

az tölti ki, hogy zseniális módokat eszeljen ki a másik nemmel kapcsolatos zűrjei megúszására.

Bingo előadta a történetét, Freddie pedig, miután együtt érzőn végighallgatta, azt mondta, gyakran járt már hasonló cipőben. Mint mondta, csupán egy megoldás van, de Bingo azt felelte, egy is bőven elég.

- Feltételezem - mondta Freddie -, hogy nincs merszed elővezetni a kemény férfit a kishölgynek?

- A micsodát?

- Tudod. A szemébe nézel, mire ő összemegy. Előre szeged az állad, és azt mondod: „Ó, igen?" és „Na és akkor?"

Barátunk biztosította, hogy jól feltételezi. A javasolt eljárás nem szerepelt politikai fegyvertárában.

- Gondoltam - felelte Freddie. - Én magam is meglehetősen kevésszer tudtam bevetni. Az érzékeny, kifinomult férfi számára nem könnyű. Akkor az egyetlen megoldás egy baleset.

Bingo azt mondta, nem egészen érti, mire Freddie elmagyarázta.

- Ismered a régi aranyköpést, hogy a nők normál körülmények közt bekeményítenek, de földre szállt angyalok lesznek, ha kín s gyötrelem redőzi a homlokodat. Sok igazság van benne! Szervezz meg egy találkát Mrs. Bingóval, normál, makkegészséges állapotodban, amikor még egy kis megfázást se tudsz felmutatni, és őnagysága kétségtelenül egy nagy zsírpacává olvaszt. De ha állig bekötözve jelensz meg előtte mankóval és sínbe tett végtagokkal, az ő szíve fog megolvadni. Mindent megbocsát és elfelejt. így kiált majd:

„Ó, Bingo, drágám", és telesír pár vödröt. Bingo elgondolkozva húzta végig ujját az arcán.
- Sínbe?
- Pontosan.
- Bekötözve?
- Bekötözve, bizony. Ha lehet, vérfoltos kötésben. Az lenne a legjobb, ha elüttetnéd magad egy taxival.
- Mi a második legjobb?
- Néhányszor már kitűnő eredményeket értem el úgy, hogy leestem a szénadagoló lyukon a pincébe és kificamítottam a bokámat, de manapság nehéz megfelelő szénadagoló lyukat találni, úgyhogy azt hiszem, kénytelen vagy a taxinál maradni.
- Nem biztos, hogy szeretném, ha elütne egy taxi.
- Jobb lenne egy teherautó?
- Egy teherautó rosszabb lenne.
- Akkor megmondom, mi legyen. Menj vissza a szerkesztőségbe, és ejts a lábadra egy írógépet.
- De lehet, hogy eltörik valamelyik lábujjam!
- Pontosan. Épp ez a lényege. Törj el kettőt vagy inkább hármat. Ha rántottát akarsz főzni, fel kell törni a tojásokat!

Bingo megborzongott.
- Képtelen lennék rá, Freddie, öregem - mondta, mire Freddie feddően csettintett a nyelvével.
- Nem könnyű segíteni rajtad. Akkor az egyetlen, amit javasolhatok, az egy „másik" Bingo.
- Már ittam egy másikat.
- Nem ilyen másikra gondolok. Mondd meg Mrs. Bingónak, hogy van egy másik illető, aki annyira hasonlít rád, hogy a legélesebb szemet is megtéveszti.

Bingo kivirult, mint egy virág júniusban. Szinte bárminek örült volna, amiben nincsenek taxik és írógépek, ez pedig különösen tetszett neki.

- Ez a hasonmás-ügy mindennapos dolog - folytatta Freddie. - Könyvekben is lehet olvasni. Emlékszem Phillips Oppenheim könyvére, ahol egy angol pacák pont olyan volt, mint egy német pacák, és az angol pacák kiadta magát a németnek, vagy fordítva, elfelejtettem, melyik.
- És megúszta?
- Gond nélkül.
- Freddie - mondta Bingo -, szerintem telibe találtad. Hű, micsoda mázli, hogy összefutottam veled!

Ám a szerkesztőségbe visszaérve a lelkesedése némileg alábbhagyott. Kétségei támadtak, és amit korábban élete tervének tartott, némileg veszített kezdeti vonzerejéből. Bár Mrs. Bingo olyan lányokról írt regényeket, akik azt szeretnék, hogy önmagukért szeressék őket, és szűkszavú, erős férfiakról, akik pléhpofával elballagnak a lenyugvó nap felé, azért volt némi veleszületett józan esze. Közel sem lehetetlen, vélte Bingo, hogy nem veszi be a most már kimondottan nehezen emészthetőnek tűnő magyarázatot. Freddie ötlete nagy általánosságban jó volt, de a sztorit alá kell valamivel támasztani. Kellett valaki, aki hihetővé teszi, és ki más felelt volna meg erre jobban, mint Miss Murgatroyd? Az ő szavát elhinnék. Ha rá tudná venni, hogy menjen el Mrs. Bingóhoz, és mondja meg neki, hogy soha életében nem látta Bingót, és hogy a Trafalgar Square-i csóka egy kuzinja, Ernest Maltravers vagy mondjuk Eustace Finch-Finch - a részletek

nem izgatták -, akkor elejét vehetné a szerelmi fészek felrobbanásának. A telefonkönyvből kikereste George Francis Augustus Delamere-t, Ippleton ötödik earljét, és föltárcsázta a számot.
- Lord Ippleton?
- Személyesen.
- Üdvözlöm.
- Ki üdvözöl?
- A nevem Little.
- Az enyém pedig - mondta a főnemes megindult hangon - sár.
- Megismételné?
- Sár.
- Sár?
- Igen, sár, azok után, amit az az ostoba lányom művelt. Nem tehetem be a lábam a klubba. A fiúk az Atheneumban halálra zrikálnának. Leteszi a popsiját a Trafalgar Square közepén, és a grabancánál fogva viszik el. Nem tudom, mi van a mai lányokkal. Ha az én anyám így viselkedett volna, az öregem elfenekelte volna a papucs sarkával. Mabellel is ezt kéne tennie valami felelős személynek. „Nézd, mit tettél átkozott nőszemély!" mondtam neki, amikor hazatántorgott a rendőrbíróságról. „Foltot ejtettél a családi címeren, ezt tetted! Azóta nem volt ekkora botrány a családban, hogy ősnőnk, Lady Evangeline elfelejtett nemet mondani II. Károlynak!" Kerek perec megmondtam neki!
- A lányok már csak lányok - mondta Bingo békítő szándékkal.
- Ha rajtam múlik, nem! - felelte Lord Ippleton. Bingo belátta, hogy semmi jó nem származik a gondolatmenet folytatásából.

Mabel Murgatroyd atyja nyilvánvalóan nem volt megfelelő hangulatban a modern lányokról folytatott elvont diskurzushoz. Még ilyen távolságból is hallotta fogai csikorgását. Barátunk témát váltott.
- Azon tűnődtem, beszélhetnék-e Miss Murgatroyddal.
- Ne tűnődjön tovább.
- Nem beszélhetnék?
- Nem.
- Miért nem?
- Azért, mert leküldtem a nagynénjéhez Edinburgh-ba azzal a szigorú utasítással, hogy ott marad, amíg nem sikerül egy kis eszet verni a kemény fejébe.
- Ó,jaj!
- Ómi? -Jaj.
- Miért mondta,, jaj"?
- Muszáj volt.
- Ne butáskodjon. Senkinek se muszáj azt mondania, „jaj". Csak egy kis akaraterő kérdése. Mi maga, újságíró?
- Nem, csak egy barát.

Bingo még sose hallott olyan kanadai farkast üvölteni, amelyik sziklába rúgott, miközben átrohant a kanadai erdőn, de úgy vélte, annak a hangja is körülbelül olyan lehet, mint ami majdnem berepesztette a dobhártyáját.
- Egy barát, mi? Így állunk? Biztos maga is egy olyan barát, aki tévútra vezette azt a fafejű kis dinkát, és elindította a címerbesározás útján. Legszívesebben mindannyiukat megnyúznám egy életlen késsel és táncolnék a maradványaikon! Szakállas bunkók! Nyilván van szakálla, igazam van?

- Nem, semmi szakáll.
- Engem nem ver át! Maguk átkozott különcök ing helyett is szakállat hordanak. Himbálják. Mi az ördögért nem borotválkozik?
- Mindennap borotválkozom.
- Valóban? Ma is borotválkozott?
- Tulajdonképpen nem. Nem volt időm. Meglehetősen mozgalmas reggelem volt.
- Akkor megtenne egy szívességet?
- Hogyne, hogyne.
- Menjen vissza abba a baciluslakta lyukba, ahol lakik, és borotválkozzon meg, most rögtön! De ne biztonsági pengét használjon, hanem a régimódit, mert akkor van rá némi esély, hogy elvágja a nyaki ütőerét, amit valami író, akinek a neve nem jut eszembe, úgy jellemzett, hogy oly cél, minőt óhajthat a kegyes. Alászolgája!

Bingo elgondolkodva helyezte vissza a kagylót. Mintha némi ellenségességet vélt volna felfedezni Lord Ippleton modorában. Visszafogottan, de egyértelműen ellenségesen beszélt. Hősünket az a bosszantó érzés fogta el, amit azok élnek át, akiknek nem sikerült barátokra lelniük. De nem ez volt levertsége fő oka. Ami tőrként hatolt a szívébe, az annak a felismerése volt, hogy ha Mabel Murgatroyd Edinburgh-ban van és ott is marad addig a bizonytalan ideig, amíg nem sikerül egy kis eszet verni a kemény fejébe, akkor elveszett minden reménye, hogy hitelt érdemlően elővezesse a hasonmásos tervet. Most már tisztán látta ugyanis, hogy ez nem olyan sztori, amiről egy ifjú férj remélheti, hogy meggyőzővé tudja tenni egy erős társszereplő támogatása

nélkül. Phillips Oppenheim talán megúszta, de az efféle szerencse nem történik meg kétszer.

Kezdett olybá tűnni, hogy Freddie Widgeon lábujjtörő írógépe az egyetlen megoldás, és hosszú percekig szemezett a robosztus szerkezettel, amelyen építő jellegű olvasmányokat szokott gyártani a tündibündiknek. Még fel is emelte és egy pillanatig pozícióban tartotta. De nem bírta rávenni magát, hogy elejtse. Habozott és halogatott. Ha Shakespeare véletlenül épp arra járt volna Ben Johnsonnal, oldalba bökte volna az utóbbit, és ezt súgta volna neki:

- Látod, Ben? Az úr remekül illusztrálja, mire céloztam, azt írván: „félek"-kel felelsz az „ízlenék"-re, mint a macska a mesében.

Végül feladta a küzdelmet. Visszatette az írógépet, a székébe rogyott és arcát a kezébe temetve keservesen felnyögött. Miközben ezt tette, furcsamód úgy tűnt, visszhangos a helyiség, de felpillantva kiderült, hogy mégsem az akusztika a ludas a dologban. Összesen két nyögés hangzott el ugyanis, és a második H. C. Purkiss ajkáról harsant fel. A *Tündibündik* tulajdonosa az irodája ajtajában állt, kinyújtott karral a faborításnak támaszkodott, és első pillantásra lerítt róla, hogy nem azonos a tegnap látott kifogástalan megjelenésű H. C. Purkisszel. Sötét karikák éktelenkedtek a szemei alatt, magukat a szemeket pedig nyugodt lélekkel fel lehetett volna tálalni bárhol reggelinek, buggyantott tojásként. Az is nyilvánvaló volt, hogy az idegei sincsenek csúcsformában, mert amikor az ablakpárkányon ücsörgő helyi verebek egyike hirtelen felcsipogott, Purkiss minden porcikájában megremegett, és Bingónak úgy tűnt, ambiciózus

kísérletet tesz a helyből magasugrás európai rekordjának megdöntésére.
- Á, Mr. Little - mondta a főnök rekedten. - Látom, szorgalmasan dolgozik. Helyes, helyes. Van valami érdekes a reggeli postában?
- Jobbára a szokásos halandzsa - felelte Bingo. - Meglepő, hogy milyen sok ifjú előfizetőnk tűnik agyalágyultnak. Itt van egy bizonyos Wilfred Waterson (hétéves) levele a papagájáról, amiért legszívesebben diliházba csukatnám. Csodálatosnak tartja, hogy a madara mogyoróval kínálja a látogatóit, pedig köztudott, hogy minden papagáj ezzel nyitja meg a társalgást.

Mr. Purkiss megértőbbnek bizonyult a zord lelkű szerkesztőnél.
- Értem a nézőpontját, Mr. Little, de nem várhatunk idős fejet ifjú vállakon. Ha már fejekről beszélünk... - folytatta rángatózva, mint egy berber hastáncos -, nem tud adni pár szem aszpirint? Vagy egy pohár paradicsomlé egy csepp Worcester-szósszal is megtenné. Nincs egyik se? Nagy kár. Biztos segítene.

Hirtelen fény gyúlt Bingo elméjében. Ha a laptulajdonos iránti tisztelete nem lenne ilyen szilárd, talán már hamarabb is kigyúlt volna az a fény.
- Te jó ég! - kiáltott Bingo. - Csak nem lumpolni volt múlt este?

Mr. Purkiss helytelenítően integetett a kezével, amitől majdnem hanyatt esett.
- A lumpolás túl erős kifejezés, Mr. Little. Bevallom, Mrs. Purkiss távollétében néhány baráttal próbáltam enyhíteni

magányomon, akik pókerezni vágytak. Hosszúra nyúlt a játék, csupán egy órája ért véget, és nem zárhatom ki teljesen, hogy az este folyamán hangyányit túlléptem a megszokott alkoholosfrissítő-fogyasztásomat, úgy éreztem, ezt várják a többiek, és nem akartam ellenkezni. De azt mondani, „lumpoltam"...

Bingo általában nem volt kukacoskodó, csak akkor pedánskodott, ha Mrs. Bingo számára akart sztorikat összedobni.

- Nekem lumpolásnak hangzik - erősködött. - Minden tény arra mutat...

Elhallgatott. Zseniális gondolata támadt. Huszonnégy órája még nem lett volna mersze ilyesmit javasolni. De most, hogy H. C. Purkissről kiderült, ő is brancsbeli - házi pókerpartik meg minden -, meg volt róla győződve, ha ő, Bingo, könyörög neki, mondja azt, hogy a múlt éjjel vele volt, mármint Purkisszel, akkor ő, Purkiss nem lesz olyan kegyetlen, hogy megtagadja tőle, Bingótól ezt a kis szívességet, ami neki, Purkissnek nem kerül semmibe, és őt, Bingót, egyenesbe hozná. Mrs. Bingo ugyanis sose merne kétségbe vonni egy ilyen forrásból érkező megerősítést. Már épp szólni akart, amikor Mr. Purkiss folytatta a szóképzést.

- Talán igaza van, Mr. Little. Nagyon is lehetséges, hogy a lumpolás a *mot juste**- De bárhogy is jellemezzük ezt a kis epizódot, egyvalami biztos: szörnyű helyzetbe kerültem miatta. A „partira" - a parti sokkal kellemesebb szó - az említett barátaim egyikénél került sor, és a szobalánytól úgy értesültem, hogy Mrs. Purkiss nem kevesebb, mint ötször próbált meg elérni telefonon a múlt éjjel. Éjjel 10.30-kor, éjjel

11.30-kor, nem sokkal éjfél után, hajnali 2-kor, majd hajnali 4.20-kor ismét. Borzasztóan félek, hogy...
- Úgy érti, *egész éjszaka* nem ment haza?
- Sajnos, Mr. Little, nem.

Bingo elszontyolodott. Összerogyott volna a sokktól, ha nem ül éppen. Ez hát a vég. Ez feltette az i-re a pontot. így lehetetlen meggyőzni Mrs. Bingót, hogy Mr. Purkisszel volt azon időben, amikor a Bosher Street-i cellában csücsült. Olyan nagy volt a fájdalma, hogy éles kiáltást hallatott, amire Mr. Purkiss felugrott, és a feje búbjával levert némi vakolatot a plafonról.
- Tehát - folytatta a zaklatott férfiú, miután visszatért a terra firmára -, végtelenül hálás lennék önnek, Mr. Little, ha megerősítené, hogy késő éjjelig önnél voltam. Sőt, az se ártana, ha megmondaná Mrs. Purkissnek, hogy rettentő sokáig beszélgettünk a szerkesztőség ügyeiről, így megengedte, hogy az éjszakát a vendégszobájában töltsem.

Bingo nagy levegőt vett. Leszögezhetjük, hogy a *Tündibündik* tulajdonosát soha nem tartották megkapó jelenségnek, Bingo most mégis gyönyörűnek látta. Akkor se nézhette volna nagyobb elragadtatással, ha ő a Taj Mahal holdfényben.

Ám a külseje zord maradt. Egy hang azt súgta, ha ügyesen forgatja a lapokat, most sokat segíthet magán. Az emberek dolgának, ezt megbízható forrásból tudta, árja van, mely habdagállyal boldogságra visz.

Összeráncolta a homlokát, és ezzel egyidejűleg csücsörített.
- Értsem úgy, Purkiss, hogy arra kér, mondjak szándékosan valótlanságot?

- Nagy szívességet tenne nekem.

Bingo kénytelen volt abbahagyni a csücsörítést, hogy beszélni tudjon, de a homlokát továbbra is ráncolta.

- Nem vagyok biztos benne - mondta hűvösen -, hogy akarok szívességet tenni önnek. Tegnap fizetésemelést kértem, ön pedig kereken elutasított.
- Nem kereken. Egész biztosan nem kereken, Mr. Little.
- Meglehetősen kereken.
- Igen, emlékszem. De azóta átgondoltam a kérdést, és kész vagyok megemelni a juttatását - mondjuk, havi tíz fonttal?
- Legyen ötven.
- Ötven!
- Jó, akkor negyven.
- Nem venne fontolóra harmincat?
- Szó se lehet róla.
- Akkor legyen.
- Beleegyezik?
- Igen.

Csöngött a telefon.

- Á - mondta Bingo. - Biztos megint a nejem hív. Halló?
- Bingo?
- Ó, halló, drága holdsugaram. Mi történt az előbb? Letetted, mint Napóleon a fegyvert.
- Mrs. Purkisst kellett ápolnom.
- Történt vele valamit?
- Aggódott, mert Mr. Purkiss nem volt otthon egész éjszaka.

Bingo vidáman felnevetett.

- Hogy is lett volna? Nálam volt.

- Hogyan? Persze. Hivatali ügyeket kellett megvitatnunk, ezért hazavittem magammal. Olyan sokáig fennmaradtunk, hogy elhelyeztem a vendégszobában. Ott töltötte az éjszakát.

Hosszú csönd állt be a vonal túlsó végén.

- De az a fénykép! - szólalt meg végül Mrs. Bingo.

- Melyik fénykép? Ó, arra gondolsz, ami az újságban megjelent. Azt hiszem, értem, mi jár a fejedben. Nagyon hasonlít rám, ugye? Alaposan meglepett. Sokszor hallottam már, hogy az embereknek vannak hasonmásaik, de a valóságban még sose találkoztam ilyesmivel. Legföljebb könyvekben. Emlékszem egyre Phillips Oppenheimtől, ahol egy angol pasi pont úgy nézett ki, mint egy német pasi, és az angol pasi nagy sikerrel adta ki magát a német pasinak, vagy fordítva, már nem emlékszem, melyik. Úgy vélem, nagy kavarodást okozott. De visszatérve a fotóra, ha Mr. Purkisszel töltöttem az éjszakát, nem lehettem a fogdában, ahová vélhetően a hasonmásom került. De ha akarod, kérdezd meg Mr. Purkisst, épp itt van velem. Önt keresik, Purkiss - mondta Bingo, és átnyújtotta a telefont.

Győzelem egy testhosszal

- Á, itt van, Mr. Little - mondta H. C. Purkiss. - Elígérkezett már vacsorára?

Mire Bingo... De mielőtt megtudnánk Bingo válaszát, vissza kell mennünk néhány lépéssel, hogy - amint a jogászok mondják - lefektessük a megfelelő tényállást.

H. C. Purkiss, a kisdedóvók és családi otthonok újságja, a *Tündibündik* tulajdonosa mindig júliusban vette ki évi rendes szabadságát. Ez azt jelentette, hogy Bingónak, az újság feltörekvő, ifjú szerkesztőjének júniusban vagy augusztusban kellett kivennie a sajátját. Ebben az évben, akárcsak tavaly, az előbbi hónap közepe táján tette meg, és néhány nappal az Eton-Harrow krikettrangadó előtt tért vissza a civilizációba bronzbarnán és kipihenten. Épp a Piccadillyn sétált gondolataiba merülve, amikor összefutott klubtársával, Macskakaja Potter-Pirbrighttal (Claude Cattermole népszerű színész, többnyire fiatalkorú karakterek megformálója). Egy rendkívül sziporkázó beszélgetés után, amely sajnos túl hosszú volt, sem hogy részletesen ismertessük, Macskakaja megkérdezte Bingót, akar-e néhány jegyet a jövő heti előadásra, amiben szerepelni fog. Bingo pedig, aki elragadónak találta a gondolatot, hogy ingyen mehet színházba, úgy ugrott az ajánlatra, mint pisztráng a műlégyre. Lelkesen várta, hogy láthassa Macskakaját, amint a felvonás elején betrappol teniszütővel a kezében, és azt kiáltja: „Ki akar teniszezni?" Legalábbis így képzelte el a szerepét.

Már csak egy probléma maradt: kísérőt találni a programra. Felesége, Rosie M. Banks, a szerelmes regények széles körben olvasott szerzője Droitwich-ben tartózkodott anyjával és Algemon Aubrey-vel, a dundi babával, aki a közelmúltban tűnt fel London utcáin. Mr. Purkiss jutott eszébe, de elvetette az ötletet. Végül úgy döntött, megkérdezi Myrtle nénit, Mrs. J. G. Beenstockot, hogy volna-e kedve vele tartani. Ez azt jelentette, hogy kellemetlen este elé néz. Át fog lógni Bingó székére, Myrtle néni ugyanis olyan kövér, hogy minden

jóérzésű mérleg sikítva menekül előle, és ha parlamenti képviselő lenne, kettőt érne a szavazata. Ugyanakkor magányos, nagyon magányos özvegyasszony, és Bingo úgy vélte, kedves dolog lenne egy kis fényt lopni az életébe. Így hát el is ment a néni házához, ám amikor csöngetett, Willbeforce sajnálattal tájékoztatta, hogy őnagysága nincs otthon, ugyanis egy mediterrán hajóúton vesz részt. Mint azt Willbeforce közölte, a néni hazatérése másnap, vagy rá egy nappal várható, és Bingo épp távozott volna, amikor a komornyik a szája elé tette kezét, és csak a szája sarkából beszélve azt suttogta:

- Nem akar egy vagyont keresni, Mr. Richard?

Bingo mindennél jobban szeretett volna egy vagyont keresni, így hát igenlő válasza éppoly gyors volt, mint mohó.

- Tegye fel a gatyáját is Anyatigrisre holnap, a két órás futamon a Hurst Parkban - súgta Wilberforce, majd miután hozzátette, hogy ha Bingo azonnal cselekszik, módjában áll nyolc az egyhez oddsot biztosítani, visszatért komornyiki teendőihez, olyan lelkiállapotban hagyva Bingót, amit egy olyan ember, mint mondjuk a néhai Gustav Flaubert, aki nagyon kényes a megfelelő szóhasználatra, kaotikusnak nevezne.

Mit tegyen, mit tegyen, kérdezte magától. Ide-oda cikázott az agya. Egyfelől Wilbeforce megbízható ember, aki rengeteg zsokét, tipsztert, istállóban lakó macskát és más jól informált, lóversenyközeli személyt ismer. Az ő esélyítéletére lehet adni. Ugyanakkor Mrs. Bingo, aki oly sok feleséghez hasonlóan nem egy nagy sportember, kimondottan megtiltotta Bingónak, hogy lovakra fogadjon, és az ifjú férj elborzadt, ha elképzelte,

milyen jelenetre kerülne sor óhatatlanul, amennyiben balul sülnek el a dolgok, és őnagysága rájön. A helyzet mindenképpen gondolkodást igényelt.

De aztán rájött, hogy a probléma csupán elméleti, hiszen az utolsó öt fontját koptatja, és fizetésig nem is lesz több, márpedig a bukiknál pénzáramlásra van szükség, mielőtt megköttetik az üzlet. Ha egy tucat Anyatigris indulna egy tucat kétórás futamban, akkor se tehetne semmit.

Nagyon megkönnyebbült, hogy így megoldódott a probléma, és remek hangulatban ért haza. Levette a cipőjét, kevert magának egy gin-tonikot, és épp letelepedett volna a heverőre egy jó könyvvel, amikor csöngött a telefon.

Jól ismert hang szüremlett át a drótokon.

- Kincsem?
- Ó, hello, kincsem.
- Mikor jöttél haza?
- Az imént.
- Hogy vagy?
- Jól, bár nagyon hiányzol. Na és te?
- Jól vagyok.
- És Algy?
- Ő is jól van.
- És az anyád?
- Ő kevésbé jól. Vizet nyelt ma reggel a sósfürdőben. Már jobban van, de még mindig muris, morgó hangot ad, mint egy tigris.

Bingo kezében megremegett a kagyló. A jó könyv, amivel le akart telepedni, tehetetlenül hullott alá a kezéből. Mindig hitt a

jelekben és ómenekben. Márpedig ha ez nem jel és ómen, akkor nem tudja, mi. Morgó tigris!
- Azt mondtad, hogy az anyád egy tigris, jobban mondva, Anyatigris? - kérdezte elképedve.
- Igen, olyan hangot ad, mintha motor menne a tüdejében.

Bingo egy székhez támolygott, magával vitte a telefont. Keserűség szállta meg, és minden oka meg is volt rá. Itt van tőle egy karnyújtásnyira a tuti üzlet, és le kell mondania róla, mert nincs tőkéje. Tálcán kínálják neki a gazdagságot, vízi tormával körítve, de ott kell hagyja, mert nem tudja kifizetni a beugrót. Maga Thomas Hardy se érezhette volna át jobban a sors iróniáját.
- Ó, jut eszembe - folytatta Mrs. Bingo -, amiért igazából hívtalak. Tudod, hogy jövő héten lesz Algy születésnapja. Vettem neki egy csörgőt, meg valami plüssállatot, de szerintem be kéne tennünk valamit a kis tipegő bankszámlájára, ahogy tavaly is. Úgyhogy küldök neked tíz fontot. Szervusz, édesem, sietnem kell, daueroltatni megyek, és máris késésben vagyok.

Letette, Bingo pedig minden porcikájában bizsergett. Nem is hagyta abba, még bőven lefekvés idő után is bizsergett. Még az éjszaka közepén is forgolódott a párnáján, ugyanazon remények és kételyek között, amik akkor fogták el, amikor Willberforce felvetette, hogy egy vagyont kereshetne. Ismét átsuhant lázas elméjén a kérdés: „Mit tegyek?" Nem azért ingadozott és hezitált, mintha lelkiismeret-furdalást okozna neki átmeneti kölcsönért folyamodni a fiához. Ez a része teljesen rendben volt. Tudta, hogy az ő fia bármikor örömmel finanszírozza apja sportbefektetéseit, különösen, amikor a

befektetés a szó legmélyebb értelmében talált pénz. Azt pedig mondania sem kell a gyermeknek, hogy amint a buki tejel, megkapja a részesedését, és azt fogja látni, hogy tipegő bankszámlája nem egy, hanem két tízessel gyarapodott.

Nem, őt Mrs. Bingo gondolata tette ingataggá. Willberforce biztos volt benne, hogy Anyatigris megver minden versenytársat, azt a benyomást keltve, hogy a nyeremény voltaképp talált pénz, de a legjobb dolgok is balul sülnek el néha. A költő, Burns mutatott rá erre a közönség előtt. Ő úgy nevezte: „tévútra mén", mert nem betűzött túl jól, de ugyanazt jelenti. Márpedig ha ez tévútra mén, mi lesz a gyümölcse? Mikor elaludt, még mindig azt fontolgatta, meg meri-e tenni.

De másnap reggelre visszatért a bátorsága. Az ebédszünet Charles (Charlie Mindig Fizet) Pikelet, a közismert turf könyvelőirodájában találta, amint átadja a pénzt, pontban 2.13-kor pedig a Parazita Klub szivarszobájában ült egy székben, arcát a kezébe temette. A kétórás futamon a Hurst Parkban az alábbi lovak értek célba Anyatigris előtt: Kikötői Fény, Cukorborsó, Skót Köd, Papok Öröme, Brian Ború, Ariadné és Kolumbusz Kristóf. Nyolcan indultak. Wilbeforce-szal ellentétben Burns, a költő tudta, miről beszél.

Nem tudta volna megmondani, meddig ült ott összetörten. Amikor magához tért kómájából, észrevette, hogy nagy lett a jövés-menés a szivarszobában. Egy Pasas ült az ajtó melletti asztalnál tollal a kezében és papírlappal előtte, s a klubtagok egymás után az asztalhoz léptek. Sehogy se értette, így hát magyarázatot kért Macskakaja Potter-Pirbrighttól, aki ekkor telepedett le mellé.

- Mi történt? - kérdezte.
- Ez a Kövér Nagybácsi Verseny - mondta Macskakaja.
- Micsoda?

Macskakaja elcsodálkozott.

- Azt akarod mondani, hogy nem tudsz a Kövér Nagybácsi Versenyről? Nem voltál itt tavaly, amikor elkezdtük?
- Biztos elutaztam.
- A verseny az Eton-Harrow rangadó első napján zajlik.
- Á, akkor tényleg nem voltam itt. Mindig korán kell kivennem a szabadságomat, és nem érek vissza az Eton-Harrows rangadóra. Idén igen, de ez kivétel. Miről van szó?

Macskakaja elmagyarázta. Egy intelligens parazita, aki az egyik legkövérebb nagybácsival rendelkezik Londonban, észrevette, milyen sok klubtársa rendelkezik kövér nagybácsival. Úgy érezte, bűn lenne, ha nem tenné ezt egy ahhoz hasonló, bár kisebb léptékű verseny alapjává, mint amilyeneket Írországban és Kalkuttában űznek. A működési elve egyszerű. Benevezed a nagybácsidat, mások is benevezik a sajátjukat, a neveket pedig összekeverik egy kalapban. A zsűrizést McGarry, a pultos végzi, aki rendelkezik azzal a titokzatos képességgel, hogy képes grammra pontosan bárkinek és bárminek megbecsülni a testsúlyát, a pekingi pincsitől a Covent Garden szopránjáig csupán úgy, hogy ránéz.

- Aki a nyertes nevet kihúzza - fejezte be Macskakaja -, megkapja a jackpotot. Azt az ötven fontot kivéve természetesen, ami a győztes nagybácsi tulajdonosának jár.

Bingo nagyot nyögött. Egy arra járó megfigyelhette volna, hogy furcsán csillog a szeme.
- Ötven fontot?
- Így van.
Bingo felpattant ültéből, és izgatottan körülnézett a szobában.
- Hol van Stexes? - kiáltotta, Stexes Prosserre, a klub milliomosára utalva.
- Azt hiszem, a bárban. Mit akarsz tőle?
- Be akarom nevezni Myrtle nénit, és részesedést ajánlok Stexesnek, hogy fedezhessem a kiadásaimat.
- De...
- Csak semmi de! Mikor lesz a húzás?
- Három nap múlva.
- Rengeteg időnk van még. Azonnal megkeresem.
- De...
- Már megint de. Mi bajod? Ha attól félsz, Stexes nem megy bele, tévedsz. Ő üzletember. Belátja, hogy biztosra mehet. Ismered Myrtle nénit, tanúsíthatod, mennyire kövér. Egy nagybácsi se lehet kövérebb nála. Menjünk, most keressük meg Oofyt, és egyezzünk meg.
- De nagynénik nem indulhatnak. Csak nagybácsik.
- Mit... mit mondtál?
Macskakaja megismételte, amit mondott, és Bingo tetőtől-talpig megremegett.
- Azt akarod mondani, hogy hiába van valakinek a londoni West End legkövérebb nagynénije, egy nagynéni, aki ha nem lenne gazdag, független nő, jól megélne kövér nőként egy cirkuszban, nem válthatja pénzre?

- Sajnos nem.
- Ezt a gyalázatot! Biztos vagy benne?
- Egészen biztos. Benne van a szabálykönyvben.

Egy lelombozott Bingo tért vissza a *Tündibündik* szerkesztőségébe. Inkább érezte magát vert hadnak, mint a kisdedóvók és családi otthonok újságja szerkesztőjének. Megpróbált az olvasói levelekre koncentrálni, amelyeket a levelezőrovatba küldtek be az előfizetők. Fogta egy bizonyos Edwin Waters (hétéves) levelét, aki Miggles nevű sziámi macskájáról írt, de a gondolatai minduntalan elkalandoztak. Ugyanilyen nehezére esett elmerülni Alexander Allbright (hatéves) négyoldalas értekezésében a teknősről, Shelley-ről, és épp Anita Ellsworth (nyolcéves) hosszas esszéjénél tartott, ami egy Birdie nevű kanáriról szólt, amikor kinyílt az irodája ajtaja, és Mr. Purkiss jelent meg.

- Á, itt van, Mr. Little - mondta H. C. Purkiss. - Elígérkezett már vacsorára?

Ha emlékeznek, pont itt tartottunk.

Bingo elhaló hangon azt felelte, nem, és kis híján hozzátette, hogy ha munkaadója azt tervezi, megosztja vele az estebédjét, készen áll foggal-körömmel tiltakozni.

- Gondoltam, Mrs. Little talán vacsoravendégeket vár.
- Droitwich-ben van az anyjával. Az anyja sósfürdőt vesz. Reumás.
- Nagyszerű. Csodálatos. Kiváló - mondta Mr. Purkiss, gyorsan hozzátéve, hogy nem Bingo anyósa ízületi bántalmai töltik el ekkora örömmel. - Örömmel hallom, hogy ezek szerint ráér. Mondja, Mr. Little, ismeri ön egy amerikai ifjúsági író, bizonyos Kirk Rockaway munkásságát? Nem?

Nem lep meg. Jóformán ismeretlen az Atlanti-óceánnak ezen a partján, de úgy tudom, a *Karcsi Kutyus, Cili Cica és Csibe Csabi* című könyve kötelező olvasmány a hazájában. Belenéztem néhány munkájába, és kitűnőek. Pontosan az az olvasócsalogató, akire a *Tündibündiknek* szüksége van. Épp Londonban tartózkodik.

Bingo lelkiismeretes szerkesztő volt. Ha a magánélete romokban hevert is, mindig képes volt háttérbe szorítani a személyes problémáit, ha az újságnak szüksége volt rá.

- Legjobb lesz, ha lecsapunk rá, mielőtt a *Tökmagok* újság tökfejei megelőznek - mondta.

Mr. Purkiss diadalmasan elmosolyodott.

- Már megtettem. Találkoztam vele egy, a tiszteletére rendezett teadélutánon, és beleegyezett, hogy velem vacsorázik ma este a Barribault Hotelben.

- Az jó.

- De ez - folytatta Mr. Purkiss - még nem minden. A teadélutánon rendkívül fontos dolog történt. Valaki szóbahozta Mrs. Bingo könyveit, és kiderült, hogy Mr. Rockaway óriási rajongója. Borzasztó lelkesen beszélt a műveiről. Érti, hová akarok kilyukadni, Mr. Little?

- Szeretné az autogramját?

- Természetesen, és biztosítottam, hogy számíthat Mrs. Bingóra. De nyilvánvaló, hogy meg kell változtatni az esti programot. Önnek kell vendégül látnia, nem pedig nekem. Miután ön Mrs. Little férje, amerikai barátunk nyilván önre kíváncsi. Máris felhívom.

Mr. Purkiss visszament a szobájába, majd néhány perc múlva vidáman tért vissza.

- Minden rendben, Mr. Little. Tartok tőle, hogy egy kisebb füllentéshez kellett folyamodnom. Azt mondtam neki, hogy hörghurutban szenvedek, ami miatt nem tanácsos este kimozdulnom, de a szerkesztőm, Rosie M. Banks férje helyettesít. Nagyon lelkes, alig várja, hogy megismerje önt. Természetesen fedezem a kiadásait. Itt van tíz font. Ez bőségesen elegendő a vacsora költségeire, Mr. Rockaway ugyanis úgy informált, hogy megrögzött antialkoholista, így hát borra nem kell költeni. Elég, ha holnap visszahozza az aprót.

Túlzás lenne azt állítani, hogy Bingo szívesen töltötte az estéjét egy olyan emberrel, aki csibékről meg cicákról ír és csak limonádét iszik. Nem kerülte el figyelmét az élet újabb fintora sem, amely tíz fontot helyezett a nadrágzsebébe, de lehetetlenné tette, hogy akár egy fillért is Algemon Aubrey bankszámlájára tegyen belőle. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy nem vacsoráztatja meg Kirk Rockawayt és megtartja Mr. Purkiss tízesét, de aztán elvetette. Ha felülteti Mr. Kirk Rockawayt, a csibe- és cicaspecialista nyilván kapcsolatba lép Mr. Purkisszel, hogy megkérdezze, mi a túró, Mr. Purkiss pedig, értesülvén a történtekről, azonnal felmenti asszisztensét a szerkesztői teendők alól, Mrs. Bingo tudni szeretné majd, miért, és... de Bingo ennél a pontnál inkább felhagyott a képzelődéssel. Nem sokkal nyolc előtt a Barribault's Hotel halljában várt, és Kirk Rockaway annak rendje és módja szerint meg is jelent.

Azt mondjuk, „megjelent", de a szó nem elégítené ki Gustav Flaubert-t. Ő valami olyasmit javasolna, mint „feltornyosult", vagy „előtotyogott", a pontosság kedvéért. A *Karcsi Kutyus,*

Cili Cica és Csibe Csabi írója ugyanis a legkövérebb emberek egyike volt, aki alatt összetört az utcai mérlegautomata. Olyan volt, mint aki kora gyermekkora óta csak keményítőben gazdag élelmiszeren él, és elszomorította Bingót a gondolat, hogy egy ilyen jó alapanyag kárba vész. Bárcsak ő lenne a nagybácsija, gondolta sóvárogva. Stexes Prosser 20 fontot fizetne a harmadáért.
- Mr. Little? - kérdezte az emberi víziló, megragadta Bingo kezét, és dülledt, de tiszteletteljes szemmel nézett rá. - Lám, lám, lám - mondta. - Nagy pillanat ez a számomra! Mrs. Little könyvei évek óta nagy hatással vannak rám. Állandóan olvasom őket, ráadásul, nem szégyellem bevallani, könnyes szemekkel. Az ön felesége szebb és jobb hellyé teszi a világot. Alig várom, hogy az a megtiszteltetés érjen, hogy találkozhatok vele. Hogy van? Remélem, jól?
- Ó, remekül.
- Ez nagyszerű! - mondta Kirk Rockaway, majd az alábbi halhatatlan kijelentést tette: - Rögtön tisztázzunk valamit, Mr. Little. Rosie M. Banks férje nem fizethet ebben a hotelben. Eszébe se jusson, hogy maga rendezi ma a számlát. Én állom a vacsorát.
- Hogyan?
- Úgy bizony, uram. Nem bírnék Mrs. Little szemébe nézni, ha engedném önt fizetni.

A Barribault's Hotel hallját stabilra építették, és mi sem állt távolabb tőle, mint hogy táncra perdüljön, Bingónak mégis úgy tűnt, hogy a helyiség ily módon feledkezett meg magáról. Két oszlop állt a közepén, és Bingo megesküdött rá, hogy rúgnak egyet előre, aztán oldalra. Az örömmámortól

megbénult egy pillanatra. Aztán ki bírt nyögni annyit, hogy ez nagyon kedves Mr. Rockawaytől.
- Szóra se érdemes - mondta Kirk Rockaway. - Menjünk be, rendben?

A füstölt lazac feletti társalgás Bingo vendéglátójára korlátozódott. Bingo maga még mindig képtelen volt megszólalni. A felismerés, hogy ezzel a csodával az utolsó pillanatban megmenekült a sorstól, amely rosszabb a halálnál - bevallani mindent Mrs. Bingónak és végighallgatni a megjegyzéseit férje közelmúltban tanúsított cselekedeteiről -, megbénította a hangszálait. Még akkor is kábult volt, amikor megérkezett a leves.

Meleg volt az este, és hosszú utat kellett megtenni a hallon át az étterembe és az éttermen át az asztalukhoz. Kirk Rockaway, aki nyilván nem volt mozgáshoz szokva, elfáradt. Mire megjött a leves, izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán, és körülbelül az ötödik kanál leves után a mellzsebébe nyúlt a zsebkendőjéért. Kihúzta, és vele együtt kiesett egy fénykép, átrepült a légen, egyenesen Bingo tányérjába. Amikor Bingo kihalászta a léből és megtörölgette a zsebkendőjével, valami ismerős ütötte meg a szemét. A képen egy meglehetősen nagy kiterjedésű nő állt, és huncut pillantással nézett vissza a válla fölött. Bingo csodálkozva ismerte fel Mrs. J. G. Beenstockot, az utolsó emberi lényt, akiről feltételezte, hogy a levesében talál.
- Lám-lám - mondta. - Szóval ismeri a nénikémet?
- Kit?
- A nénikémet.

Kirk Rockaway döbbenten nézett rá.

- Ez az istennő az ön nénikéje?
- Az bizony.
- Elképesztő!
- Szerintem is. Mit keres a fényképe a szíve fölött?

Kirk Rockaway hezitált kicsit. Mintha elpirult volna, bár nehéz lett volna megmondani, mert az arca már eleve paradicsomszerű volt. Végül megszólalt.

- Elmondhatok valamit? - kérdezte.
- Nosza.
- Azért jöttem ilyen messze Oaklandből, San Franciscóból, hogy feleségül vegyem.

Most Bingón volt a megdöbbenés sora.

- Úgy érti, ön és Myrtle néni jegyesek?

Olyan erős felindulás lett úrrá rajta, hogy alig bírt beszélni. Túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen; mint egy gyönyörű álom, hogy ez a hájas pacák a nagybátyja lesz és így nevezheti a Parazita Klub versenyére.

Kirk Rockaway kínosan feszengett. Megint hezitált, mielőtt megszólalt.

- Nem vagyunk jegyesek.
- Nem azok?
- Még nem. Tudja, úgy egy éve jött San Franciscóba.
- Igen, emlékszem, hogy Amerikába utazott. Nagyon szeret utazni.
- Egy vacsorán ismerkedtünk meg. Hálaadási vacsora volt pulykával, krumplival, gyümölcsös-húsos pitével - a szokásos hálaadási menüvel. Myrtle velem szemben ült, és ahogy azt a pulykát ette - élvezettel, *hozzáértéssel,* nem csak csipegetett, mint más nők -, szíven ütött - mondta Kirk Rockaway, és

kidudorodó mellénye bal oldalára tette a kezét. - Amikor pedig láttam, hogy mit művel a pitével, tudtam, hogy elvesztem. De egyelőre még nem kértem meg a kezét.
- Miért nem?
- Nem volt merszem.
- Hogy!?
- Nem, uram, nem volt merszem.
- Miért nem?
- Nem tudom. Nem volt és kész.

Bingo szinte megvakult, úgy megvilágosodott hirtelen. Mr. Purkiss szavai csengtek a fülében. „Megrögzött antialkoholista", ezt mondta Mr. Purkiss, és máris minden világos volt.
- Próbált inni rá? - kérdezte.
- Ittam egy csomó árpanyákot.
- Árpanyákot?!
- De nem volt semmi hatása.
- Nem csodálom. Árpanyák! - Bingo hangjából sütött a megvetés. - Mire jó az árpanyák? Hogy akar profi udvarlóvá válni ilyen vacakkal? Még ma is agglegény lennék, ha nincs annyi eszem, hogy betöltök magamba egy liter pezsgő-barnasör keveréket, mielőtt megkértem Rosie-t, hogy álljon anyakönyvvezető elé velem. Az kell önnek, pezsgő és barna sör. Új emberré varázsolja.

Kirk Rockaway kétkedőnek tűnt.
- De az alkohol, én pedig megígértem néhai anyámnak, hogy sose iszom alkoholt.
- Szerintem ha kapcsolatba lépne vele egy spiritiszta szeánszon az abc-s táblával, elmagyarázná a helyzetet és

hangsúlyozná, hogy jó cél érdekében van szüksége az anyagra, a mama szemet hunyna és engedélyezné. De ez időbe telne. Órákig is várhatna a kapcsolásra. Legjobb, ha most rögtön bedönti, és amikor kellőképp beivott, azonnal letámadjuk a nénikémet. Egy Földközi-tengeri hajóúton volt, de már vissza kellett érnie. Pincér, egy üveg Bollingert és annyi barna sört, amennyit csak elbír!

Körülbelül fél órával később Kirk Rockaway szeme egész másként csillogott. Piros volt és jelentősen kidudorodott. Szavai némileg elmosódtak.

- Öregem - mondta -, bírom a burádat.
- Igazán, öregem? - kérdezte Bingo.
- Úgy bizony, öregem. Na és tudod, miért bírom annyira a burádat?
- Nem, öregem, nem tudom. Miért bírod annyira a burámat?
- Mert annyira más, mint Mortimer Frisbyé.
- Kicsoda Mortimer Frisby?
- Jó kérdés. Ő vezeti a *San Francisco Herald* gyermekrovatát, és kritikusnak nevezi magát. Tudod, mit írt a legújabb könyvemről?
- Nem. Mit írt a legújabb könyvedről?
- Megmondom, mit írt. Szavai bevésődtek a szívembe, szó szerint idézem. „Szerintünk Mr. Rockaway tévesen gondolja, hogy minden gyermeknek víz lötyög az agya helyén." Mit szólsz ehhez?
- Gyalázatos!
- Úgy van, gyalázatos.
- Förtelmes!
- Förtelmes, ahogy mondod.

- Nyilván megőrült.
- Egész biztosan. De ha azt hiszi, hogy beszámíthatatlanságra hivatkozva megúszhatja, nagyon téved. Jól orrba vágom! Vigyünk egy üveggel az útra, és rögtön hozzá is látok.
- Hol van az úriember?
- San Franciscóban.
- Nem mehet San Franciscóba!
- Miért nem? - kérdezte Kirk Rockaway kissé kimérten. - Tudomásom szerint az évnek ebben a szakában szabadon lehet San Franciscóba utazni.
- De nagyon messze van. Különben is, a nénikémet akarta megkérni.
- Tényleg? Szavamra, igaza van! Kiment a fejemből.
- Akkor rajta! Amennyiben készen áll.
- Remekül érzem magam. Erősnek, hatalmasnak, dominánsnak érzem magam! Tudja, mit csinálok azzal a nővel?
- Megtöri az akaratát?
- Pontosan. Nem tűrök semmi butaságot. A nők hosszú jegyességet akarnak, meg templomi szertartást kórussal, de én hallani se akarok ilyesmiről! Mi az izénél házasodunk össze... mit is mondott?
- Az anyakönyvvezető előtt.
- Ott gyorsan megy a dolog?
- Nagyon gyorsan. Egy pillanat alatt vége.
- Ha pedig meghallom, hogy ellenkezni próbál, jól orrba vágom! Gyere, rendezd a cechet, és menjünk.

Bingónak leesett az álla.

- Úgy érted, fizessem ki a számlát?
- Ha így jobban tetszik.

- Azt hittem, te fizeted a vacsorát.
- Ezt meg honnan veszed?
- Te mondtad, hogy fizetsz, mivel Rosie M. Banks férje vagyok.
- Kinek a férje?
- Rosie M. Banks.
- Sose hallottam róla - mondta Kirk Rockaway. - Te hívtál meg, úgyhogy fizess. Vagy jobban szeretnéd, ha orrba vágnálak?

Mr. Rockaway olyan termetes volt, a viselkedése pedig olyan fenyegető, hogy Bingo nem látott más megoldást. Lelke legmélyéből jövő nyögést hallatott, majd kitapogatta a zsebében Mr. Purkiss tíz fontját, és remegő kézzel odaintette a pincért.

Bingo nénikéje Kensingtonban lakott, így hát taxit hívtak. Hosszú volt az út, de Kirk Rockaway csatakiáltásokkal tette színesebbé, amelyek egyetemi éveiből jutottak eszébe. Épp egy kiáltás közepén járt, amikor kiszálltak, és csöngetés közben fejezte be.

Kinyílt az ajtó. Willoughby jelent meg. Kirk Rockaway ellentmondást nem tűrően mellbe ütögette.
- Vigyen a főnökéhez!
- Uram!
- A Beenstock tyúk. Beszédem van vele.
- Mrs. Beenstock nincs itthon, és lekötelezne uram, ha lelépne.
- Nem lépek le. Követelem, hogy azonnal láthassam a nőt, akit szeretek - mennydörögte Kirk Rockaway, és továbbra is kopogott a komornyikon, mint egy harkály.

- Összeesküdtek, hogy távol tartsák tőlem, és közlöm, hogy tudom, ki a főkolompos. Ha nem hívja azonnal...

Elhallgatott. No nem mintha mondandója végére ért volna, csak elvesztette az egyensúlyát és legurult a lépcsőn. Bingo, aki időközben belépett az előszobába, úgy látta, Rockaway kettőt pattant, de olyan lelkiállapotban volt, hogy könnyen tévedhetett. Willoughby becsukta az ajtót, Bingo pedig megtörölte a homlokát. A sajátját, nem Willoughbyét.

- A nénikém itthon van?
- Nincs, uram. Holnap jön haza.
- Akkor miért nem mondta meg az úrnak?
- Az úr részeg, Mr. Richard. Hallga csak!

Arra a tényre célzott, hogy Kirk Rockaway most az ajtón dörömbölt a kopogtatóval, közben pedig sztentori hangon azt kiabálta, hogy a szerelmét fogságban tartja egy banda, akiket Mortimer Frisby fizet. Aztán hirtelen elült a hangoskodás, és Bingo az ajtó melletti kisablakon kikukucskálva látta, hogy a San Franciscóban található Oakland poétája a rendőrség egyik helyi erőjével társalog. Bingo túl messze volt ahhoz, hogy hallhassa a beszélgetést, de elég heves lehetett, mert rövid szóváltás után Kir Rockaway a szavakat tettre cserélve orrba vágta a biztos urat. Ezután a törvény keze karon ragadta és elvezette az éjszakába.

A Bow Street-i rendőrbíró másnap reggel szigorúan ítélte meg az ügyet. Mint mondta, a törvénytelenség mostanság Londont elöntő árjának gátat kell szabni, azoknak pedig, akik azzal szítják a tüzet, hogy rendőröket vágnak orrba, meg kell tanítani, hogy nem mentesülhetnek gaztetteik büntetése alól.

- Tizennégy nap - tért a magisztrátus a lényegre, Bingo pedig, aki részt vett az eljáráson, azzal az érzéssel tántorgott ki az épületből, hogy itt a vég.

Immár semmi reménye nem maradt rá, hogy ez a jól táplált idegen időben feleségül veszi Myrtle nénit, és így benevezheti a Kövér Nagybácsik versenyre. A döntés idején még mindig a cellájában lesz - patkányok által rágcsálva, remélte Bingo, mert rossz kedvében volt. Sötéten látta a jövőt. Eszébe jutott egy vers, abban szerepelt ez a mondat: „Az éjből, mely úgy hull fölém, mint földtekére zord pokol", és úgy érezte, ha megkérnék, hogy jellemezze pillanatnyi helyzetét, ennél jobban ő maga se tudná. Úgy illettek a szavak helyzetére, mint tapéta a falra.

Csupán egyetlen apró reménysugara maradt. Willoughby azt mondta, Bingo nénikéje ma jön haza a Földközi-tengeri hajókázásból. A néni olykor hajlandó volt adakozni, ha szépen kérték. Ezt az esélyt Charles (Charlie „Mindig Fizet") Pikelet körülbelül 100 a 8-hoz adná, de akkor is esély. Myrtle néni házához sietett tehát, és megnyomta a csöngőt.

- Jó reggelt, Willoughby.
- Jó reggelt, Mr. Richard.
- Még hogy Anyatigris!
- Örülnék, ha nem beszélnénk róla, uram.
- Én is. A nénikém itthon van?
- Nincs uram. Elmentek vásárolni.
- Mentek? - kérdezte Bingo, és csodálta, hogy a komornyik többes számban beszél a gazdájáról, lett légyen bármilyen kövér.
- Madam és Sir Hercules, Mr. Richard.

- Ki az ördög az a Sir Hercules?
- Asszonyom férje, uram. Sir Hercules Foliot-Foljambe.
- Hogyan?!
- Igen, uram. Mint kiderült, útitársak voltak a hajóúton, amiről asszonyom most tért vissza. Úgy tudom, a menyegzőre Nápolyban került sor.
- Meg vagyok döbbenve. Ezekben a zavaros időkben bármi megtörténhet, igazam van?
- Igen, uram.
- Micsoda meglepetés! Miféle fickó?
- Kopasz, színe mint a ketchup, és kövér.
Bingo felkapta a fejét.
- Kövér?
- Igen, uram.
- Mennyire kövér?
- Van róla egy fotó asszonyom budoárjában, ha érdekli.
- Lássuk! - kiáltott Bingo.

Furcsa bizsergést érzett, de közben igyekezett arra gondolni, hogy nem szabad beleélnie magát. A Parazita mércéjével mérve új nagybácsijában valószínűleg nincs is semmi különös. Egy perccel később megtántorodott és éles kiáltást hallatott. Egy olyan hatalmas, annyira hőlégballonszerű férfi fotóját nézte megbabonázva, akihez képest Kirk Rockaway csupán kissé erős derékban. Úgy vélte, még egy olyan korpulens asszonynak is, mint Myrtle néni, értekeznie kellett volna a jogtanácsosával a frigy előtt, nehogy bigámiát kövessen el.

Hosszas, boldog sóhaj szakadt fel Bingóból.
- Van Isten! - mormolta. - Van Isten!

- Uram?
- Semmi, semmi. Csak egy kósza gondolat. Kölcsönveszem ezt a fényképet, Willoughby.
- Asszonyom esetleg bosszankodni fog a hiánya felett.
- Mondja meg, hogy még ma délután visszakapja. Csak meg akarom mutatni valakinek a Parazita klubban - mondta Bingo.

A Stexes Prosserrel való beszélgetésére gondolt. Ha Stexes belemegy a feltételeibe, hajlandó neki - mondjuk - húsz százalékot adni a biztos befutójából, de eltökélte, hogy nem adja magát könnyen.

George és Alfred

A Horgásztanya különtermében székelő filozófusok kicsiny csoportja az ikrekről beszélgetett. Egy Gin-Tonik hozta fel a témát, akinek az unokatestvére a közelmúltban lett gazdagabb egy ikerpárral, és alig indult be a társalgás, amikor Mr. Mulliner, a különterem korelnöke elmosolyodott, mint akinek valami kedves emlék jutott az eszébe.
- A bátyám fiaira gondoltam, George-ra és Alfrédre - magyarázta. - Ők is ikrek.
- Egypetéjűek? - kérdezte egy Whisky Jéggel.
- Teljesen egyformák.
- Biztos mindig összetévesztik őket.

Minden bizonnyal így lenne, ha ugyanott telepednek le, de életútjuk jelentősen eltért egymástól. Alfréd hivatásos bűvész lett, és ideje nagy részét Londonban töltötte, miközben George

néhány évvel korábban Hollywoodban próbált szerencsét, és sok hányattatás után segédforgatókönyv-író lett a Colossal-Equisite-nél Jacob Schnellenhamer csapatában.

A segédforgatókönyv-író nem valami nagy ember Hollywoodban - úgy vélem, valahol a script-girl és a szélgépkezelő között helyezkedik el. De bármennyire is sajnáltam George-ot pórias sorsáért, szánakozásomat mérsékelte a tudat, hogy helyzet csupán átmeneti. Ugyanis a harmincadik születésnapján, amely már nem volt messze, hatalmas vagyon birtokába jut, amit a keresztanyja helyezett neki letétbe.

Több év kihagyás után Mr. Schnellenhamer jachtján láttam viszont George-ot. Egy korábbi angliai látogatása során barátkoztam össze Mr. Schnellenhamerrel. Valamelyik nap összefutottam vele a Piccadillyn, ahol említette, hogy Monte Carlóba tart, hogy üzleti ügyekről tárgyaljon Sam Glutz-cal a Perfecto-Wonderfultól, aki ott telel. Meghívott, hogy tartsak vele. Hálásan elfogadtam a meghívást, és az első személy, akivel szembetaláltam magam a fedélzetre lépve, George volt.

Remek volt a kedve, amit nem csodáltam, mert mint elmondta, néhány napja betöltötte a harmincat, és amint Monacóba érünk, azonnal átveszi az örökségét.

- Ott találkozol a letét kezelőjével?
- Ott lakik. Egy Bassinger nevű öreg mókus.
- Akkor gratulálok, George. Vannak terveid?
- Rengeteg. Az első, hogy nem leszek többé csicska.
- Én úgy tudtam, „további dialógus"-író vagy.
- Az ugyanaz. Három éve csicskáztat Schnellenhamer, de elég volt. Radikális hangnemváltás lesz. Szobám magányában már napok óta gyakorlok nemet mondani. Nem, Mr.

Schnellenhamer. Nagyon is téved, Mr. Schnellenhamer. Sületlenségeket beszél, Mr. Schnellenhamer. Túlzás lenne azt mondanom neki, hogy forduljon pszichiáterhez?
- Azt hiszem, egy kicsit.
- Talán igazad van.
- Nem akarod megbántani az érzéseit.
- Kétlem, hogy vannak neki. De értem, mire gondolsz.

Kellemes hajóút után értünk Monte Carlóba. Amint lehorgonyoztunk a Monacói-öbölben, partra szálltam, hogy újságot vegyek. Már épp készültem visszatérni a jachtra, amikor George-ot pillantottam meg. Éppen nagyon sietett valahova. Köszöntem neki, és megdöbbenésemre kiderült, hogy ő nem George, hanem Alfréd. Az utolsó személy, akire számítottam Monte Carlóban. Mindig úgy hittem, hogy a bűvészek sosem hagyják el Londont, legfeljebb ha vidéki gyerekzsúrokon lépnek fel.

Örült nekem. Mindig nagyon közel álltunk egymáshoz. Gyermekként sokszor kölcsönvette a cilinderemet, hogy nyulakat húzzon ki belőle, mert már akkor is próbálgatta mestersége alapjait és képességeit, amik lehetővé tették, hogy később A Nagy Alfredónak nevezze magát. Végtelen szeretettel húzott elő a mellzsebemből egy kemény tojást.
- Hogy az ördögbe kerülsz ide, Alfréd? - kérdeztem.
Egyszerű magyarázattal szolgált.
- Fellépek a kaszinóban. Van néhány jelenésem a revüben, és büszkén mondhatom, hogy fetreng tőlem a közönség.

Eszembe jutott, hogy milyen vicces monológokkal tűzdelte tele mindig is a műsorát.

- És te, hogyhogy Monte Carlóban vagy? Remélem, nem játszani jöttél?
- Mr. Schnellenhamer jachtján vendégeskedek. Összerezzent a névre.
- Schnellenhamer? A filmes? Aki azt a nagy bibliai eposzt forgatja, a *Salamon és Sába királynőjét?*
- Igen, az öbölben horgonyzunk.
- Nocsak, nocsak - motyogta Alfréd elmélázva. Szavaim szemmel láthatóan gondolkodóba ejtették. Aztán az órájára nézett és felkiáltott. - Te jó ég! - mondta. - Rohannom kell, mert lekésem a próbát.

Így hát mielőtt szólhattam volna, hogy fivére, George is Mr. Schnellenhamer jachtján tartózkodik, elrohant.

Mr. Schnellenhamert a fedélzeten találtam, amikor visszaértem. Épp akkor fejezte be a beszélgetést egy fiatalemberrel, akit riporternek néztem. A fiatalember elment, Mr. Schnellenhamer pedig a távozó hátára bökött a hüvelykujjával.
- Figyeljen! - mondta. - Tudja, mit mondott nekem a fickó? Emlékszik, hogy Sam Glutz-cal akartam itt találkozni? Úgy tűnik, hogy tegnap este valaki megtámadta Samet.
- Ne mondja!
- Igen, uram. Leütötték. Újságokat hozott? Mutassa! Biztos a címlapra került!

Tökéletesen igaza volt. Még George is kénytelen lenne azt mondani, „Igen, Mr. Schnellenhamer!" Nagy főcímmel tálalták a cikket. Mint kiderült, az elmúlt éjjel Mr.Glutz a kaszinóból tért vissza a hoteljébe, amikor egy ismeretlen személy leütötte és meglehetősen viharvert állapotban

otthagyta a földön. Egy járókelő megtalálta, és bekísérte a kórházba, ahol összevarrták.
- Remény sincs elkapni a fickót - mondta Mr. Schnellenhamer.

Felhívtam a figyelmét, hogy a rendőrség szerint van egy nyom.
- Rendőrség!
- Szolgálatára - mondta egy hang.

Megfordulva egy pillanatra azt hittem, De Gaulle tábornokot látom. De aztán rájöttem, hogy az úriember néhány centivel alacsonyabb, mint a tábornok, és vagy egy méterrel rövidebb az orra. De még a tábornok se lehetett volna zordabb és ijesztőbb.
- Brichoux őrmester a monacói rendőrségtől - mutatkozott be.
- Mr. Mullinert keresem, aki tudomásom szerint önnel utazik.

Ez meglepett. Az is meglepett, hogy folyékonyan beszél angolul, de hamarosan rájöttem ennek magyarázatára. Egy olyan helyen, mint Monte Carlo, ahol a rendőrök állandóan nemzetközi kémeket, sűrűn lefátyolozott kalandornőket és hasonlókat kérdeznek ki, hamar rájuk ragad a nyelv.
- Én vagyok Mr. Mulliner - mondtam.
- Mr. George Mulliner?
- Ó, George? Nem, ő az unokaöcsém. Őt keresi?
- Igen.
- Miért? - kérdezte Schnellenhamer.

- A Mr. Glutzot ért tegnap esti inzultus miatt. A rendőrségnek oka van feltételezni, hogy Mr. Mulliner segítheti a nyomozást.
- De mivel?

- Szeretnénk, ha megmagyarázná, hogy került a pénztárcája arra a helyre, ahol Mr. Glutzot megtámadták. Az ember ugyebár hajlamos jelentőséget tulajdonítani az ilyesminek. Beszélhetnék vele? - kérdezte Brichoux őrmester, mire egy matrózt szalajtottak George-ért. Azzal a hírrel tért vissza, hogy nincs a fedélzeten.
- Talán sétálni ment a partra - vélte Mr. Schnellenhamer.
- Akkor engedelmével - mondta az őrmester zordabban, mint valaha - megvárom, míg visszatér.
- Én pedig előkerítem - ajánlkoztam.

Döntő fontosságúnak éreztem elkapni George-ot és figyelmeztetni, hogy ki vár rá a jachton. Természetesen abszurd volt még csak a feltételezés is, hogy bármi köze lehet az előző esti botrányhoz, de ha a tárcáját megtalálták a bűntett helyszínén, nyilvánvalóan lesz miért magyarázkodnia. Meglátásom szerint olyan helyzetbe került, mint a főhős szokott a krimikben - a körülmények összejátszása folytán ártatlansága dacára első számú gyanúsítottá válik, és irtó kínos időket él át, amíg az utolsó fejezetben tisztázódik minden.

A kikötő közelében, egy padon találtam rá. Két kézzel fogta a fejét. Talán úgy érezte, ha elengedi, szétesik, mert amikor a nevén szólítottam és felnézett, nyilvánvaló volt, hogy erősen másnapos. A téma szakértőitől tudom, hogy hatféle másnaposság van - a Törött Iránytű, a Varrógép, az Üstökös, az Atomi, a Betonkeverő és a Manó bugi. Ránézésre úgy tűnt, George-nak mind a hat van egyszerre.

Nem is csodáltam. Előző este vacsora után azt mondta, felkeresi a letét kezelőjét, hogy átvegye az örökségét. Természetesnek tartottam, hogy utána megünnepelte. De

amikor megkérdeztem, így volt-e, azon keserű, érdes nevetések egyikét hallatta, amelyek annyira kellemetlenek.
- Ünnepelni! - mondta. - Nem, nem ünnepeltem. Elmondjam, mi történt múlt éjjel? Elmentem Bassinger szállodájába, megmondtam a nevem, és megkérdeztem, otthon van-e. Mire közölték, hogy egy-két hete kijelentkezett és hagyott nekem egy levelet. Átvettem a levelet. Kinyitottam. Elolvastam. Miután elolvastam... Vágtak valaha képen egy vizes hallal?
- Bármily különös is, nem.
Engem egyszer már igen, amikor vitába keveredtem egy horgásszal odalent, Santa Monicán. Most is valami hasonlót éreztem. Ugyanis a levélben, annak a házasságot nem kötött szülők sarjának a biliét doux*-jában P. P. Bassinger tájékoztatott, hogy évek óta játszik az örökségemmel, és szörnyen sajnálja, de már nincs örökség. Elment. Akárcsak ő. Mire ezt olvasom - írta -, azon széles látókörű dél-amerikai országok valamelyikében lesz, amelyek nem hisznek a kiadatásban. Alázatosan bocsánatot kért, de egy férfit okol mindenért, akivel a bárban találkozott, és egy verhetetlen szisztémát kapott tőle a rulettasztalhoz. Hogy a keresztanyám miért olyan embert bízott meg az örökségem kezelésével, aki Monte Carlóban lakik, rövid sétára a kaszinótól, sose tudjuk meg. Szinte kiprovokálta a dolgot.

Vérzett érte a szívem. A legnagyobb jószándékkal se gondolhattam, hogy ma van a szerencsenapja. Nem elég ez, még ott van Brichoux őrmester is. Reszketeg hangon szólaltam meg.
- Szegény fiam!
- Szó szerint szegény.

- Borzalmas sokk lehetett.
- Az volt.
- Mit tettél?
- Te mit tettél volna? Mentem és leittam magam. Ami viszont érdekes, hogy nagyon különös rémálmom volt. Vannak rémálmaid?
- Néha.
- Súlyosak?
- Olykor.
- Lefogadom, hogy nem olyan súlyosak, mint az enyém. Azt álmodtam, hogy megöltem valakit. Még mindig nem tudom elfelejteni. Folyton magamat látom, amint dulakodok valakivel, aztán kiütöm. Nagyon kellemetlen élmény. Miért nézel rám úgy, mint egy gondterhelt bárány?

Meg kellett mondanom.

- Nem rémálom volt, George.
- Bosszúsnak tűnt.
- Ne légy szamár. Azt hiszed, nem ismerek fel egy rémálmot?
- Ismétlem, nem rémálom volt.

Hitetlenkedve nézett rám, az álla lefittyedt, mint az elrontott szuflé.

- Csak nem akarod azt mondani, hogy tényleg megtörtént?
- Tartok tőle. Benne van minden újságban.
- Tényleg leütöttem valakit?
- Nem is akárkit. Egy mozgófilm vállalat elnökét, amitől a tetted lényegében *lése majesté***.

*** Francia, jelentése: szerelmeslevél.**
**** Francia jogi kifejezés: felségsértés**

- Még tiszta szerencse - mondta George, aki némi erős gondolkodás után próbálta megkeresni a dolog jó oldalát -, hogy senki se tudja, hol voltam. Ez mindenképp megnyugtató. Még mindig úgy bámulsz rám, mint egy gondterhelt birka. Miért?
- Az jár a fejemben, milyen kár, hogy elejtetted a pénztárcádat - benne a neveddel és a címeddel - a bűntett helyszínén.
- Ezt tettem?
- Igen.
- Ezer ördög és pokol!
- Ezer ördög és pokol, bizony. Egy rendőr őrmester várja a fedélzeten, hogy visszatérj. Oka van feltételezni, hogy segítség lehetsz a nyomozásban.
- Ó, átok!
- Tökéletesen igazad van. Csak egy megoldás maradt. El kell szöknöd, amíg lehet. Menj át a határon Olaszországba.
- De az útlevelem a fedélzeten van.
- Idehozhatom neked.
- Sose találod meg.
- Akkor nem tudom, mit tanácsoljak. Na persze talán...
- Az nem jó.
- Vagy esetleg...
- Az se jó. Nem - mondta George -, ez a vég. Kutyaszorítóba kerültem. Vállalom. Nem akartam rosszat. Senki se hibáztathat, olyan baleset áldozata vagyok, ami bárkivel előfordulhat, ha annyira berúg, mint én, de mindegy. Ilyen az élet. Azért jössz Monte Carlóba, hogy nagy vagyonra tegyél szert, megrészegülsz a gondolattól, hogy végre nemet mondhatsz a vén Schnellenhamernek, és mit kapsz? Semmi

vagyont, csak egy fejfájást, és mindezt megkoronázandó guillotine-t, vagy mit használnak errefelé. Ismétlem, ilyen az élet. Egy kéjutazás. Csak nekem nem jött be. *Iker!* Felkiáltottam, mint akit áramütés ért.

- Tudom már, George!
- Igen?
- Fel akarsz jutni a jachtra.
- Igen?
- Hogy elhozd az útleveledet.
- Igen?
- Akkor menj oda.

Mérgesen nézett rám.

- Ha azt hiszed - mondta -, hogy effélékkel kell szórakoztatni egy másnapos embert, aki rendkívül aggódik, mert a törvény vérebei a nyomában lihegnek és bármikor leguillotine-ozhatják, félek, ellent kell mondanom. Te magad mondtad, hogy a jachtot ellepték a rendőrök, akik a bilincsüket törölgetve várják visszatértemet. Elég nagy ostobaság lenne beállítanom azzal, hogy „Hello, fiúk, itt vagyok." Nem gondolod?
- Elfelejtettem hozzátenni, hogy azt fogod mondani, Alfréd vagy.

George csak pislogott.

- Alfréd?
- Igen.
- Alfréd, a fivérem?
- Az ikertestvéred, Alfréd - mondtam, megnyomva kicsit az „iker" szót, és láttam, ahogy beesett arcára kiül lassan a felismerés. - Én odamegyek előtted és elhintem nekik, hogy

van egy ikertestvéred, aki a megszólalásig hasonlít rád. Ezután megérkezel. Ne félj, hogy nem hisznek neked. Alfréd ugyanis szintén Monte Carlóban van, egy revüben lép fel esténként a kaszinóban, és úgy vélem, ismert személy lehet a helyiek körében. Alighanem a rendőrség is ismeri. No persze nem rossz értelemben, de biztos látták már a műsorát, sőt, fel is kérte őket, hogy húzzanak egy kártyát, bármilyen kártyát, és jegyezzék meg, mielőtt visszateszik a pakliba, aztán ő előhúzza egy citrom belsejéből. Kizárt, hogy ez a kegyes csalás kudarcot valljon. Ha már a fedélzeten vagy, könnyen találhatsz valami ürügyet, hogy lemenj. Kézenfekvő megoldás, hogy szódabikarbónára van szükséged. Odalent megkeresheted az útleveled, mondasz néhány kedves búcsúszót és távozol.

- Na és ha Schnellenhamer megkér, hogy bűvészkedjek neki?

- Nem hinném. Nem az az ember, aki szeret szórakozni. Éppen hogy igyekszik elkerülni. Mint elpanaszolta nekem, a filmmágnásság egyik keresztje, hogy bárki, akivel találkozik, azonnal játszani kezd előtte, hátha szerződteti. Azt mondta, Hollywoodban egy jobb délelőttön végig kellett néznie egy titkárnő, két könyvügynök, egy biztosítási ügynök, egy masszőr, egy benzedrin*-árus, a stúdió biztonsági őre, egy cipőpucoló fiú és egy borbély színjátékát, mindezt még ebéd előtt.

- De mi oka lenne Alfrédnek a jachtra jönni?

- Egyszerű. Hallotta, hogy Mr. Schnellenhamer megérkezett. Nyilván szerepelt a társasági rovatban. Tudja, hogy Mr. Schnellenhamerrel vagyok...

- Honnan?

- Mondtam neki, amikor tegnap összefutottunk. Így hát eljött meglátogatni.

A felismerés most már George egész arcát felvillanyozta. Rekedtesen felkacagott.

- Azt hiszem, ez beválhat.
- Persze hogy beválik. Nem bukhat meg. Most megyek és előkészítem a terepet. Miután a ruházatod némileg viseletes, jó lenne átöltöznöd, megborotválkoznod és egy mosakodás se ártana. Itt van pénz - mondtam, aztán egy bátorító hátbaveregetéssel ott hagytam.

Brichoux még mindig a helyén volt, amikor a jachtra értem. Távolról sem vonzó arcán hajthatatlan elszántság honolt. Mr. Schnellenhamer olyan tekintettel ült mellette, mint aki arra gondol, jelentős lépés lenne a világ jobbá tétele felé, ha megszabadulnánk az összes rendőrtől. Nem kedveli a rendőröket, mióta egyikük, miközben épp megbírságolta, Hamlet nagymonológját adta elő neki, hogy megmutassa, mire lenne képes egy drámai szerepben. Haladéktalanul megkezdtem küldetésem.

- Van valami hír az unokaöcsémről? - kérdeztem.
- Nincs - felelte az őrmester.
- Még nem tért vissza?
- Még nem.
- Roppant furcsa.
- Roppant gyanús!
- Lehet, hogy meglátogatta a fivérét.
- Van fivére?

*** Amfetamin-tartalmú gyógyszer**

- Igen. Ikrek. Alfrédnek hívják. Talán maga is látta, őrmester. A kaszinó revüjében játszik. Bűvészkedik.
- A Nagy Alfredo?
- Ez a művészneve. Látta az előadását?
- Láttam.
- Elképesztően hasonlít George-ra. Még én is alig tudom megkülönböztetni őket. Ugyanaz az arc, testalkat, ugyanaz a járás, ugyanolyan színű haj és szem. Meg fog döbbenni a hasonlóságtól, ha találkozik George-dzsal.
- Alig várom, hogy találkozhassak Mr. George Mullinerrel.
- Alighanem Alfréd is eljön ma beszélgetni kicsit, mert valószínűleg olvasta a lapokban, hogy Mr. Schnellenhamer vendége vagyok. Á, itt is jön - mondtam, amikor George a hajópallóra lépett.
- Hello, bácsikám!
- Szóval idetaláltál?
- Igen.
- Vendéglátóm, Mr. Schnellenhamer. Továbbá Brichoux őrmester a monacói rendőrségtől.
- Örvendek. Jó reggelt, Mr. Schnellenhamer, nagyon vártam már, hogy megismerhessem. Hatalmas megtiszteltetés.

Büszke voltam George-ra. Azt vártam, hogy ha kicsit is, de ideges lesz, ám idegességnek nyomát se láttam. Tökéletesen nyugodtnak tűnt, kicsit sem remegett a hangja, amikor Mr. Schnellenhamerhez fordult.
- Volna egy ajánlatom a készülőben lévő bibliai eposzával, a Salamon és Sába királynőjével kapcsolatban. Talán ön is észrevette, hogy ezeknek a történelmi szuperprodukcióknak van egy nagy baja: hiányzik belőlük a humor. Nagyszabású

díszlet, csatajelenetek több tízezer katonával mindkét oldalon, de hol maradnak a harsány röhögések? Vegyük a *Kleopátrát.* Volt abban bármi vicces? Semmi. Azonnal rájöttem, amikor olvastam az ön terveiről, hogy a Salamon és Sába királynőjének a maradéktalan sikerhez egy vicces bűvészre van szüksége, ezért úgy döntöttem, felajánlom a szolgálataimat. Aligha kell ecsetelnem, hogy egy enyémhez hasonló mutatvány milyen remekül illeszkedne a filmbe. Nincs is jobb egy illuzionistánál, hogy szórakoztassa az uralkodót a hosszú téli hónapok alatt, biztos Salamon királynak is volt egy az udvarában. Mi történik? Megérkezik Sába királynője. Leesik az álla a káprázatos környezettől. „A felét se mondták el nekem" mondja. „Tetszik a kis palotám?" kérdi a király. „Elmegy. De várj, még semmit se láttál. Hívjátok a Nagy Alfrédot!" Akkor jövök én. „Képzeljék", mondom „vicces dolog történt velem a trónterembe jövet". Azzal elmondok egy sztorit meg néhány geget, aztán előadom a műsoromat, amin át is futnék gyorsan. Az első trükkömhöz...

Döbbenten álltam. Még a beszéde közepén se járt, amikor rájöttem a szörnyű igazságra. Nem George-ot láttam magam előtt - lila ködön keresztül -, hanem Alfrédet, és átkoztam magam, amiért voltam oly ostoba, hogy megemlítettem neki Mr. Schnellenhamert. Tudhattam volna, hogy feltüzeli a hír, hogy a filmmágnás a közelben van, és esélye nyílhat egy busás szerződésre. George pedig bármikor megjöhet! Nem csoda, hogy megtántorodtam és meg kellett kapaszkodnom, ha jól tudom, a kötélbakban.

- Az első trükkömhöz - folytatta Alfréd - szükségem van egy font vajra, két banánra és egy aranyhalas akváriumra. Elnézést. Azonnal jövök.

Lement, gondolom, a kellékek beszerzésére, és amint megtette, George lépett a pallóra.

George-on nyoma se volt annak a könnyed önbizalomnak, ami annyira lenyűgözött Alfrédnél. Nyilvánvalóan lámpaláza volt. A lába remegett, és láttam, hogy az ádámcsutkája le-fel jár, mintha egy láthatatlan zsinóron húzogatnák. Olyan volt, mint egy ideges szónok a banketten, aki szólásra emelkedvén, hogy tósztot mondjon a vendégeknek, rájön, hogy teljesen kiment a fejéből a két hír, Pat és Mike története, amivel meg akarta nevettetni a közönségét.

Nem hibáztattam, mivel Brichoux őrmester kivett a zsebéből egy bilincset, rálehelt és megtörölgette a kabátja ujjával, miközben Mr. Schnellenhamer azzal a dermesztő pillantással nézett rá, ami oly sokszor késztette a Colossal-Exquisite dolgozóit, hogy eltántorogjanak a boltba és egy kis cukros-malátás tejturmixszal erősítsék meg magukat. A filmmágnás viselkedése vészjóslóan nyugodt volt, épp mint a vulkánok, mielőtt kitörnek, hogy a környék ingatlantulajdonosai azt kívánják, bárcsak másutt telepedtek volna le. Szemmel láthatóan erőnek erejével visszatartotta magát, mivel úgy döntött, játszani fog az én szerencsétlen unokaöcsémmel, mielőtt leleplezi magát. George az alábbi szavakkal kezdte meg a beszélgetést:

- Jó reggelt. Én... ö.... Vagyis hát... én... ö... a nevem Alfréd Mulliner.

Sem Mr. Schnellenhameren, sem Brichoux őrmesteren nem láttam azt a fajta beleérző képességet, amiről a drámakritikusok olyan sokat írnak.
- Jó reggelt - mondta az előbbi. - Szép időnk van.
- Igen, Mr. Schnellenhamer.
- Jó a termésnek.
- Igen, Mr. Schnellenhamer.
- Bár rossz az esernyőiparnak.
- Igen, Mr. Schnellenhamer.
- Jöjjön, csatlakozzon hozzánk. Azt mondta, Alfréd Mullinernek hívják?
- Igen, Mr. Schnellenhamer.
- Hazudik! - bömbölte Mr. Schnellenhamer ijesztő hirtelenséggel, álarcát ledobva. - Maga épp annyira nem Alfréd Mulliner, mint amennyire én, ami nem sok. Maga George Mulliner és gyilkossági kísérlettel vádolják, vagy valami hasonlóval. Hívja a rendőrséget! - utasította Brichoux őrmestert.
- *Én* vagyok a rendőrség - emlékeztette az őrmester, az én benyomásom szerint meglehetősen hűvösen.
- Ja, tényleg. Elfelejtettem. Akkor tartóztassa le ezt az embert!
- Haladéktalanul megteszem!

Brichoux őrmester bilinccsel a kezében George felé indult, de még mielőtt rátehette volna a csuklójára, megzavartak minket.

Bármennyire is lefoglalt a fedélzeten kibontakozó jelenet, az imént vázolt szóváltások alatt a szemem sarkából észrevettem, hogy egy alaposan bekötözött, középkorú úriember közeledik felénk a mólón. Most felmászott a

hajópallóra, és egy erőtlen „Szia, Jake"-kel köszöntötte Mr. Schnellenhamert.

Annyira be volt kötözve, hogy az ember azt hihette, a saját anyja se ismeri fel, de Mr. Schnellenhamer mégis ráismert.

- Sam Glutz! - kiáltotta. - Megáll az eszem! Azt hittem, kórházban vagy!

- Kiengedtek.

- Úgy nézel ki, mint Tutanhamon múmiája, Sam!

- Te is úgy néznél ki, ha ugyanígy elverne egy huligán, mint engem. Olvastad a lapokban?

- Persze. Címlapra kerültél.

- Az is valami. De nem szívesen mennék át még egyszer ilyesmin. Azt hittem, itt a vég. Az egész életem filmje lepergett előttem.

- Nem lehetett valami jó.

- Nem is volt.

- Biztos örömmel hallod majd, Sam, hogy elkaptuk a fickót, aki leütött.

- Tényleg? Hol van?

- Épp itt. A bilincset tartó úriember mellett áll.

George lehajtotta a fejét, de ebben a pillanatban pont felemelte, mire Mr. Glutz felkiáltott.

- *Maga!*

- Ő az. George Mulliner. A Colossal-Exquisite-nél dolgozott, de természetesen kirúgtam. Vigye a hűvösre, őrmester!

Minden kötés megremegett Mr. Glutz testén, mint búza a nyugati széltől, és következő szavaiból kiderült, hogy ezt a Mr. Schnellenhamer által felvázolt program fölötti rémület és méltatlankodás okozta.

- Csak a holttestemen keresztül! - kiáltotta. - Ez az a remek fiatalember, aki megmentette tegnap este az életem!
- Micsoda?
- Persze. Az a csirkefogó a szuszt is kiverte volna belőlem, amikor feltűnt ez az úr, elkapta a grabancát, és némi borzalmas tusakodás után a csirkefogó megelégelte, és olajra lépett. Büszkeséggel és örömmel tölt el, hogy megismerhetem, Mr. Mulliner. Ha jól hallottam, Jake kirúgta. Jöjjön, dolgozzon a Perfecto-Wonderfulnak, és vérig leszek sértve, ha nem húz ki belőlem szemtelenül magas fizetést. Megteszem a cég alelnökének, címzetes unokaöccsi rangban.

Előléptem. George még mindig képtelen volt megszólalni.
- Egy pillanat, Mr. Glutz! - mondtam.
- Ön kicsoda?
- George ügynöke. Van a szerződésnek egy pontja, ami véleményem szerint felülvizsgálatra szorul. Nem gondolja, Mr. Glutz, hogy az unokaöccsi cím piti jutalom annak, aki megmentette az életét?

Mr. Glutz szemmel láthatóan meghatódott. A kötései közt matatva elmorzsolt egy könnycseppet.
- Igaza van! - helyeselt. - Legyen sógor! Most menjünk, ebédeljünk meg. Ön is! - mondta nekem, mire azt feleltem, örömmel.

Elhagytuk a fedélzetet. Mr. Glutz ment elöl, utána én, majd George, aki még mindig nem tért magához. Az utolsó, amit láttam, hogy Alfréd visszatért az egy font vajjal és a két banánnal. Mintha némi csalódottságot láttam volna az arcán. Nyilván azért, mert nem tudott aranyhalas akváriumot szerezni a trükkjéhez.

Egy jó szivar, az FÜST

Amikor Lancelot Bingley, a feltörőben lévő ifjú festő eljegyezte Gladys Wetherby költőnőt - akinek amellett, hogy jól forgatta a tollat, arca és alakja modelleket idézett, szeme pedig, akár a Földközi-tenger kékje egy jobb napon -, természetesen úgy vélte, ez remek dolog, és érdemes végigcsinálni. Arra jutott, hogy minden érintettnek annál jobb, minél előbb lesz az esküvő. Szóba is hozta a dolgot Gladysnek, amikor épp a *poulet rôti au cressont** pusztították a Préselt Árvácskában.

- Azt javaslom - mondta Lancelot -, hogy ha nincs semmi különösebb dolgod a jövő héten, elnézhetnénk az anyakönyvvezetőhöz, és rávehetnénk, hogy tegye a dolgát. Azt mondják, ezek az anyakönyvvezetők irtó gyorsan dolgoznak. Az egész nem tart tovább tíz percnél, és végre ezt is letudjuk, ha érted, mire gondolok.

De a férfiú legnagyobb csodálkozására Gladys nem kezdett kislányos örömében tapsikolni, és nem mondta, hogy rátapintott a lényegre, hanem a fejét rázta.

- Sajnos ez nem ilyen egyszerű.
- Mi a baj?
- Francis bácsira gondoltam.
- Kinek a Francis bácsijára?
- Az én Francis bácsimra.
- Nem is tudtam, hogy van egy Francis bácsid.

*** Poulet rôti au cresson: sült csirke vízitormával (fr.)**

- Édesanyám öccse. Pashley-Drake ezredes. Talán már hallottál róla.
- Egy szót sem. Nekem senki nem mond semmit.
- Híres, nagy vadász volt.

Lancelot a homlokát ráncolta. Nem szerette a nagy vadászokat. Ő, a maga részéről, ha összetalálkozna egy vapitivel vagy gnúval, vagy akármivel, megkínálná szendviccsel a piknikkosarából. A gondolat, hogy valaki ismétlőfegyverrel lőjön rá, mint ahogy vélhetően ez a Pashley-Drake is tette, felháborította.

- Akkor nem bánom, hogy még nem futottunk össze. Nem kedvelném.
- Anyám kedvelte. Nagyon felnézett rá, és amikor meghalt, rábízott egy csomó pénzt, hogy adja oda nekem, ha férjhez megyek.
- Nagyszerű!
- Annyira azért nem, mert csak akkor kapom meg, ha a bácsikám helyesli a választásomat. Márpedig téged nem fog helyeselni.
- Miért nem?
- Mert festő vagy.
- Mi a baj a festőkkel?
- Francis bácsi szerint álladóan orgiákon vesznek részt a műtermükben, és leopárdbőrön ülő, egzotikus, meztelen hercegnőket festenek.
- Francis bácsi egy tökfej.
- Milyen igaz. De ő kezeli a zsozsót.
- Úgy érzed, nem válik meg tőle?
- Kevés rá az esély.

- Akkor hagyjuk. Van elég pénzem - mondta Lancelot, aki a legtöbb művésszel ellentétben egész tehetős volt, csinos magánjövedelemmel rendelkezett.

Gladys megrázta a fejét. Lancelot úgy érezte, hogy azon az estén Gladys állandóan a fejét rázza.

- Nem - mondta a lány. - Szükségem van arra a pénzre, nem megyek feleségül anélkül. Nem leszek afféle nincstelen feleség, akinek térden állva kell rimánkodnia a férjének, ha szeretne venni egy kalapot. Némelyik férjezett barátnőm szerint olykor negyed liter könnyet is el kell sírni, mielőtt a legkisebb összeget is ki tudják húzni a párjukból. Én képtelen lennék rá, tiltja a büszkeségem.

Hiába érvelt Lancelot a *poulet róti au cresson* és az ebéd utáni kávé alatt, Gladys nem engedett az elhatározásából. Egy mélabús művész kísérte haza a lányt, majd ment tovább kocsmáról kocsmára, hogy alaposan leigya magát. Mi lesz a vége, hová jut így, kérdezte magától. Próbálta meggyőzni magát, hogy ez csupán szeszély a nő részéről, de mégse nyugodott meg. Tudta ugyanis, hogy Gladys makacs, mint egy öszvér.

A rákövetkező reggel tapasztalt másnaposság elűzött a fejéből minden gondolatot, ami nem a szódabikarbónával állt kapcsolatban, de még azután se lett a régi, gondtalan önmaga, hogy több pohárnyival bedöntött a frissítő nedűből. Kín és szenvedés jutott osztályrészéül. Komoran, egykedvűen ült a műtermében, képtelen volt a vászonra emelni az ecsetet. Ha arra jár egy meztelen hercegnő, hogy lefestesse a portréját, Lancelot gondolkozás nélkül visszautasítja a felkérést azon egyszerű indokkal, hogy nincs hozzá kedve. Csupán azzal tudott némileg enyhíteni lelke kínjain, hogy harmonikázott

kicsit. Nehéz időkben mindig ezzel vigasztalódott. Épp befejezte az *Over the Rainbow-t* és belekezdett volna az *Old Man Riverbe.,* amikor kivágódott az ajtó és Gladys viharzott be. Izgatott volt, szemei pedig úgy csillogtak, hogy Lancelot egy pillanatra ikercsillagoknak nézte őket.

- Tedd félre a has-zongorát, szép, szőke hercegem - kiáltotta Gladys -, és hallgass rám. Olyan híreket hozok, hogy örömödben körbetáncolod Londont, mint egy balerina. Találd ki, mi jött a reggeli postával! Levél Francis bácsitól.

Lancelot nem értette, miért kéne örülnie ennek.

- Tényleg? - kérdezte, meg se próbálva osztozni szerelme lelkesedésében.

- Mit gondolsz, mit írt? Megkért, hogy találjak neki egy művészt, aki megfestené a portréját, hogy kitehessék a Felfedezők Klubjában. Tiéd a munka!

Lancelot csak pislogott, változatlanul lelkesedés nélkül. Megint fájni kezdett a feje, és elképzelni se tudott volna kellemetlenebbet, mint megfesteni egy nagy vadász portréját, aki alighanem puskával a kezében, trópusi sisakkal a fején akarja megörökíttetni magát, miközben egyik lábát egy kitömött antilopra helyezi.

- Én? - kérdezte. - Miért én?

- Nem érted, mit jelent ez? Napokra össze lesztek zárva, és ha nem tudod ez idő alatt lenyűgözni, akkor mégsem vagy a hímek gyöngye, akinek gondoltalak. Az alatt a néhány hét alatt annyira el kell bűvölnöd, hogy semmit se tagadjon meg tőled. Akkor megmondod neki, hogy összeházasodunk, ő áldását adja, majd tollért és a csekkfüzetéért nyúl. Van kérdés?

Lancelot egykedvűsége úgy hullott le róla, mint valami ruha. Bár ezen a reggelen lassan fogott az agya, azért képes volt átlátni a terv erényeit.
- Nincs kérdés - mondta. - Nagyszerű!
- Tudtam, hogy tetszeni fog.
- De...
Szöget ütött egy gondolat Lancelot fejében. Művészként az ultramodern iskolához tartozott. Általában olyan képekkel fejezte ki magát, mint például egy szardíniás konzerv, két üres sörösüveg, egy csomó répa és egy döglött macska, ami együttesen a tavaszi Párizst volt hivatott jelképezni. Lancelotnak kétségei voltak afelől, hogy tudna-e más stílusban dolgozni.
- Tudok én jó portrét festeni?
- Annak a rakás felfedezőnek jó lesz. Minden felfedezőnek rossz a szeme, mert túl sokat bámulták a naplementét az Alsó-Zambézi fölött. Fel se fog tűnni nekik.
- Ha te mondod. Akkor hogy legyen?
- Francis bácsinak van egy háza Bittletonban, Sussex-ben. Holnap odamégy a festékeiddel és ecseteiddel. Én felhívom, hogy számítson rád.
Lancelotnak ismét eszébe jutott valami.
- Félek, ínséges idők elé nézek, ami az étkezést illeti. Ugye, a nagy vadászok húsporon, kukoricán és hasonlókon élnek?
- Francis bácsi nem. Fantasztikus szakácsa van. Minden fogás egy költemény.
- Ez jól hangzik - élénkült fel Lancelot.
Művészként este többnyire egy kis csontos sonkavéget vagy konzervet evett, de ettől függetlenül tudta értékelni a jó

konyhát, és gyakran kívánta a Préselt Árvácskában, hogy bárcsak a *poulet róti au cresson* kicsit *rótibb* lenne.
- Azt mondod, holnap megyek?
- Talán jobb lesz holnapután. így lesz időd elolvasni Francis bácsi könyvét: *„Életem horgászbottal és puskával"*, hogy kifaggathasd, miket lőtt. Karácsonyra kaptam tőle egy példányt, pedig legalább egy karórát elvártam volna.
- Így szokott ez lenni - mondta Lancelot együtt érzően.
- Igen, ilyen az élet - helyeselt Gladys. - Az antikvárium legfeljebb három pennyért vette volna be, így a kötet még mindig a polcomon van. Délután eljöhetsz érte.
- Holnapután pedig távozom?
- Így van. Majd kikísérlek az állomásra.

Az ifjú Lancelot a fülkében ülve várta, hogy elinduljon a vonat, közben pedig a peronon álló Gladyst nézte és arra gondolt, mennyire szereti és milyen borzalmas, hogy ki tudja, meddig el kell válniuk. De mint hamarosan megtudta, egyéb sötét felhők is beárnyékolják majd boldogsága egét. Ugyanis Gladys így szólt:
- Ó, jut eszembe, kincsem - mondta -, volna itt még valami. Majdnem elfelejtettem mondani, hogy Francis bácsi mániákusan ellenzi a dohányzást.
- Tényleg? - kérdezte Lancelot, és úgy érezte, minél többet hall erről a nagybácsiról, annál kevésbé szimpatikus neki.
- Így természetesen le kell mondanod a dohányzásról, amíg ott vagy.

Lancelot összerezzent. Erős dohányos volt annak dacára, hogy mindkét nénikéje a Dohányzásellenes Liga tagja volt, és folyton brosúrákkal bombázták arról, menynyire

egészségtelen szokás. A festő álla lejjebb költözött pár centivel, és hitetlenkedve nézett Gladysre.
- Mondjak le a dohányzásról? - kérdezte elképedve, miközben azon tűnődött, vajon jól hallotta-e.
- Igen.
- Hosszú hetekre? Nem tudok!
- Úgy, szóval nem tudsz?
- Nem, nem tudok.
- Pedig nagyon ajánlom, hogy tudj, mert...
- Mert?
- Különben... - mondta Gladys, és a vonat elindult.

Azon vonatok egyike volt ez, amely nem alkalmazkodott napjaink sebességmániás, tülekedős korszelleméhez. Amint ráérősen zötyögött a napsütötte vidéken, Lancelotnak bőven volt ideje végiggondolni és megvizsgálni Gladys búcsúszavait. Minél inkább megtette, annál kevésbé tetszettek neki. De nem is csoda. Aligha van a nyelvben még egy olyan szó, amit egy szerelmes férfi kevésbé szeret hallani imádottja szájából, mint ezt a kettőt: „mert különben". Vészjóslóan hangzanak, a legedzettebbek is beleremegnek.

Tépelődött. Azt nem lehet mondani, hogy válaszút előtt állt, mivel ült, de az nyilvánvaló volt számára, hogy élete legsúlyosabb dilemmájába ütközött. Egyfelől, ha engedelmeskedik Gladys parancsának, és tartózkodik a dohányzástól, idővel minden idegszála az égnek mered, és úgy összepöndörödik, hogy az ablaka előtt korán reggel ritkán rikkantó rigók leghalkabbjától is a plafonra mászik, mintha csak valami tréfamester bombát robbantott volna az ágya alatt. Egyszer abbahagyta a dohányzást két-három napra, szóval tudta, milyen az.

Ugyanakkor mi történik, ha a sarkára áll, és nem hajlandó távol tartani magát attól az ötven szál kitűnő szivartól, amit magával hozott? Nem kondulnak meg az esküvői harangok, vagy amivel az anyakönyvvezetőnél helyettesítik őket. Gladys a megszólalásig olyan volt, mint egy földre szállt angyal, de oly sok belevaló lányhoz hasonlóan hajlamos parancsolgatni és személyes sértésként értékelni minden, hogy így mondjuk, kekeckedést. Márpedig nem volt kérdéses Lancelot előtt, hogy Gladys a parancsai szándékos megszegését kekeckedésként fogja értékelni. Percekkel azután, hogy értesül Lancelot engedetlenségéről, visszaadja a gyűrűjét, a leveleit és a maradékot abból az üveg parfümből, amit a születésnapjára kapott tőle.

Rudyard Kipling egy sora jutott Lancelot eszébe: „Egy asszony az csak egy asszony, de egy jó szivar, az FÜST!", és egy szörnyű pillanatig úgy érezte, hogy Mr. Kipling a lényegre tapintott. Aztán eszébe jutott Gladys csillagszeme, karcsú alakja és az apró szeplők az orra hegyén, és erőt vett magán. Azzal az elhatározással szállt le Bittleton állomásán, hogy hű marad szerelméhez. Hamarosan megismerkedett a férfival, akinek markáns vonásait festővásznon rögzítheti.

Egyébként a vonások, különösen a három toka, leplezetlen bőségről árulkodtak, és a test sem maradt el az arctól. Pashley-Drake ezredes röviden szólva kövér volt. Még az is átvillant Lancelot agyán, hogy ha egész alakos képet akar, akkor vissza kell küldenie valakit Londonba egy sokkal nagyobb vászonért, mint bármelyik, amit magával hozott. Az *Életem horgászbottal és puskával* átolvasásából tudta, hogy az ezredes, amikor nagyvadra ment, rendszeresen rejtőzött fák mögé. De most, élete alkonyán legfeljebb egy mamutfenyő

tudta volna eltakarni. Mikor később vacsorához ültek, azt is megsejtette, mi az oka ennek a túlsúlynak.

A vacsora hosszú volt és minden tekintetben csodálatos. Az első kanál levestől nyilvánvaló volt Lancelot számára, hogy Gladys nem túlzott, amikor a fantasztikus jelzővel illette a szakácsot. A hal csak megerősítette abbeli meggyőződésében, hogy ezer szakácsból egy ilyen akad. Szóvá is tette ezt az ezredesnek, aki szent révülettel a szemében maga is egyetértett vele, mondván, Mrs. Potter - mert ez volt az áldott kezű asszony neve - a szakmája csúcsa. Ezután azonban nem nagyon beszélt, mert más dolga akadt.

A vacsora utáni kávét a dolgozó- vagy könyvtárszobában szolgálták fel, amit ízlésesen olyan állatok fejeivel dekoráltak, amelyek balszerencséjükre összetalálkoztak az ezredessel, amikor épp puska volt nála. Miután helyet foglaltak, az ezredes bocsánatkérően zihált.

- Sajnos nem kínálhatom szivarral - mondta, de Lancelot elhárító mozdulatot tett.

- Ha meg is kínálna, akkor is kénytelen lennék elutasítani - bizonygatta -, bár természetesen megköszönném a figyelmességet. Nem dohányzom. A dohányzás - folytatta Lancelot, akinek eszébe jutott egy prospektus, amit valamelyik nagynénje küldött neki - gyomorideget, álmatlanságot, fejfájást, látásromlást, asztmát, bronchitist, ideggyengeséget, reumát, lumbágót, isiászt, emlékezetkiesést, hajhullást és vörös kiütéseket okoz. Akkor se gyújtanék szivarra, ha a nagyapám kérné a halálos ágyán. Barátaim gyakran ugratnak, amiért szerintük már-már finnyásan ódzkodom a vörös kiütésektől, de nem tágítok.

- Ön igen megfontolt - vélte Pashley-Drake ezredes olyan nyilvánvaló helyesléssel, hogy Lancelot úgy érezte, még annál is könnyebb lesz lenyűgözni, mint Gladys gondolta.

Már csak arra a nyilván nem túl távoli pillanatra várt, amikor a vén csirkefogó égnek emelt mancsokkal, a hátán hemperegve fetreng előtte, mint egy tacskó, ha a hasát csiklandozzák.

A kapcsolatuk idővel csak erősödött. Az ezredesnek nyilvánvalóan hízelgett, hogy Lancelotnak ilyen örömet okozott a könyve. Sőt folyékonyan tud beszélni a tigrisekről, amelyekkel a nagybácsi találkozott, továbbá arról, mi a teendő, ha egy mérges rinocérosszal találjuk szembe magunkat. Nem is beszélve a gnúk, zsiráfok és a falakat díszítő, további hasonló jószágokról szóló anekdotákról. Végül nagy sokára a házigazda elnyomott egy ásítást és azt mondta, úgy véli, lefekszik. Így hát a legbarátibb hangnemben búcsúztak el.

Mint már említettük, a vacsora hosszú volt és megterhelő a gyomornak. Lancelot annyira eltelt, hogy friss levegőre vágyott. Úgy érezte, okos lenne lefekvés előtt fél órát sétálni a kertben. El is indult. De a gyönyörű éjszaka és a Gladys felé szálló szerelmes gondolatok hatására jócskán túllépte a kitűzött időkorlátot. Jó két órába is beletelt, mire eszébe jutott, hogy álomra kéne hajtania a fejét, és vissza is tért a házhoz - ahol azzal kellett szembesülnie, hogy távollétében egy rejtélyes kéz bezárta a főbejáratot.

Egy gyengébb lelket összetört volna ez a csapás, de Lancelot leleményes volt, és szinte azonnal eszébe jutott, hogy megpróbálja a hátsó bejáratot. Azt is bezárva találta, és nyilvánvalóvá vált, hogy hacsak nem akarja az éjszaka

hátralévő részét a szabadban tölteni, be kell törnie egy ablakot. Meg is tette, amilyen halkan csak tudta, és az ablakon bemászva az illatok alapján úgy vélte, a konyhában találta magát. Épp tapogatózni kezdett a sötétben, abban a reményben, hogy megtalálja az ajtót, amikor egy kellemetlenül rikácsoló hang szólalt meg - bár jelen helyzetben a világ legdallamosabb hangjától is úgy érezte volna, hogy mindjárt leszakad a feje. A hang kurtán ennyit kérdezett:

- Ki vagy?

Lancelot úgy érezte, legjobb, ha megpróbál udvarias maradni.

- Semmi baj - mondta nyájasan. - Kizártak.
- Ki vagy?
- A nevem Lancelot Bingley. A házban lakom. Festő vagyok. Azért vagyok itt, hogy megfessem Pashley-Drake ezredes portréját. A helyében most nem kelteném fel, de ha reggel megkérdezi, megerősíti az állításomat.
- Ki vagy?

Lancelot zavarába némi bosszúság vegyült. Úgy érezte, ha már egy hang kérdéseket tesz fel, legalább vehetné a fáradságot, hogy figyel a válaszokra. Kissé mereven ismételte meg:

- Már tájékoztattam önt, méghozzá tökéletes modorban, hogy a nevem Lancelot Bingley, és azért tartózkodom a házban, hogy megfessem...
- Vegyél mogyorót! - mondta a hang témát váltva.

Lancelot hangos csattanással csukta össze a fogát.

Kevés rémisztőbb dolog van egy büszke ember számára, mint a felismerés, hogy az idejét egy papagájjal való nyájaskodásra

pazarolta. Forrt benne a düh és a szégyen. A papagáj - a körülményeket tekintve rosszul időzített és ízléstelen - ajánlatával, miszerint vakarja meg a fejét, mit sem törődve tovább keresgélte az ajtót, mígnem végre megtalálta.

Innen már könnyű volt. Némán felszökkent a lépcsőn, feltépte a szobája ajtaját és a villanygyújtásra időt se pazarolva rávetette magát az ágyra. Vagyis nem pont az ágyra, hanem valami puha anyagra, amely közelebbi vizsgálat után Pashley-Drake ezredesnek bizonyult. A papagájjal folytatott eszmecserétől érthetően felzaklatva Lancelot összekeverte az ezredes szobáját - balra az első ajtó a folyosón - a sajátjával, amely, most jutott eszébe, balra a második ajtó a folyosón.

Haladéktalanul lemászott házigazdája hasáról, mert igen helyesen kitalálta, hogy azon fekszik, de elkésett. A baj megtörtént. Az ezredest szemmel láthatóan felzaklatta a dolog. Néhány percig valami bennszülött dialektusban monologizált, amit Lancelot kissé furcsállt.

- Mi az ördög? - váltott végül angolra a házigazda. Lancelotot megszállta az ihlet.

- A portréról akartam kérdezni. Azon töprengtem - mondta -, hogy egész alakosat szeretne, vagy csak mellképet.

Megfontoltan kihagyta a magyarázatból, miért is fontos ez. Az ezredes összerázkódott, mintha valami modem táncot járna.

- Azért ébresztett fel ilyenkor, éjjel, hogy *ezt* megkérdezze?

- Úgy gondoltam, ezt tisztáznunk kell.

- Ez még nem ok rá, hogy a hasamra ugorjon.

- Nem, azt hiszem, ezzel talán egy kicsit túl messze mentem - ismerte el Lancelot. - Nagyon sajnálom.

- De közel se annyira, mint én. Megvadult elefántokról álmodtam, és azt hittem, az egyik rám ült. Tudja, mit tettem volna, ha ilyesmivel próbálkozik a régi időkben, Nyugat-Afrikában? Lelőttem volna, mint egy kutyát!
- Tényleg?
- Elhiheti. Nyugat-Afrikában ez a szokás.
- Meséljen Nyugat-Afrikáról! - kérte Lancelot, azt remélve, hogy kiengesztelheti az öreget.
- A pokolba Nyugat-Afrikával! - mondta az ezredes. - Tűnjön innen, és örüljön, hogy nincs tele lyukakkal, mint egy szita!

Lancelot némileg csüggedten távozott a szobából. Vacsora alatt és után azzal hízelgett magának, hogy jó benyomást tett a vendégre, de valami azt súgta neki, hogy ezt most némileg lerombolta.

Na és mi történt ezalatt Gladys Wetherbyvel? Mikor másnap reggel épp egy szonetten dolgozott, furcsa érzés fogta el. Rossz előérzete volt, amitől nem tudta megfelelő hosszúságúra írni a sorokat. Amióta csak kikísérte Lancelotot a vonathoz, kétségek és félelmek mardosták. Olyan szenvedéllyel szerette, ami máris hat szonettet, egy balladát és egy csomó szabadverset eredményezett, de minden eljegyzett lány lesújtó véleménnyel van vőlegénye intelligenciájáról. Gladys sose ingott meg abbéli meggyőződésében, hogy szerelme IQ-ja körülbelül egy retardált hétéves gyerekével egyenlő. Ha valahogy elronthat mindent odalent Bittletonban, úgy is lesz, ebben biztos volt. Csakis azért bízta rá a küldetést, amely olyan sokat jelent mindkettejük számára, mert biztos volt benne, hogy azt még Lancelot sem képes elbaltázni. Nem kellett mást tennie, mint megfesteni egy portrét, festés közben

pedig bevetni a sármot, amiről Gladys tudta, hogy rendelkezik vele. Erre még Lancelot Bingley is képes kellett hogy legyen.

Ettől függetlenül Gladys tovább aggódott. Így hát inkább fájdalmasan, semmint meglepetésként érte a távirat, amit kevéssel ebéd után kapott kézhez. így szólt:

Hagyj abba mindent és gyere Bittletonba azonnal. A katasztrófa rám düllesztí a szemét, szükségem van az erkölcsi támogatásodra. Szeretve csókol: Lancelot.

A lány néhány pillanatig dermedten állt; legrosszabb álmai váltak valóra. Aztán a szobájába ment, bepakolt néhány holmit egy bőröndbe és taxit hívott. Húsz perc múlva már a vonaton ült, és egy óra negyvenöt perccel később besétált a nagybátyja kertjébe. Az első, akit megpillantott, Lancelot volt, amint fel-le járkál. Viselkedése kísértetiesen hasonlított a forró bádogtetőre tévedt macskáéra. Botladozva sietett Gladys elé.

- Hála istennek, hogy itt vagy! - kiáltotta. - Szükségem van a női intelligenciádra! Te talán meg tudod mondani, mit tegyek, mert gyülekeznek a viharfelhők. Azt hiszem, úgy fogalmaztam a táviratomban, hogy a katasztrófa rám düllesztí a szemét. Kicsit sem túloztam. Hadd mondjam el, mi történt.

Gladys szótlanul bámult rá. A legrosszabbtól félt, és a legrosszabb is történt.

- Íme tehát a tények. Azzal kell kezdenem, hogy tegnap este ráugrottam a bácsikád hasára.

- Ráugrottal a hasára? - suttogta Gladys, aki végre meg bírt szólalni.

- Ó, teljesen akaratlanul, de a viselkedéséből kiderült, hogy bosszantotta. A következőképp történt - folytatta Lancelot, és

röviden előadta az előző éjszaka történéseit. - De ez még nem lenne akkora baj, ha nincs a ma reggel.
Kisétáltam a kertbe a reggeli utáni szivarommal...

Elhallgatott. Azt hitte, valaki rálépett egy macskára. De csak Gladys reagált arra, amit mondott. A szeme, amely megfelelő körülmények közt olyan lágy és szeretetteljes tud lenni, most villámokat szórt.

- Megmondtam, hogy ne dohányozz!

- Tudom, tudom, de úgy gondoltam, ha nem lát meg senki, akkor nincs baj. Az embernek muszáj rágyújtania reggeli után, különben minek reggelizik? Tehát, mint mondtam, elsétáltam és rágyújtottam, de alig szívtam néhány slukkot, amikor hangokat hallottam.

- Ó, te jó ég!

- Én is ezt vagy valami nagyon hasonlót mondtam, és bebújtam a bokrok közé. A hangok közeledtek. Többen voltak, mert ha egyedül jön valaki, az aligha beszélget magában. Bár persze Shakespeare-nél látni ilyesmit. Hamlet például gyakran monologizál.

- Lancelot!

- Angyalom?

- Folytasd!

- Hogyne, hogyne. Hol tartottam?

- Ott, hogy határozott tiltásom ellenére a szivarodat szívtad a bokrok közt.

- Nem, ebben tévedsz. Bár valóban a bokrok közt voltam, nem szívtam a szivaromat, azt is megmondom, miért. A közeledő hangokat hallva érthetően megijedtem, és amikor rájöttem, hogy két ember közeledik, eldobtam a szivart az ösvényen.

A festő megint elhallgatott. Gladys ismét hátborzongató sikolyt hallatott, melynek hangzása kísértetiesen hasonlított egy házi macskáéra, akinek a farka egy negyvenötös bakanccsal találkozott.
- Lancelot Bingley, téged gumiszobába kéne zárni!
- Tudom, tudom, de ne szakíts folyton félbe, drágám, mert elvesztem a fonalat. A két közeledő személy most már nagyon közel ért ahhoz a babérbokorhoz, ahol rejtőztem, így hallottam a beszélgetésüket. Egyikük a nagybátyád volt, a másik egy gömbölyded asszony. Feltételeztem, hogy Mrs. Potter az, akiről olyan sokat hallottam már, mert a ma esti vacsora menüjét ecsetelte. Annyit mondhatok, csuda lesz! Nyilván a nagybácsid is így gondolta, mert folyton azt hajtogatta: „Kitűnő, kitűnő" meg hasonlókat. A számban patakokban folyt össze a nyál, amikor hirtelen női sikoly rezegtette meg a levegőt, és óvatosan kilesve a babérbokrom mögül láttam, hogy Potter asszony döbbenten mutat valamire a füvön. Lényeg a lényeg: a szivarom volt az.
Szomorú kétségbeesés fogta el Gladys Wetherbyt.
- Tehát rajtakaptak? - kérdezte fakó hangon.
- Nem - felelte Lancelot. - Rejtve maradtam. Természetesen nem tudhatták, hogy az enyém a szivar. A megjegyzéseikből úgy véltem, elsőszámú gyanúsítottuk a sofőr és a kertész. A bácsikádnak természetesen eszébe se jutott rám gyanakodni, mert tegnap vacsora után meggyőztem, hogy egyáltalán nem dohányzom.
Gladys arca kipirult a felháborodástól. Egy lány se szereti, ha egy meleg délutánon messze vidékre rángatja a szerelme távirata, amely szerint a katasztrófa rádülleszti a szemét, amikor a katasztrófa a kanyarban sincs.

- Akkor mi ez a felhajtás? - kérdezte a lány. - Miért fújtál riadót? Megúsztad.

Lancelot tapintatosan kijavította.

- Tévedsz, szerelmem. Nyakig ülök benne, és szó sincs úszásról.

- Nem értelek.

- Két másodperc és megérted. Sajnálattal hozzá kell tennem, hogy Mrs. Potter javaslatára a nagybácsid ujjlenyomatot vetet a szivarról.

- Mi?!

- Bizony. Olybá tűnik, hogy Mrs. Potternek van egy bátyja vagy unokatestvére vagy mije a Scotland Yardnál, és mint mondta, ez az első teendő egy bizonyítékkal. Nyomrögzítés, azt hiszem, így hívják. Szóval a bácsikád azt mondta, bezárja a szivart az asztalába, amíg meg nem vizsgálják a szakemberek. Óvatosan felvette a zsebkendőjével, mint ahogy a könyvekben szokás. Szóval érted már, miért fejeztem ki magam olyan erősen a táviratomban. Nyilván tele van az a vacak az ujjlenyomataimmal. Azoknak a szakembereknek öt percükbe se telik rám bizonyítani a dolgot.

Az a káromkodás tört fel Gladys ajkáról, amit Bloomsburyben tanult a költőklubban. A homlokát fogta.

- Ne beszélj - kérte Lancelotot. - Gondolkozni akarok.

Mozdulatlanul állt, az agya teljes sebességgel dolgozott. Légy szállt a bal szemöldökére, de rá se hederített. Lancelot izgatottan figyelte.

- Dereng valami? - kérdezte a férfiú. Gladys magához tért révedezéséből.

- Igen - mondta, és hangjából eltűnt a fájdalmas reményvesztettség. - Tudom, mi a teendő. Le kell lopóznunk

ma este, amikor mindenki alszik, és visszaszerezzük a szivart. Tudom, hol van a Francis bácsi asztalához való kulcs másolata. Sokat használtam gyerekkoromban, amikor mindig csokit dugott oda. Várj a szobád ajtajánál éjfél körül, és megcsináljuk.

- Szerinted menni fog?

- Könnyebb lesz, mint elvenni egy kisgyerektől a cukrot - mondta Gladys.

Minden művész ideges, feszült ember. Lancelot, miközben a szeretett lányra várt, hogy szóljon, ha eljött a zéró óra, nem volt jókedvű és gondtalan. Az előttük álló küldetés gondolata rosszul hatott a moráljára. Miért, miért nem, Lancelot még soha nem vett el cukrot kisgyerektől, de úgy vélte, még a kevésbé tehetséges emberek is jó eséllyel sikerrel járnak. Fel nem foghatta, miért hasonlította Gladys ehhez az előttük álló borzalmas feladatot. Vagy egy tucat gikszert tudott mondani, ami közbejöhet. Tegyük fel például, csak úgy találomra, hogy a papagáj meghallja őket és fellármázza a házat.

De mikor megérkezett Gladys, Lancelotnak visszatért az önbizalma. Elég volt ránézni, hogy bátorságot merítsen. Semmi se erősít meg úgy egy férfit krízishelyzetben, mint a tudat, hogy egy vezetői erényekkel megáldott nő van az oldalán. Mint emlékezetes, Macbeth is átélte ezt az élményt.

- Csss! - súgta Gladys, pedig a férfi meg se szólalt, és mielőtt elindultak volna, a lány ismertette a stratégiát és taktikát, amit követnek.

- Figyelj, Lancelot - mondta. - A lehető leghalkabban szeretnénk véghezvinni a műveletet. Tudom, hogy az ösztöneid azt súgják, hogy botolj meg a lábadban és gurulj le a

lépcsőn akkora hanggal, mint egy tonna brikett, de állj ellen! Próbálj csöndben maradni. Oké? Jó. Menjünk.

Úgy tűnt, siker kíséri a küldetést. Lancelot persze elbotlott a lábában, de megkapaszkodott a korlátban, így végül mégse adta elő a zuhanó brikett szerepét, amitől Gladys óva intette. Némán suhantak le a lépcsőn, és hangtalanul lopóztak be a dolgozószobába. Gladys elővette a kulcsot, és Lancelot épp azt mondta magában, hogy ha buki lenne, minimum négy az egyhez taksálná az esélyeiket a happy endre, amikor bekövetkezett az előre nem látható malőrök egyike. Miközben Gladys kulccsal a kezében közeledett az íróasztalhoz, óvatos lépések nesze hallatszott kintről, és nyilvánvalóvá vált, hogy az ismeretlen is pont oda tart, ahol ők vannak.

Kínos pillanat volt az ifjú pár számára, de mindketten elismerésre méltó gyorsasággal cselekedtek. Mire kinyílt az ajtó, már nyoma sem volt a jelenlétüknek. Gladys a franciaablak függönye mögé bújt, Lancelot pedig, miután egy gyors ugrással átszaltózott az asztal fölött, mögé kuporodott és igyekezett nem lélegezni.

Az első hang, amit az ajtó kinyílása után hallottak, egy kulcs kattanása a zárban. Ezt gyufasercegés követte, és hirtelen szivarfüst félreismerhetetlen szaga lebegett Lancelot orra felé. Miközben próbálta megfejteni a rejtélyt, a függöny nagy zörgéssel szétnyílt, és a fiú meglátta szerelme felsőtestét. Vádlón bámult valamire, amit Lancelot nem láthatott. Amikor pedig egy éles, szuahéli nyelven előadott kiáltás törte meg a csendet, már tudta, hogy Pashley-Drake ezredes lesz az.

- Úgy! - mondta Gladys.

Nem túl sok jó válasz van arra a szóra, hogy „Úgy!", különösen, ha a pillanat hevében kell kitalálni, így az ezredes

nem is szólalt meg egy ideig. Csak akkor mondott valamit, miután Gladys megismételte a szót.
- Á, kedvesem - mondta a bácsi. - Szóval itt vagy. Sajnálom, ha kicsit szűkszavú vagyok, de váratlan feltűnésed meglepett. Azt hittem, otthon, az ágyadban alszol. Nyilván furcsállod, hogy itt találsz, de megmagyarázom, és megérted majd a helyzetemet.
- Itt ülsz a foteledben, egy bitang nagy szivarral a szádban. Érdekelne a dolog miértje.
- Azonnal el is mondom, és biztos meg fog indítani.
Ha jól emlékszem, nem voltál itthon, amikor Mrs. Potter a szolgálatomba állt.
- Már egy éve itt volt, amikor először láttam.
- Gondoltam. Egy barátomnál volt alkalmazásban, amikor megismerkedhettem csodálatos főzőtudományával. Amint a barátom feldobta a talpát - szegény fickó gutaütést kapott, szerintem túl sokat evett a szakácsnő steakjéből és vesés pitéjéből -, azonnal megkértem Mrs. Portert, hogy szegődjön hozzám. Legnagyobb megdöbbenésemre megkérdezte, dohányzom-e, hozzátéve, hogy a dohányzást tartja az emberi megbetegedések elsődleges okának, és sose dolgozna olyan gazda zászlaja alatt, aki ennek a vérlázító szenvedélynek hódol. Eddig tudsz követni?
- Nagy vonalakban értem.
- El kell ismerned, hogy nehéz helyzet volt. Egyfelől imádom a szivarokat. Ugyanakkor imádom a jó ételeket is. Melyiket válasszam? Aznap éjjel álmatlanul forgolódtam az ágyban. Tépelődtem. Reggel pedig már tudtam, hogy döntök. Nagy áldozatot hoztam. De ma reggel a sofőr vagy valaki elejtette a szivarját az ösvényen, és a puszta látványa is megrázott.

Három éve nem láttam egyet sem, és visszatért a régi sóvárgás. Nem bírtam ellenállni a vágynak, ezért lelopóztam ide... Nos, ennyi a történetem, drágám, és biztos vagyok benne, nem hagyod, hogy ez a kis botlásom Mrs. Potter fülébe jusson. Számíthatok rád?
- Hogyne.
- Köszönöm, köszönöm. Nagy kő esett le a szívemről. Szavamra, azóta nem könnyebbültem így meg, mint amikor egy délután Nyugat-Afrikában egy villámló szemekkel felém nyargaló rinocérosz hirtelen kificamította a bokáját, és inkább hagyta az egészet. Beleborzongok, mi történne, ha Mrs. Potter megtudná, mit teszek. Nyúlcipőt húzna. Bottal üthetném a nyomát. Elillanna, mint pirkadatkor az álom. De ha lakatot teszel a szádra...
- Ó, teszek én!
- Köszönöm, kedvesem. Tudtam, hogy számíthatok rád.
- Te viszont kiállítasz egy csekket a hozományomról. Ugyanis férjhez akarok menni.
- Tényleg? Kihez?
- Ismered. Lancelot Bingley-hez.

Éles kiáltás harsant az ezredes ajkáról, valami kevésbé ismert szenegambiai dialektusban.
- Mármint ahhoz a festőhöz?
- Pontosan.
- Csak viccelsz!
- Szó sincs róla.
- Komolyan mondod, hogy hozzá akarsz menni ahhoz a dülledt szemű, nagy rakás szerencsétlenséghez?
- Nem is dülledt szemű!
- De elismered, hogy egy nagy rakás szerencsétlenség?

- Nem ismerek el semmit. Lancelot egy ari-bari.
- Egy ari-bari?
- Igen, egy ari-bari.
- Szerintem nincs benne semmi ari-baris. Inkább hasonlít valamire, amit a macska hozott be. Egy nem túl válogatós macska.

Lancelot elvörösödött az íróasztal mögötti rejtekén. Már-már a határán volt, hogy talpra ugrik és kurtán odaveti: „Kikérem magamnak ezt a hangot!" De a józan ész hatására belátta, hogy okosabb nem közbeszólni.

- De nem csak a külleme aggaszt - folytatta az ezredes. - Nyilván elhallgatta előled, de mások hasán szokott ugrálni.
- Említette.
- Na, látod! Nem várhatod, hogy támogassalak őrült tervedben, és hozzáengedjelek egy ilyenhez. Egyetlen pennyt sem kapsz!
- Akkor megmondom Mrs. Potternek, hogy zugdohányos vagy.

Az ezredesnek leesett az álla. Kihullott a szivar a kezéből. Felvette, letörölgette és visszatette a szájába. Fátyolos, remegő hangon szólalt meg:

- Ez zsarolás!
- Talán a gyémántot leszámítva a lányok legjobb barátja - felelte Gladys.

Csönd telepedett rájuk. Az ezredes szeme fáradt és sötét volt. A tokája reszketett. Nyilvánvalóan komoly gondolatok foglalkoztatták. De az akaratok összecsapásának csakis egy kimenetele lehetett.

- Ám legyen - mondta végül. - Megadom magam. Minden jóérzésem ellenére teszem, mert a gondolat, hogy hozzámész

ahhoz a... ahhoz a... hogy is nevezzem... na, mindegy, tudod, mire gondolok... kiráz tőle a hideg. De nincs választásom. Nem bírnám ki Mrs. Potter főztje nélkül.
- Nem is kell.
- Mi több - mondta Lancelot az asztal mögül előugorva, amitől az ezredes megremegett, mint a kocsonya -, annyi szivart szívhat, amennyit akar. Odafent, a szobámban van egy doboz ötven - pontosabban most már csak negyvenkilenc - szállal, amit szabadon a rendelkezésére bocsátok. Holnap, reggeli után pedig mutatok egy helyet a bokrok között, ahol a lebukás veszélye nélkül dohányozhat, amennyit csak jólesik.

Az ezredes nagy levegőt vett. Szemében különös fény gyúlt. A tokája újfent remegni kezdett, de ezúttal a boldogságtól. Mondott pár szót búr dialektusban, aztán látva, hogy a többiek nem értik a lényegét, előzékenyen lefordította.

- Gladys - mondta -, nem is kívánhatnék neked jobb férjet. Ő, ahogy mondtad, az ari-barik egyike, és véleményem szerint nem is a legrosszabb. Szerintem nagyon boldog leszel.

Szundi

Cyril Grooly, *A Szépség könyvét* is kiadó Popgood és Grooly kisebbségi tulajdonosa a New York-i Madi-son sugárúton található kiadóban épp a lyukba gurítást gyakorolta egy fogmosópohárral, ami még egy huszonnégy hendikepeshez képest is nagyon rosszul ment, amikor Patrícia Binstead, Mr. Popgood titkárnője lépett be, mire Cyril eldobta az ütőt és

szorosan magához ölelte a lányt. Ez nem azért történt, mert minden amerikai kiadó forróvérű, impulzív ember, Patrícia pedig rendkívül vonzó lány, hanem mert a közelmúltban eljegyezték egymást. Cyril aznap délután indult Paradise Valley-be a nyári vakációjára. Az volt a fiatalok terve, hogy amint a férfi hazatér, betérnek valami útba eső templomba, hogy férj - már ha férjnek lehet tekinteni valakit, akinek huszonnégy a hendikepje - és feleség legyenek.
- Baráti látogatás? - kérdezet Cyril az ölelés után. -Vagy hivatalos?
- Hivatalos. Popgoodnak találkoznia kellett valakivel a járulékos jogok miatt, Drakula gróf pedig közben megérkezett. Persze, amikor azt mondom, Drakula gróf, nem szó szerint értem. Csak hasonlít rá. Úgy hívják, Pepperidge Farmer professzor. Azért jött, hogy aláírja a szerződést.
- Könyveket ír?
- Csak egyet írt. A címe: *Hipnotizálás, mint a tudatalatti vezérlések és mechanizmusok feltárásának eszköze, annak érdekében, hogy kianalizáljuk mindazon funkciókat, amelyek felerősítik az érzelmi konfliktusokat az ébredési ciklusban.* De a címet megváltoztatjuk *Szundim.* Popgood szerint frappánsabb.
- Sokkal frappánsabb. .
- Beküldhetem?
- Küldjed, szívem királynője!
- Popgood azt mondta, semmiképp ne adj kétszáz dollárnál több előleget - tette hozzá Patrícia, és néhány pillanat múlva megjelent a látogató.

Mint arra már Patrícia is utalt, a férfiúnak igen hátborzongató volt a megjelenése. Akaratlanul is a „baljós" szó

tolult az ember ajkára, ha találkozott Pepperidge Farmer professzorral. Az arca vékony, beesett, komor, izzó szemei pedig valósággal lyukat vájtak Cyril, az ifjú kiadó szemébe, aki titkon örült, hogy a találkozóra nem egy sötét sikátorban vagy bármely más elhagyatott helyen került sor. Csakhogy emberünk amerikai írók közt forgolódott, akik között akad mindenféle, így nem lehetett egykönnyen megijeszteni. A tőle megszokott könnyed udvariassággal köszöntötte a vendéget.
- Fáradjon be! - mondta. - Még pont időben jött. Ma délután indulok Paradise Valley-be.
- Golfvakáció? - kérdezte a professzor az ütőre pillantva.
- Igen, várom már, hogy golfozhassak.
- Hogy játszik?
- Borzalmasan - vallotta be Cyril. - Furcsa, szomorú eset vagyok. Elméletben a kisujjamban van a golf, de odakint, a pályán csak ügyetlenkedek.
- Tartsa lehajtva a fejét.
- Tommy Armour is ezt mondja, de mindig felemelem.
- Ilyen az élet.
- Vagy mondjuk inkább úgy, a pokol?
- Ha tetszik.
- Szerintem ez a *mot juste**. De térjünk a tárgyra. Miss Binstead mondta, hogy alá akarja írni a szerződést. Itt is van. Úgy látom, minden rendben van, már csak az előleg összegét kell eldönteni.
- Ön mit gondol erről?

*** Mot juste: megfelelő szó (fr.).**

- Én száz dollárra gondoltam. Tudja - mondta Cyril, belekezdve a betanult szövegébe -, egy ilyen könyv, mint az öné, nagy kockázatot jelent a kiadónak, mert hiányzik belőle a szex. Így szinte lehetetlen egy impozáns adottságokkal rendelkező nőt rakni a borítóra, és nem is reménykedhet, hogy Bostonban betiltják. Adja hozzá az egyre növekvő papírárakat, a nyomdászok, szedők, kötők egyre nagyobb igényeit és... miért hadonászik így a kezével?
- Francia származású vagyok. Anyai ágról.
- Örülnék, ha nem csinálná. Elálmosít.
- Ó, valóban? Milyen érdekes. Igen, látom is, hogy lecsukódnak a szemei. Elálmosodik. Szépen elalszik... szépen elalszik... alszik... alszik... alszik...

Már ebédidő volt, amikor Cyril felébredt. Látta, hogy vízköpőszerű látogatója már nincs ott. Furcsának tartotta, hogy valaki elmegy, mielőtt megegyeztek volna az előlegről, de biztos eszébe jutott egy másik találkozó. Nem is törődött vele tovább. Folytatta a gyakorlást, és ebéd után nem sokkal elutazott Paradise Valley-be.

Ami Paradise Valley-t illeti, a Paradicsom Hotel PR-szakembere kertelés nélkül fogalmazott. Amint a képes prospektusban írja, ez egy lélegzetelállító szépségű álomvilág. Gyönyörű tájai, tágas terei, lágy hegyi szellői és napsütötte kertjei életerőt és energiát nyújtanak az elcsigázott városi dolgozónak. Úgy feltölti vörösvérsejtekkel, hogy még le se megy a nap, ő máris tudatára ébred egyfajta *je ne sais quoi-nak* és *bien etre**-nek. Állát felszegve, két lábbal a földön jár-kel, és úgy érzi magát, mint aki most jött ki a patyolatból. Mi több, a hoteltől csupán egy ugrásra található a

Squashy Hollow golfpálya, amelynek örömeit a hotel lakói is élvezhetik némi pázsitdíj ellenében.

Azt azonban a prospektus elfelejti említeni, hogy a Squashy Hollow az egyik legnehezebb pálya az országban. Egy száműzött skót tervezte, aki alighanem mélyen gyökeredző embergyűlöletéből fakadóan a 18 szakasz mindegyikét szülőföldje legkomiszabb lyukairól mintázta. Így miután az ember - tegyük fel - túljutott a prestwicki „Alpokon", a St.

Andrew's-i „Állomásfőnök Kertjében" találja magát, de az „Éden" és a „Lépcső" se várat sokáig magára.

Ez a fajta pálya az olyan golfozókat vonzza, akik tele vannak magasröptű elképzelésekkel és fenntartás nélkül bíznak benne, hogy a legnehezebb akadályokat is leküzdik. Akik lelkükben kis rőzsedalokkal indulnak ki a pályára, és ők csodálkoznak a legjobban, hogy miért játszanak olyan gyenge formában. Cyrilt viszont az a nyugtalan érzés fogta el, amit a tudósok így neveznek: „majré". Indult az ütésszám szerinti versenyen, amire másnap került sor, mert mindig indult az ütésszám szerinti versenyeken. Sosem felejti, hogy egyszer sikerült kilencven ütést elérnie, és ha ezt meg tudná ismételni, a hendikepjével együttesen jó esélye lenne a sikerre. De a gondolattól, hogy az itteni, viharedzett szakértők előtt kell teljesítenie, olyan érzése volt, mintha körülbelül ötvenhét hernyó mászna le-föl a gerincén. Tudta, úgy fogja érezni magát, mint az egyszeri korcs, amelyik volt oly meggondolatlan, hogy betévedt egy puccos kutyakiállításra.

Amikor a verseny előtti nap a Paradicsom Hotel tornácán ült, annyira nem érezte nyomát se magában a *bien etre-nek,* hogy még a *je ne sais quoi-ig* se tudott eljutni. Ráadásul, hogy

*** Je ne sais quoi: kb. nem is tudom, mi; bien etre: jólét (fr.).**

teljes legyen a nyomora, ekkor feltűnt Agnes Flack.

Agnes Flack magas, fiatal nő volt, aki Cyril megérkezésének első napján rájött, hogy a férfi egy könyvkiadó társtulajdonosa, és azonnal a regényéről kezdett beszélni, amit írt. Kíváncsi lenne Cyril véleményére, ha akad egy kis szabadideje. Márpedig az ifjú kiadó tapasztalata szerint, ha egy magas, fiatal nő regényeket ír, azok vagy csöpögősen szentimentálisak, vagy annyira buják, hogy azbesztre kéne nyomtatni őket, így hát Cyril szabadideje nagy részét azzal töltötte, hogy elkerülje. Úgy tűnt, a nő most is feléje tart, ezért barátunk felpattant és sietősen a bárba indult. Amint berobogott, egy tömör testbe ütközött, aki alaposabb vizsgálat után Pepperidge Farmer professzornak bizonyult. A tudós bermudanadrágjában, Turner naplementéit idéző színű ingében és rózsaszín szalagos panamakalapjában félelmetesebb volt, mint valaha.

Cyril elképedt. Persze nem volt semmi ok rá, miért ne lehetne ott a másik, hisz a szálló nyitva állt minden pénztárca előtt, amelyik ki tudta fizetni az árait, de a professzor valahogy mégis kilógott onnan. Mint egy hullarabló szellem a kerti partiról, vagy egy vámpírdenevér a piknikről.

- Ön! - kiáltott Cyril. - Mi történt önnel ma délelőtt?

- A korábbi találkozásunkra céloz? - kérdezte a professzor. - Láttam, hogy elbóbiskol, így hát kiosontam, hogy ne keltsem fel. Gondoltam, jobb lesz ebben a kellemesebb környezetben felújítani ismeretségünket. Mert ha úgy véli, hogy ittlétem azon erőltetett, művi véletlenek egyike, téved. Azzal a reménnyel jöttem ide, hogy talán segíthetek a golfjátéka javításában. Úgy érzem, sokkal tartozom önnek.

- Úgy érzi? Miért?

- Ezt majd máskor beszéljük meg. Mondja, hogy megy a golf? Van valami fejlődés?

Ha azt remélte, bizalomra talál, nem is kérdezhetett volna jobbkor. Cyril általában nem öntötte ki a lelkét idegenek előtt, de úgy érezte, hogy most képtelen ellenállni a késztetésnek. Mintha a professzor kérdése kihúzott volna egy dugót, és minden kétsége, félelme és gátlása felbugyogott belőle, mint gyömbérsör a gyömbérsörös üvegből. Úgy áradt belőle a szó, mintha egy pszichoanalitikus heverőjén feküdne, félóránként huszonöt dollárért. Tüzes szavakkal beszélt a közelgő ütés szerinti versenyről, kihangsúlyozta, mennyire szorong, és mennyire tele van már az ina a bátorságával. A professzor figyelmesen hallgatta, időről időre együtt érzően csettintett a nyelvével. Nyilvánvaló volt, hogy bár úgy néz ki, mintha Charles Addams találta volna ki másnaposan, már ha Mr. Addams szokott másnapos lenni, azért érző szíve van.

- Egy Sidney McMurdo nevű pasassal vagyok párban, aki, azt mondják, a klub bajnoka, és félek, hogy kigúnyol majd. Legalább száztizenöt ütés kell nekem a pályához, és Sidney McMurdo a száztizenöt ütés mindegyikénél úgy fog rám nézni, mint valami gusztustalan nyálkás izére, ami egy lapos kő alól mászott ki. Olyképp fogom érezni magam, mint egy leprás nyomorék, így hát úgy úgy döntöttem - ért mondandója végére Cyril -, hogy visszavonom a nevezésem. Tartson gyöngének, ha akar, de nem bírom ki.

A professzor atyailag vállon veregette, és már megszólalt volna, amikor Cyril meghallotta, hogy a nevét mondják. Telefonhoz hívták. Időbe telt, mire visszatért, és a legfelületesebb szemlélő is láthatta rajta, hogy valami felzaklatta. Farmer professzor épp limonádét szopogatott.

Amikor a professzor megkérdezte, kér-e ő is, barátunk dühösen azt mennydörögte, nem.
- Ezer ördög és pokol minden limonádéra! - kiáltotta indulatosan. - Tudja, ki telefonált? Popgood, a többségi tulajdonos. Tudja, mit mondott? Megkérdezte, mi ütött belém, hogy aláírtam egy szerződést, amely ötezer dollár előleget ad az ön könyvére. Azt mondta, maga nyilván hipnotizált.

A professzor arcán alighanem gyöngédnek szánt mosoly jelent meg, amely a valóságban úgy hatott, mintha gyomorbántalmai lennének.
- Természetesen, drága barátom. Csupán hétköznapi üzleti elővigyázatosság, amit egy írónak muszáj megtennie. Erre céloztam, amikor azt mondtam, sokkal tartozom önnek. Ön nélkül sose engedhetném meg magamnak, hogy olyan helyen nyaraljak, mint Paradise Valley, ahol egy sima limonádé is annyiba kerül, mint egy herceg váltságdíja. Popgood mérges volt?
- Igen.
- Nagy kár. Örülnie kéne a gondolatnak, hogy ez a pénz egy kis napfényt csempész egy embertársa életébe. De most ne törődjünk vele, térjünk vissza az ön golffal kapcsolatos problémáira.

Kimondta azt a varázsigét, amivel képes volt elterelni Cyril figyelmét dühtől tajtékozó üzlettársáról. Egyetlen huszonnégy hendikepes ember sem marad süket egy ilyen felszólításra.
- Azt mondta, kisujjában van az elmélet. Igaz ez? Sokat utánaolvasott?
- Elolvastam minden golfkönyvet, amit csak írtak.
- Említette Tommy Armourt. Tanulmányozta a prédikációit?
- Kívülről tudom őket.

- De az önbizalomhiány meggátolja, hogy alkalmazza őket a gyakorlatban?
- Azt hiszem, erről van szó.
- Akkor egyszerű a megoldás. Újból hipnotizálom. Jóllehet, még a hatalmamban van, de a hatás meggyengülhetett, jobb biztosra menni. Magába plántálom azt a meggyőződést, hogy a legkevélyebb McMurdókkal is könnyedén elbánik. Ha ütőt vesz a kezébe, azzal a meggyőződéssel teszi, hogy a labdája a lehető legrövidebb úton fog A-ból B-be repülni, és útközben nem éri semmi baj. Mit szeretne, kiére hasonlítson a játéka? Arnold Palmerére? Gary Playerére? Jack Nicklauséra? Én Palmert ajánlanám. Nagyon látványosak a befejezései. Egyetért? Akkor tehát Palmer. Nos, kezdhetjük. Lecsukódik a szeme. Elálmosodik. Szépen elalszik... alszik... alszik...

Paradise Valley a legjobb formáját mutatta másnap. A táj éppoly gyönyörű volt, hegyi szellője éppolyan lágy, terei éppoly tágak, mint ahogy a PR-os prospektusa ígérte. Cyril, amikor az első tee*-hez lépett a Squashy Hollow pályán, és Sidney McMurdo érkezését várta, úgy érezte magát - mint azt bizalmasan elárulta a segédjének, miközben az vállára vette az ütőit -, mint egymillió dollár. Akkor se túlozta volna el nagyon, ha kétmilliót mond. Állát felszegte, mindkét lábával a földön állt, a vörös vérsejtek pedig, amelyekről a prospektus beszélt, úgy tolongtak a testében, mint Saigonban, Moszkvában, Kairóban, Panamában és egyéb felkapott helyeken a cserediákok. Amikor Farmer professzor megígérte, hogy olyan magabiztos lesz, mint Arnold Palmer, alulbecsülte a hatást. Cyril olyan magabiztos volt, mint

Arnold Palmer, Gary Player, Ray Venturi, Jack Nicklaus és Tony Lema együttvéve.

*** Tee: labdatartó, melyre az elütés előtt felhelyezik a golflabdát.**

Nem kellett soká várnia, amikor meglátta, hogy egy nagy kiterjedésű ember közeleg. Feltételezte, hogy ő a versenypartnere. Vidáman rámosolygott.

- Mr. McMurdo? Örvendek. Szép napunk van. Nagyon kellemesek azok a lágy, hegyi szellők.

Az újonnan érkezett válaszképp csupán valamiféle hörgést produkált. Egy elefánt hallathat ilyesmit, amikor kihúzza lábát a mocsárból a tikfaerdőben. Sidney McMurdo rossz kedvében volt. Előző éjjel Agnes Flack, a menyasszonya felbontotta az eljegyzésüket, mert volt egy apró nézeteltérésük a regénnyel kapcsolatban, amelyet Agnes írt. McMurdo azt mondta, hogy egy rakás sületlenség, és legjobb lenne, ha elégetné. Mire Agnes közölte, hogy nem is sületlenség, soha többé nem áll vele szóba, és ez rosszul érintette a golfozót. Mindig bosszantotta, amikor Agnes Flack felbontotta az eljegyzésüket, mert túl nagyot lendített utána, főleg a tee-nél.

Most is így tett, miután elnyerte az első ütés jogát, és bánatosan nézte, ahogy a labdája, amit északra akart ütni, észak-északkelet felé tart. Még mindig gyászolt, amikor rájött, hogy Cyril beszél.

- Nem tudom, tudja-e, hol hibázta el, Mr. McMurdo - mondta a lehető legbarátságosabban. - Túl hosszú volt a hátralendítése. A hátralendítés hossza nincs akkora hatással a távolságra, mint azt sokan hiszik. Csak annyira szabad hátralendíteni, hogy ne veszítse el az uralmat az ütő felett. Az uralom a fontos. Én mindig csak körülbelül vízszintes vonalig viszem hátra a driver ütőmet. Figyeljen.

Azzal Cyril hanyag eleganciával kétszázötvenöt métert ütött, végig a zöld gyepen.

- Érti már, mit mondok? - kérdezte.

Legközelebb a negyedik greenen szólalt meg, ahol két ütéssel a szakaszátlag alatt teljesített. Sydney McMurdónak némi nehézséget okozott kiszabadulni egy homokcsapdából, Cyril pedig segítségére sietett a tanácsával. Semmi célja nem volt vele, hacsak nem a jótettet kísérő kellemes bizsergés, de nem bírta nézni, hogy egy olyan ígéretes játékos, mint McMurdo, olyan hibákat követ el, amiket egy tapasztaltabb játékos könnyedén orvosolhat.

- Nem számolt a homok textúrájával - állapította meg. - A homokütésnek számolnia kell a homok textúrájával.

Ha nedves, kemény vagy vékony, az ütő feje nem váj bele elég mélyen, mint a puha vagy süppedős homokba. Ha a homok puha, próbálja az ütőt úgy öt centire a labda mögött leütni, de ha kemény, akkor csak körülbelül három centire. Mivel a kemény homok jelentősen lassítja az ütőt, jó erősen lendítse előre.

A játék folytatódott. A tizenkettedik lyuknál Cyril figyelmeztette partnerét, hogy ne felejtse el behajlítani a térdét a nagyobb ruganyosság miatt ütés közben. Ám a tizenhatodikon rászólt, hogy ne hajlítsa be túlságosan, mert az sokszor azt eredményezi, hogy csak a labda tetejét találja el. Amikor mindketten betaláltak a tizennyolcadikon, Cyril a lyukba gurításról tett valami észrevételt.

- Remek gurítás, Sidney - mondta, mert úgy vélte, most már szólíthatják egymást keresztnéven. - Nagyon sok múlik a mentális hozzáálláson. Az önbizalom a lényeg. Sose hagyja, hogy az izgalom görcsössé tegye. Soha még csak ne is

gondoljon rá, hogy akár mellé is üthet. Annál az utolsó, ötméteres gurításnál *tudtam,* hogy be fog menni. A fejemben csakis az a kép járt, hogy a labda a megfelelő utat követve begurul a lyukba, és hasonló képzetekre biztatom magát is. Nagyon kellemes mérkőzés volt. Meg kell ismételnünk a közeljövőben. Ugye hatvankettőt ütöttem? Gondoltam. Ma jó formában voltam, nagyon jó formában.

Sidney McMurdo szemöldöke mindig is kidudorodott, de most még komorabban dudorodott, ahogy látta Cyrilt ruganyos léptekkel távozni. Egy barátjához fordult, aki épp akkor jött arra.

- Ki ez az alak? - kérdezte rekedtes hangon.
- A neve Grooly - mondta a barát. - A turisták egyike.
- Mennyi a hendikepje?
- Meg tudom mondani, mert pont ma reggel néztem meg a táblát. Huszonnégy.
- Levegőt! - kiáltotta Sidney McMurdo a torkához kapva. - Nem kapok levegőt!

Cyril közben megkerülte a klubházat, és a mögötte elterülő gyakorlópálya felé tartott. Valami magas nőnemű gyakorolta ott a nyesett ütést. Barátunk csak nézte. Lenyűgözte a lány virtuozitása. Cyril tudta jól, mivel olvasta Johnny Farrellt, hogy a nyesés egy erőteljes ütés az ütő fejével, amely megáll a labdánál, nem kíséri le. „Állj terpeszbe", írja a tiszteletreméltó Farrell. „Helyezd a súlyodat a bal lábadra és üsd el a labdát." Ez a figyelemreméltó nőszemély pedig pontosan ezt tette. Minden egyes labda, amit elütött, úgy esett a greenre, mint a buggyantott tojás. Amikor a hölgyemény a labdákért ment, Cyril látta, hogy Agnes Flack az.

Nagy sóhaj tört fel Cyrilből. A lélegzetelállító szépség révületében szinte táncra perdült szemei előtt, mintha csak Arthur Murray tartana neki intenzív tánctanfolyamot. Érezte, hogy csak úgy tolonganak benne az érzelmek. Aztán felszállt a köd, és Agnes Flackre nézve Cyril tudta, hogy a nagy ő áll előtte. Lehet, hogy regényíró és jó eséllyel a legrosszabb regényíró, aki valaha írógépet ragadott, de mit számít? Idővel talán kinövi, de Cyril abban biztos volt: hatvankettőt ütő golfozóként tartozik magának annyival, hogy egy ilyen kvalitású golfozóval köti össze az életét. Ideális pár lesznek.
Ilyen helyzetben egyetlen kiadótulajdonos sem habozik. Egy pillanat múlva Cyril már a greenen termett, és karját Agnes Flack köré fonta. - Öreglány- kiáltotta. - Te aztán érted a módját!

Két választása volt Agnes Flacknek. Teljes magasságában kihúzza magát, azt mondja, „De uram!" és kupán üti a nyakába csimpaszkodót a hetes vassal. Vagy, szem előtt tartva, hogy Cyril könyvkiadó, neki pedig ott lapul a bőröndjében a regénye eredeti kézirata két másolattal, együttműködik és elfogadja a közeledést. Agnes az utóbbit választotta, és amikor Cyril azt javasolta, töltsék a nászutat Skóciában, és próbálják ki az összes híres pályát, azt felelte, neki tökéletesen megfelel. Ha eszébe is jutott a hölgynek Sidney McMurdo, miközben eljegyezte magát, csupán megerősítette magában azon meggyőződését, hogy exvőlegénye egy lassú felfogású tökfej, aki akkor se ismer fel egy jó könyvet, ha tálcán rakják elé.

Az efféle szenvedélyes jelenetek kifárasztják az embert. Nem csoda hát, hogy Cyril első útja, miután elvált Agnestől, a bárba vezetett. Farmer professzort is ott találta, aki szokás

szerint limonádében dőzsölt. A meleg időjárás növeli a szomjat. Amióta csak a Paradicsom Hotelbe érkezett, a professzornak lényegében folyamatosan szívószál volt a szájában.
- Á, Cyril, ha nem bánja, hogy Cyrilnek szólítom, bár nyilván ön is belátja, hogy borzalmas egy név - üdvözölte a professzor. - Hogy mentek a dolgok?
- Nagyon jól sikerült minden, Pepperidge. Még nincs végleges eredmény, de azt hiszem, megnyertem a versenyt. Hatvankettőt ütöttem, amiből ha levonjuk a hendikepemet, harmincnyolcat kapunk. Kétlem, hogy bárki jobb lenne harmincnyolcnál.
- Nem valószínű.
- Sokat kell ütögetni, hogy valaki harmincnéggyel a pályaátlag alá kerüljön.
- Nagyon sokat. Gratulálok.
- De ez még nem minden. Eljegyeztem a legcsodálatosabb lányt.
- Tényleg? Újfent gratulálok. Ki ő?
- Úgy hívják, Agnes Flack.
A professzor összerezzent, alsóajkáról lecsöppent egy kis limonádé.
- Agnes Flack?
- Igen.
- Biztos nem tévesztette el a nevet?
- Nem.
- Hm!
- Mért mondja, hogy hm?
- Sidney McMurdóra gondoltam.
- Hogy jön ő most ide?

- Ő, vagy legalábbis ő volt Agnes Flack vőlegénye, és úgy hallottam, meglehetősen célratörő azokkal a férfiakkal szemben, akik eljegyzik a menyasszonyát, még akkor is, ha gyakorlatilag már ex. Ismer egy Pickering nevű kiadót?
- Harold Pickering? Már találkoztunk.
- Ő is jegyben járt Agnes Flackkel. Csak azért nem tépte darabokra Sidney McMurdo, mert Pickering hasba fejelte, és nyomtalanul eltűnt. De ha nem ilyen jók a reflexei, egész biztosan fasírt lesz belőle. Bár elképzelhető, hogy McMurdo csupán szöges bakancsban ugrált volna rajta.

Most Cyrilen volt a hümmögés sora, méghozzá meglehetősen aggodalmasan hümmögött. Nemrég vált el Sidney McMurdótól, így élénken élt még benne a képe. Érthető, hogy a felfedezés, miszerint nemcsak egy gorilla testfelépítésével rendelkezik, de ráadásul meglehetősen indulatos is, nem nyugtatta meg barátunkat. Ha választania kéne, hogy felbőszíti Sidney McMurdót vagy töltőtollal felkavar egy lódarázsfészket, habozás nélkül a lódarazsakra szavazna.

Épp azt próbálta kitalálni, mit tegyen, amikor kivágódott az ajtó, és a bár zsúfolódásig telt McMurdóval. Úgy tűnt, kitölti minden egyes szegletét. A professzor nem tévedett, amikor azt jósolta, hogy ideges lesz. A szeme izzott, a füle rángott, és a spanyol táncosok kasztanyettacsattogására emlékeztető hang elárulta, hogy a fogait csikorgatja. Azt leszámítva, hogy nem döngette két kézzel a mellkasát, McMurdo minden tekintetben arra a gorillára hasonlított, akihez Cyril gondolatban hasonlította.
- Hah! - mondta, amikor meglátta Cyrilt.
- Ó, hello, Sydney!

- Ne Sidney-zzen! - mennydörögte McMurdo. - Önnek én nem vagyok Sidney, különben is, le akarom szidni! - folytatta, egy váratlan fordulattal költővé avanzsálva. - Agnes Flack azt mondta, eljegyezték egymást.

Cyril feszengve azt felelte, hogy tényleg volt némi informális szóváltás ezzel kapcsolatban.

- Azt mondta, megölelte.
- Csak egy kicsit.
- És megcsókolta.
- A lehető legnagyobb tisztelettel.
- Más szóval a hátam mögé lopakodott, mint egy alattomos kígyó, és ellopta tőlem a nőt, akit szeretek. Ha volna egy szabad perce, fáradjon ki a bár elé.

Cyrilnek semmi kedve nem volt kifáradni, de úgy tűnt, nincs választása. Sidney McMurdo előtt lépett ki az ajtón, és kiérve a szabadba csodálkozva látta, hogy Farmer professzor is csatlakozott a társasághoz. A professzor azzal az átható tekintettel nézte Sidneyt, amitől olyannyira hasonlított egy rossz passzban lévő Boris Karloffra.

- Megkérhetném, hogy nézzen egy pillanatra a szemembe, Mr. McMurdo? - kérdezte. - Köszönöm. Igen, ahogy gondoltam. Ön álmos. A szemei lecsukódnak. Ön elalszik.
- Szó sincs róla.
- Dehogynem.
- Nahát, azt hiszem, igaza van - felelt Sidney McMurdo, és lassan leereszkedett egy oda helyezett nyugágyra. - Igen, azt hiszem, szundítok egyet.

A professzor arabeszkeket rajzolt a levegőbe a kezével, mire Sidney McMurdo váratlanul felegyenesedett. Cyrilre nézett,

de a szeme már nem szórt villámot. Szinte barátságos lett, és amikor megszólalt, a hangja lágyan csengett.
- Mr. Grooly!
- Jelen.
- Átgondoltam, Mr. Grooly, és döntöttem. Jóllehet, döntésem fájdalmas, de biztos vagyok benne, hogy helyes. Hiba csak magamra gondolni. Vannak olyan alkalmak, amikor egy férfinak nagy áldozatot kell hoznia, bármilyen kellemetlenségeket is okoz ez neki. Ön szereti Agnes Flacket, Agnes szereti önt, én pedig nem állok kettejük közé. Vigye, Mr. Grooly. Önnek adom, méghozzá ingyen. Összetöri a szívem, de csakis Ágnes boldogsága számít. Vigye, Grooly, és ha egy összetört ember áldása jelent valamit is önnek, fenntartás nélkül megadom. Azt hiszem, bemegyek a bárba, és iszom egy gin-tonikot - mondta Sid McMurdo, és ennek megfelelően cselekedett.
- Úgy vélem, igazán szerencsés véget ért a délutánja - jegyezte meg Farmer professzor, amikor a lengőajtó becsukódott a skót mögött. - Mindig is mondtam, nincs jobb a hipnózisnál a nézeteltérések elsimítására. Úgy vélem, McMurdo lemondó szónoklata nagyon jól sikerült. Igen választékosan beszélt. Miután többé nincs szüksége a szolgálataimra, azt hiszem, feloldom a hipnózis alól. Nem fog fájni, csak mint egy apró nyilallás - mondta a professzor, limonádé szagú leheletet fújva Cyril arcába.

Cyrilt különös érzés fogta el: mintha atombomba találat érné, miközben lefelé utazik egy expressz liften. Meglepte, hogy kísérője az „apró nyilallás" kifejezést választotta, de nem volt ideje elmélyedni effajta mellékkérdésekben. A hipnotikus

varázs megszűntével ugyanis ráébredt, milyen helyzetbe hozta magát, és élesen felkiáltott.
- Uramatyám!
- Parancsol? - kérdezte a professzor.
- Figyeljen! - mondta Cyril és a hangja reszketett, mint kocsonya a szélviharban. - Számít, ha hipnózis alatt megkéred egy lány kezét?
- Miss Flackről beszél?
- Igen, megkértem a kezét a gyakorlópályán, mert a fantasztikus nyesései hatása alá kerültem, pedig ki nem állhatom. De ami még rosszabb, körülbelül három hét múlva valaki mást kell elvennem. Emlékszik Patrícia Binsteadre, a lányra, aki beengedte az irodámban?
- Nagyon is élénken.
- Ő a jogtulajdonos. Mit tegyek? Nem tudná hipnotizálni Agnes Flacket, és elhinteni benne a gondolatot, hogy világnagy pancser vagyok?
- Kedves barátom, mi sem könnyebb ennél.
- Akkor tegye meg azonnal! - kérte Cyril. - Mondja meg neki, hogy nagyon jól játszom, és csak azért adtam ki magam huszonnégy hendikepesnek, hogy megnyerjem a versenyt. Mondja meg neki, hogy a legritkább esetben vagyok józan. Mondja, hogy kommunista kém vagyok, és az igazi nevem Golinszkij. És hogy van már két feleségem. De szerintem feltalálja magát.

Tűkön ülve várta a professzor visszatérését.
- Nos? - kiáltotta.
- Minden el van boronálva, kedves Cyril. Újra összejött McMurdóval. Azt mondja, akkor se menne magához, ha ön lenne az utolsó kiadó a Földön, és akkor se adhatná ki a

regényét, ha térden állva könyörögne. Azt is mondta, odaadja a Simon és Schustemek, és reméli, tanul ebből.

Cyril nagy lélegzetet vett.

- Pepperidge, ön csodálatos!

- Az ember igyekszik - szerénykedett a professzor. - Most, hogy minden rendbe jött, nem megyünk vissza a bárba? Meghívom egy limonádéra.

- Tényleg szereti?

- Imádom.

Cyrilnek már a nyelve hegyén volt, hogy az ember azt hinné, a professzor Drakulához hasonlóan inkább vérrel szereti oltani a szomját, de mégse mondta ki. Nem lenne túl tapintatos. Meg aztán, miért bántson meg valakit, amiért úgy néz ki, mint egy horrorfilm főszereplője, ha a szíve színtiszta arany? A szív számít, nem a külső, lett légyen bármily fésületlen.

- Önnel tartok - mondta Cyril. - Jól fog esni egy limonádé.

- Nagyon jó a limonádéjuk.

- Biztosan boldog citromból csinálják.

- Nem csodálnám - felelte a professzor.

Sátáni mosolyra húzódott a szája. Most jutott csak eszébe, hogy ha hipnotizálja a pincért, nem kell úgy szórnia a pénzt, ami mindig megfontolandó egy vékony pénztárcájú embernél.